

ALIKSANDRA HARVI

Probodena srca

ŽIVOT VAMPIRSKE PRINCEZE STVARNO UME DA ZABOLI

Aleksandra Harvi

PROBODENA SRCA

S engleskog prevela
Marija Obadović

Probodena srca

Hronika Drejkovih I

Solanž Drejk je oduvek znala da joj je suđeno da postane kraljica vampira. A pošto je ona jedina devojka koja je rođena kao vampir, a ne preobražena, opasnost vreba sa svih strana. Kad Solanž kidnapuju, njen stariji brat Nikolas i najbolja drugarica Lusi, koja je smrtnica, treba da je spasu. Ali može li Lusi da se spase od Nikolasa, koji je izaziva svakim pogledom?

Neka vas porodica Drejk vodi kroz svet tajnog vampirskog društva punog epskih bitaka, gotske zavodljivosti, bezvremene drame i obesnog humora.

Naslov originala:
Alyxandra Harvey
Hearts at Stake
2010

Prolog

Lusi

Petak predveče

U normalnim okolnostima ni mrtvu me ne biste zatekli na žurki na otvorenom.

Izvinjavam se na izrazu.

Bila je to moja najveća moguća žrtva, a podnela sam je za najbolju drugaricu Solanž, koja je imala stvarno loš dan, koji će ubrzo prerasti u *zaista* lošu nedelju. Bližio joj se šesnaesti rođendan, a nije bilo govora o novom automobilu ni ružičastoj haljini za taj važan dan. Ne u njenoj porodici.

Mada, ni ovo nije bilo mnogo bolje.

Stajala je nasred poljane trudeći se da popije jeftino vino i pretvarajući se da je to jedino mesto na kom želi da bude. Muzika je bila podnošljiva, ali to je najbolje što se za nju može reći. Parkirani automobili obrazovali su veliki krug dok je sunce zalazilo za drveće rasipajući krvavocrvene nijanse po krošnjama. Skoro cela srednja škola skupila se na jednom mestu; nije bilo bogzna šta drugo da se radi tog gotovo poslednjeg vikenda pre početka školske godine. Ljudi su plesali i flertovali u moru bejzbol kačketa i izbledelog teksasa. Neko je glasno podrignuo.

– Ovo je bila *baš* loša ideja – promrmljala sam.

Solanž se blago osmehnula i spustila plastičnu čašu na zadržalu haubu nečijeg kamiona.

– Lepo od tebe što si se potrudila.

– Ispala sam glupa – priznala sam. U poslednje vreme bila je mnogo tužna, pa sam se nadala da će joj potpuna promena ritma skrenuti misli s briga. Umesto toga, poželela sam da se iskežim poput zveri na ove galamdžije. Nečija cipela očešala mi se o petu i, kad sam se okrenula, pozdravio me je prizor s previše podataka o ljubavnom životu mojih školskih drugova. Snažno sam šutnula cipelu.

– Nismo dužni to da gledamo – rekla sam brzo okrećući glavu pre nego što su skinuli još odeće. Par se zakikotao i otišao dublje u kukuruze. Zagledala sam se u Solanž. – Šta mi je to trebalo?

Nasmešila se.

– To uopšte ne liči na tebe.

Daren, s kojim sam prošle godine bila na matematici, sapleo se o sopstvena stopala i prućio se po prašini ispred nas pre nego što sam stigla da joj odgovorim. Osmeh mu je bio srceparajući. Obično je bio fin; zapravo, zbog njega nisam pala

matematiku. Ali sada je bio pijan i očajnički je pokušavao da se uklopi.

– Ćao, Lusi. – Izgleda da je od piva počeo da šuška, jer je moje ime zvučalo kao „Luušii“ – što je za nijansu bolje od mog pravog imena, Laki. Moji roditelji bili su jedni od *onih*, ali u školi sam naterala sve da me zovu Lusi još od prvog razreda.

– Ćao, Darene.

Netremice je gledao Solanž. Čak i u farmerkama i pamučnoj majici bez rukava, bila je upadljiva. Sve zbog te svetle puti i očiju. Crne šiške bile su joj neravne jer ih je sama odsekla. Ostatak kose padao joj je preko ramena. Ja sam imala običnu smeđu kosu ošišanu u staru dobru paž frizuru do brade. Naočare su mi bile retro – taman mačkasti okvir. Nisam baš morala kroz njih da gledam kako Daren bali nad Solanž. Svi muškarci balave kad je vide. Lepa je, i to je to.

– Ko ti je drugarica? Zgodna je.

– Već si je upoznao. – Solanž se školovala kod kuće, ali sam je vukla sa sobom kad god sam mogla. – Otrezni se, Darene. Ne pristaje ti ovo.

– 'Kej. – Ispljunuo je travu iz usta.

Uhvatila sam Solanž podruku. – Hajdemo odavde. Sunce svakako zalazi, a možda ćemo uspeti i da spasemo ostatak večeri.

Kukuruz je lagano šuštao na vetru dok smo odlazile. Zvezde su počele da se pomaljaju, kao životinjske oči u mraku. I dalje se čula muzika, a povremeno i smeh u daljini. Sumrak se spuštao kao meki, plavi veo. Došle smo od moje kuće, koja je bila udaljena pola sata. Verovatno smo se predugo zadržale. Ubrzale smo korak.

A onda je Solanž zastala.

– Šta je bilo? – Sledila sam se pored nje naprežući ramena dok se praktično nisu pretvorila u grejače za uši. Bila sam previše svesna šta bi moglo da nas snađe. Nije trebalo da predložim tako nešto. Upravo sam je ja, idiot, dovela u još veću opasnost.

Podigla je ruku. Oči su joj odjednom toliko posvetlele da su skoro sasvim izgubile boju, kao led oko crnog jezera. A pošto sam se uplašila, mrko sam gledala senke koje su počele da nas okružuju. Mama mi je uvek govorila da je kočopernost karmički dug koji ću morati da otplatim. U suštini je htela da kaže da sam drska i nepodnošljiva već nekoliko života zaredom. Ali nekako mi se činilo da ova situacija ne zahteva jedan krug *mantr*e, omiljeni način moje majke za raščišćavanje karmičkog tereta. Većini beba roditelji pevaju uspavanke; kad sam ja bila stvarno nemirna, dobila bih: „Om Namah Šivaju“.

– Panduri? – pitala sam, najviše zato što su mi oni delovali kao bolja alternativa. – Uvek razbijaju ovakve žurke.

Odmahnula je glavom. Izgledala je nežno i prozračno, kao da je sazdana od

latica ljiljana. Malo je ljudi upoznalo čvrstinu koja se krije iza sve te blagosti.

– Blizu su – promrmljala je. – Posmatraju.

– Da bežimo? – predložila sam – Na primer, odmah?

Ponovo je odmahнула glavom, ali barem smo nastavile da hodamo.

– Ako se budemo ponašale kao plen, oni će se ponašati kao grabljivci.

Trudila sam se da ne počnem da se preznojavam, da koračam brzo ali samouvereno, kao da nas niko ne prati. Ponekad sam stvarno mrzela Solanžin život. Uopšte nije bio fer.

– Počinješ da se ljutiš – rekla je blago.

– Naravno da se ljutim. Ova neupokojena kopilad misle da mogu to da ti rade samo zato što...

– Kad se ljutiš, srce ti brže kuca. To je za njih kao šlag na torti.

– Oh. Stvarno. – Uvek zaboravljam na taj sitni detalj. Možda je moja mama u pravu. Treba da počnem da meditiram.

– Lusi, trči.

– Umukni – rekla sam glasom kreštavim od neverice.

– Pratiće mene ako budem trčala u suprotnom smeru.

– To je najgori plan koji sam ikad čula – gundala sam boreći se s porivom da pogledam preko ramena. Glupa, jeziva kukuruzna polja. Glupa, jeziva šunjala. Srce mi je skoro iskočilo iz grudi kad se iz visokog kukuruza iznenada začuo zrikavac. Čak sam, pomalo zabrinuta, prislonila dlan na grudi. Zrikavac je utihnuo, a zamenilo ga je tandrkanje automobila po putu. Stabljike kukuruza su pucale. Dobro poznati džip zakočio je na prašnjavom putu zaustavljajući se ispred nas.

– Nikolase – Solanž je uzdahnula od olakšanja.

– Ulazite – prasnuo je.

Nisam baš mnogo volela njenog starijeg brata, ali morala sam da priznam da ume da odabere trenutak. Crnokos i u crnoj košulji, utopio se u noć. Samo su ga oči odavale, srebrne i neustrašive. Izgledao je božanstveno, ne vredi poricati, ali uvek je umeo u meni da probudi želju da mu iskopam oko viljuškom.

Kao na primer sada.

– Vozi – rekao je njihovom bratu Loganu, koji je sedeo za volanom. Nije ni sačekao da uđem. Logan je sklonio stopalo s kočnice i automobil je krenuo.

– Hej! – uzviknula sam.

– Nikolase Drejk, da si je odmah pustio da uđe u automobil. – Solanž se nagnula između prednjih sedišta.

– Ništa joj ne fali. Moramo da te sklonimo odavde.

Uhvatila sam se za poluotvoren prozor, a Logan je usporio.

– Izvini, Lusi, mislio sam da si već ušla – rekao je.

– Zar ti ništa u životu nisi *pročitao*? – pitala sam Nikolasa s gađenjem. – Ako me ostaviš ovde sad kad je Solanž na sigurnom, ščepaće me da bi došli do nje.

Solanž je otvorila zadnja vrata i ja sam uskočila unutra. Automobil je ubrzao. Senke su prohujale pored nas, preteće, gladne. Stresla sam se i potom klepila Nikolasa po glavi.

– Idiote.

1.

Solanž

Ne mogu da verujem da ste stvarno hteli da je ostavite tamo – ponovo sam počela da gundam dok je Logan zaustavljao automobil na zarasloj stazi ispred kuće. Sjaj onih neprirodnih očiju je nestao i ostale su samo zrele kupine i zrikavci u grmlju. Ne samo da je naš posed bio dobro zaštićen već je bio okružen drugim privatnim porodičnim posedima opasanim šumom. Drejkovi su živeli u tom kraju još kad je važio za divlje i opasno mesto koje je bilo najbolje ostaviti profesionalnim ubicama i otpadnicima od zakona. Sada je tu bio naš dom.

Ali i dalje je bilo opasno.

– Ništa joj nije falilo – rekao je Nikolas razdražljivo. – Bila je na sigurnom čim smo tebe odveli. – Uvek ju je nazivao „ona“, osim kad joj se direktno obraćao, a tada ju je zvao Laki jer ju je to mnogo nerviralo. Idu jedno drugom na nerve još odmalena. Ima jedna čuvena porodična pošalica koja kaže da su Lusine prve reči bile: „Nikolas me nervira“. Ne sećam se vremena kad je *nisam* poznavala. Ona me je izvukla iz ljuštore još kad smo bile male, iako mi je najbolja drugarica postala tek kad sam napunila pet godina, kad je gađala Nikolasa blatom u glavu jer mi je ukrao čokoladni kolač. Zajedno smo naučile da vozimo bicikl, sviđali su nam se isti filmovi i pričale bismo po celu noć kad god smo pravile žurku u pidžamama.

– *Ništa* joj nije falilo – bio je uporan Nikolas, hvatajući moj ljutiti pogled. – Iako je bila neobazriva.

– Samo je pokušavala da mi pomogne.

– Ona je *čovjek* – rekao je, kao da je to neka teška bolest, kao da on nije čovek, uprkos preobražaju. Mi nismo nepočivši, kao što se tvrdi u horor filmovima, iako stvarno tako izgledamo za vreme preobražaja. Ovaj stereotip je toliko uvrežen da je nekad lakše jednostavno se saglasiti s njim. Lusina mama nas zove „drugačije sposobni“.

– A ti si drkadžija. – Uhvatila sam ga za rukav. – Ipak, hvala što ste došli po mene.

– Nema na čemu – promrmljao je. – Ne smeš da joj dopustiš da te nagovara na razne gluposti. Nikad se ne završi dobro.

– Znam. Ali znaš kakva je Lusi. A i namere su joj dobre.

Progundao je nešto, a Logan se široko osmehnuo.

– Sve je slađa. Naročito otpozadi.

– *Nije* – rekao je Nikolas. – I prestani da joj odmeravaš zadnjicu.

E reći ću Lusi da su pričali o njenoj zadnjici.

– Koji si ti starkelja – kazao je Logan prezrivo i upalio auto. – Imamo toliku moć. Treba da je upotrebimo.

– Flertovanje nije moć – rekla sam mu hladno.

– Jeste ako si dobar u tome. A ja sam *mного* dobar.

– Stalno pričaš o tome.

– Šarm je moj dar – rekao je skromno. Nikom drugom ne bi pristajala staromodna košulja s čipkanim manžetnama uz tako lepo lice. Feromoni koje vampiri luče privlače ljude kao opasan parfem, opčinjavaju ih i ispunjavaju čežnjom, a Loganovi feromoni su naročito dobro usklađeni. Oni nemaju miris koji se može opisati, osim u poslednje vreme u mom slučaju. Deluju više na nesvesnom nivou i imaju hipnotičku moć. Slično kao što divlje životinje mogu da se namirišu u šumi, naročito u sezoni parenja. Ako je vampir izuzetno jak, ljudi se i ne sećaju da su mu poslužili kao obrok; samo osećaju želju za nepečenim biftekom ili spanaćem. Ako im popijemo previše krvi, postaju anemični.

Feromoni ne deluju na druge vampire, osim, naravno, mojih, koji su ubrzano postajali signalna vatra za ceo vampirski soj. Ja sam posebna, ali ne u pozitivnom smislu, ako mene pitate. Vampiri se retko rađaju, osim u pojedinim starim porodicama. Glavni dokaz – ja i moja nesnosna sedmorica starije braće.

Ali ja sam jedino žensko.

U poslednjih devetstotina godina.

I što mi se više bližio šesnaesti rođendan, više sam privlačila druge vampire. Sve je to kao u *Snežani i sedam patuljaka*, osim što se oko mene ne skupljaju vrapčići i srne iz šume, već samo krvožedni vampiri sa željom da me kidnapuju ili ubiju. Vampirski politika je u najboljem slučaju problematična i svi Drejkovi su prognani s kraljevskog dvora istog trenutka kad sam se ja rodila. Smatra se da predstavljam pretnju sadašnjoj vladarki, ledi Nataši, jer mi je poreklo toliko zadržavajuće, kao i zbog nekog glupog proročanstva od pre nekoliko vekova koje kaže da će se vampirski plemena konačno ujediniti pod vođstvom žene rođene u jednoj drevnoj porodici.

A ledi Nataša, za razliku od mene, nije poreklom iz drevne porodice – iako samu sebe smatra suverenom kraljicom vampira.

Kao da sam ja kriva za to.

Srećom, moja porodica daleko više voli da živi u mirnom egzilu u šumi. Čula sam dovoljno glasina o našoj vladarki da mi je drago što se nikad nismo srele. Ona se hrani ljudima i ne trudi se mnogo da to prikriva; zapravo, obožava pažnju koju joj poklanja njena vampirski svita. Izgleda da ne voli mlade, lepe devojke –

one nikad ne prežive njene promene raspoloženja.

Teoretski, ona ne bi smela da se hrani ljudima, a svakako ne tako hladnokrvno. To je polako postajalo problem, čak i među njenim pristalicama. Ima rojalista koji je prate samo zato što je mnogo moćna, a ne iz nekog naročitog poštovanja prema njoj. Strah je, kao i uvek, veliki podstrekač.

U poslednje vreme počela je sve više ljudi da pretvara u vampire kako bi okupila što više pristalica. Plaši se uticaja saveta, mene, ali najviše od svega Leandera Montmartra.

On nas sve plaši.

Montmartr pretvara ljude u vampire već trista godina i radi to toliko nasilno i nehajno da je praktično stvorio novi soj vampira. Ostavlja ih polupreobražene, obično zakopane u zemlju kako bi savladali preobražaj sami, bez ičije pomoći. Žeđ koju osećaju toliko je jaka da su izvitopereni i imaju dva para vampirskih zuba umesto jednog pristojnog. Oni odani Montmartru zovu se horda, a oni koji su mu okrenuli leđa nazivaju se kun mamau, ili majčini psi. Oni su bili dovoljno jaki da prežive sami, ili su ih spasli i trenirali drugi psi. Svi znaju kako oni žele da ubiju Montmartra, ali su takvi usamljenici da ne bi prihvatili tuđu pomoć. Izuzetno su nezavisni, žive u pećinama, služe šamanki i nose nakit od kostiju u kosi. Pomalo su zastrašujući, ali ni blizu kao *hel-blari*, najopasniji od svih Montmartrovih kreacija, plavokošci s vampirskim zubima oštrim kao noževi koji se ne uvlače. *Hel-blar* znači „plava smrt“ na nekom drevnom vikinškom jeziku. Njihov ujed, poznat kao „poljubac“, može vas zaraziti bez razmene krvi, a priča se da mogu da preobraze i ljude i vampire u *hel-blare*. Čak ih i Montmartr izbegava koliko god je moguće. Ne voli da čisti za sobom. A i oni žele njegovu smrt, čak i više od pasa – kad su dovoljno lucidni da žele bilo šta osim krvi. Horda i psi uspeli su da ostanu pri zdravoj svesti, za razliku od *hel-blara*. Niko ne može da ih obuzda, čak ni Montmartr.

Mi živimo u miru s ljudima i naša porodica je jedan od retkih drevnih klanova Raktapa saveta. Savet je obrazovan pre mnogo godina, kad su naše porodice shvatile da nismo kao ostali vampiri: naš preobražaj je genetski. Preobražavamo se bez ugriza, ali nam je potrebna vampirska krv da bismo preživeli transformaciju. Posle toga smo skoro besmrtni, kao i drugi vampiri, i može nas ubiti samo kolac kroz srce, previše sunčeve svetlosti ili odsecanje glave.

– Znaju li mama i tata šta se desilo posle žurke? – pitala sam najzad izlazeći iz automobila i okrećući se prema kući. Prvobitna građevina je spaljena za vreme suđenja vešticama iz Salema, iako se ne nalazimo u blizini Salema. Meštani su bili praznoverni i plašili su se svake sitnice. Kuća je ponovo podignuta dublje u zaklonu šume. Spolja je bila jednostavna i pomalo neugledna, ali ta građevina u

pionirskom stilu krila je luksuzno srce puno somotskih jastučića i mermernih kamina. Ruže pod prozorima s vitražima bile su malo suvonjave, a hrastovi stari i veličanstveni. Volela sam svaku pojedinost na njoj. Čak i zgrčeno lice moje majke koja me je posmatrala kroz prozor s neodobravanjem.

– Gotova si – promrmljao je Logan.

Noćni leptiri jurišali su na svetiljke. Vrata su zaškripala kad sam ih otvorila.

– Solanž Rozamund Drejk.

Trgla sam se. Oba moja brata iza mene učinila su isto. Moja majka, Helena, sa dugom crnom kosom i svetlim očima, i uz činjenicu da mačem, kocem ili svojim maleckim golim rukama može da pobedi i nekog duplo većeg od sebe, bila je zastrašujuća i u najboljim okolnostima.

– Au, srednje ime – Logan mi se sažaljivo osmehnuo pre nego što je lagano ušetao u dnevnu sobu izbegavši unakrsnu vatru.

– Tužibabo – uštinula sam Nikolasa. Samo je podigao obrvu.

– Nikolas nam ništa nije rekao – fiksirala ga je oštrim pogledom. Nikolas se nelagodno promeškoltio. Viđala sam odrasle ljude kako se povlače pred tim pogledom. – Jedna vaša tetka je obilazila imanje i videla te kako bežiš.

– Kako bežim – zakolotala sam očima. – Skoro da se ništa nije ni desilo. Nisu čak ni izašli iz kukuruza. Samo su me njuškali.

– Moraš da budeš pažljivija – dobacio je mirno moj otac Lijam iz svoje omiljene fotelje. Malo je podsećala na srednjovekovni presto, što nije nikakvo iznenađenje. Rođen je 1901, ali imao je kraljevsko držanje.

– Dobro se osećam – rekla sam ljutito. On je pijuckao brendi. Osećala sam miris s drugog kraja sobe, baš kao što sam mogla da namirišem kolonjsku vodu na stricu Džefriju, mopsa strine Hajasint i jak miris ruža. Bila je to samo još jedna od naših malih sposobnosti. Protrljala sam nos da ne bih kinula.

– Kakvo je to cveće? – pitala sam primetivši ruže. Bilo ih je na desetine svuda po kući, u svim nijansama crvene, natrpanih u kristalne vaze, šolje za čaj i tegle za pekmez.

– Od tvojih... obožavalaca – odgovorio mi je otac smrknuto.

– Molim? – Ha, obožavaoci! Pojavljivali su se samo zbog mojih feromona. Nisam ja kriva što čudno mirišem. Tuširam se svaki dan, ali izgleda da i dalje smrdim na ljiljane, toplu čokoladu i na još nešto što niko ne može tačno da opiše. Čak je i Lusi jednom prokomentarisala moj miris, a ona je imuna na nas, pošto je praktično odrasla ovde. Niko nije imao tako upadljiv miris; feromoni su obično delikatni i misteriozni. Stvarno se nadam da će nestati kad se potpuno preobrazim.

Ali proročanstvo i naša porodična istorija u svetu vampira neće.

Ponekad je baš bez veze kad ti je porodica toliko stara i moćna.

– Dušo, to je veliki kompliment, sigurna sam u to – rekla je moja strina Hajasint. Ona je zapravo bila moja pra-pra-pra-strina. Nije izgledala kao da ima više od četrdeset godina, iako se u privatnosti našeg plemena držala mode iz svoje mladosti, kao i većina vampira. Haljine su joj bile u viktorijanskom stilu, s čipkanim korsetima i perlama. – Kad sam bila u tvojim godinama, divno sam se provodila. Ništa ne može da se poredi sa uzbuđenjem pred debitantski bal. Svi ti muškarci koji žude za tobom – blago se stresla.

– Hajasint – tata se uozbiljio – ti se tada nisi još ni preobrazila, a ovo baš i nije debitantski bal. Oni ne žele da plešu, dođavola. – Moj pra-pra-pra-štric Edvard oženio se strinom Hajasint 1853. i preobrazio ju je 1877. Na njeno insistiranje. Inspirisala ju je večna ljubav kraljice Viktorije prema njenom suprugu, i želela je da provede vekove pored Edvarda. Međutim, ja ga nikad nisam upoznala jer je poginuo u Prvom svetskom ratu. Ustrelili su ga jedne večeri za vreme špijunske akcije za saveznike, jer je tvrdoglavo insistirao da izvrši svoj zadatak. Od tada je sama.

Pogledala sam debelu, bež karticu zakačenu za ogroman buket belih ruža u crvenoj kutiji i ukočila se.

– Montmartr? – vrisnula sam. – Poslao mi je cveće?

Tata je žalosno pogledao kutiju. – Da.

– Idem da ih spalim – rekla sam namršteno. Poslednje što sam želela bilo je da Monmartr i njegovi vojnici znaju ko sam. Takođe sam se nadala da ću uspeti da se iskradem dok su ostali preokupirani nečim drugim. Trebalo je da budem pametnija.

– To možeš i kasnije – mama je uperila prst u stolicu. – Sedi.

Sručila sam se na somotski divan. Nikolas je takođe seo pridruživši se ostaloj braći, koja su me smrknuto posmatrala.

– Zar nemate ništa pametnije da radite? – pitala sam.

– Nego da štitimo dosadnu mlađu sestru? – otezao je Kvin. – Ne.

Dovoljno je teško kad ste jedina devojčica u porodici punoj dečaka, a kamoli u porodici s retkim darom da rađa uglavnom muške vampire. Čak ni među Drejkovima, ta sposobnost nije bila česta. Većina vampira se „pravi“, ne rađa se. Na primer, moja mama je bila ljudsko biće sve dok je tata nije preobrazio ubrzo nakon mog rođenja, kad su odlučili da neće imati više dece. I on je rođen kao ljudsko biće, kao i moja braća, i ostao je čovek sve do šesnaestog rođendana – kad je počeo da se oseća loše, kao i svi mi – i umro bi da mu strina nije dala da popije njenu krv.

Porodična legenda kaže da je naš klan osnovao Vilijam Drejk. Niko ne zna kako

se on preobrazio. Znamo da se venčao s Veronik Duboa, dvorskom damom kraljice Eleonore Akvitanske. Godinu dana posle venčanja rodila je prvo dete. Posle porođaja, koji je trajao dvadeset sedam sati, babica je rekla Vilijamu da Veronik neće preživeti. U očajanju, Vilijam ju je preobrazio i rodila je zdrave blizance. Međutim, pred šesnaesti rođendan blizanci su se razboleli i postali neprirodno osetljivi na sunčevu svetlost. Bili su gladni, ali nisu mogli da jedu, žedni, ali nisu mogli ništa da piju. Ništa ih nije zanimalo.

Osim krvi.

I tako je počela istorija vampirske porodice Drejk.

Veronik je, kao najstariji živi Drejk, naš matrijarh. Vilijama su lovci proboli kocem za vreme vladavine Henrija Osmog. Veronik nam je retko dolazila u posetu i više je volela da mi idemo k njoj, nakon što preživimo preobražaj, jer tada može da priušti sebi da se veže za nas. Barem ona nije došla večeras, što znači da ovo nije zvaničan skup, već samo porodična zaseda. Ona je dovoljno zastrašujuća da bi mogla da pobedi ledi Natašu u borbi za krunu samo kad bi htela. Na sreću svih nas, više voli vez nego dvorske intrige.

– Solanž, slušaš li me?

Naglo sam podigla glavu.

– Da. – Poslednjih nekoliko meseci čula sam to predavanje toliko puta da ga znam napamet. – Ništa se nije desilo. Preteruješ. – Osećala sam grižu savesti, ali bila sam dovoljno pametna da to ne pokažem.

– Večeras ih je bilo barem trojica u kukuruzima, možda i više – mrštio se Nikolas. – Znaš da ne šalju svi cveće. Većina samo želi da te zgrabi i pobegne.

I ja sam se namrštila. – Mogla sam da izađem na kraj s njima. Nije se čak ni smrklo. Osim toga, ako su toliko opasni, zbog čega zamalo da ostaviš Lusi tamo?

– Hteo si da ostaviš Lusi tamo? – mama je prasnula, a Nikolas me je prekorno pogledao. Samozadovoljno sam mu uzvratila pogled. Ako ništa drugo, odrastanje uz toliko braće naučilo me je finoj umetnosti prebacivanja na drugog, samoodržanja i osvete.

– *Ništa* joj ne bi bilo. – Znala sam da se Nikolas trudi da ne utone u fotelju. – Nisu nju tražili. A ona baš i nije krhka, zaboga.

– Ona je pod zaštitom ove porodice – rekao je moj otac.

– Znam, ali ume da se stara o sebi. Prošlog leta mi je polomila nos, zar ne?

– To nije bitno.

– Dobro, dobro – Nikolas je popustio.

– A ti, mlada damo. – Otac se okrenuo prema meni, a moja izdajnička braća, svi do jednog, samozadovoljno su se nasmejala. Oni toliko liče da ljudi obično pretpostavljaju kako su sedmorke. Međutim, samo su Kvin i Konor blizanci. Kvin

ima dugačku kosu, a Konor, kao i Sebastijan, više voli da se tiho stopi s okolinom. Logan je upadljiv, a Nikolas najveći deo slobodnog vremena provodi brinući se za mene. Markus i Dankan su se upravo vratili s putovanja. Svi su prelepi, kao da žive s gomilom manekena. Što navodi devojke da se glupo ponašaju u njihovom prisustvu.

– Moraš ovo ozbiljno da shvatiš.

– Shvatam ozbiljno, tata – rekla sam tiho. – Znaš da je tako.

– Samo znam da dolaze po tebe, a ti ćeš uskoro biti slabija od slepog mačeta.

– Znam. – Situacija je bila baš trula. Upala sam u nevolju zbog žurke na koju nisam ni želela da idem. *Volim* da provodim vreme sama na imanju. Ali mrzim kad me svi opkole i zaštitnički se ponašaju prema meni.

– Ostavi devojku na miru – rekla je strina Hajasint, elegantno pijuckajući neku tečnost iz pehara. Ličilo je na liker od višnje, ali nije bilo to.

– Hvala – progutala sam knedlu.

Jesam li to spomenula?

Bilo mi je muka od krvi.

2.

Lusi

Lusi, jesi li to ti?

Zatvorila sam vrata petom mrmljajući nešto sebi u bradu. Nikolas me je izluđivao. Koji je uopšte njegov problem?

– Lusi?

– Ja sam – viknula sam.

– Gde si bila? Samo što nismo počeli bez tebe, dete.

Tata je izašao iz kuhinje s činijom punom kokica od kukuruza koji gaji u bašti iza kuće. To je najbliže nezdravoj hrani što moji roditelji jedu. Kao i uvek, dugačka kosa bila mu je vezana u rep, a podvrnuti rukavi otkrivali su mu tetovaže vuka i kornjače. Vuk je bio njegov lični totem, a kornjača porodični.

– Izaberi film, dušo. – Mama je podigla pogled s molitvenih kuglica rasutih po stočiću za kafu. Sedela je prekrštenih nogu u starim farmerkama i širokoj pamučnoj majici i nizala sto osam perli od rozenkvarca u brojanicu, koje pravi da bi ih poklanjala u ašramu. Moji roditelji su išli u ašram svake godine i trebalo je da krenu sutradan pre zore. – Šta se desilo? Je li Solanž dobro?

– Dobro je. Uglavnom.

– Reci joj da smo zamolili svamija da se moli za nju. Zašto si tako namrgođena?

– Zbog Nikolasa. Ponekad me tako razbesni.

– Dušo, znaš da bes truje telo. Uvek se brzo razljutiš. Šta misliš, zbog čega imaš alergije? Telo ti je uvek u stanju odbrane.

– *Mama.*

– Dobro, dobro – rekla je. Tata mi je namignuo i dodao mi kokice. – Hoćeš li biti dobro sama dok se ne vratimo? Napunio sam ti frižider.

– Tofuom? – namrštila sam se.

– Ne želim da se natrpavaš nezdravom hranom dok nismo tu, mlada damo.

Prevrnula sam očima. – Pa, nemam nameru da jedem onu čudnu musaku od tofua dve nedelje. – Roditelji su mi preneli osećaj za socijalnu pravdu, iako su se oni borili mirnim protestima, a ja bih se radije potukla. Zovite to porodičnom pobunom. O tofuu sam mislila isto što i o mirnim protestima. Sigurna sam da je i jedno i drugo dobro za dušu, ali jednom sam punim plućima udahнула suzavac kad su me roditelji odveli na protest zbog globalnog zagrevanja i zaklela sam se da više nikad neću nepomično ležati na putu. Jednom je tatu pogodio gumeni

metak i modrica koja mu je ostala na grudima uplašila me je više od bilo kakve globalne korporacije koja zagađuje životnu sredinu, ili nekog opakog diktatora. Još strašnije bilo mi je to što on nije bio ljut, već je maltene dobrovoljno pristao da ga pogode. Kad sam napunila petnaest godina, konačno sam uspjela da ih ubedim da me ostave kod kuće za vreme godišnjeg hodočašća.

– Možda bi trebalo da pozovemo strinu da bude s tobom – rekla je mama.

Ipak su se brinuli.

– Sve je bilo u redu prošle godine, a biće i ove, mama. Osim toga, Lusinda je u Vegasu s novom devojkom, zar si zaboravila? – uzela sam malo kokica. – Prestani da se brineš, to nije dobro za tvoj či.

– Sad te je prešla – tata se široko osmehnuo.

– Verovatno ću ionako većinu dana provesti kod Drejkovih, isto kao prošle godine – uveravala sam je. – Možemo li sad da gledamo film? – Pojačala sam televizor pre nego što je mogla da smisli nešto novo zbog čega će se brinuti.

Kad se film završio, otišli su na spavanje, a ja sam se vratila kod Solanž. Imala sam dozvolu tek nekoliko meseci, ali auto je praktično već sam vozio donde. Iako nisam nikog videla, znala sam da su me neki članovi porodice i stražari primetili pre nego što sam stigla i do oboda imanja Drejkovih. Nije mi bilo jasno zbog čega je mama toliko zabrinuta; već je zamolila Bruna, glavnog telohranitelja, da me obilazi.

Psi nisu ni zalajali kad sam izašla iz auta – tri velika, čupava, sivo-crna buvijeja više nalik medvedima nego psima. Možda bi i bili strašni da u tom trenutku nisu pokušavali da uguraju vlažne njuške u moje džepove i kevtali u potrazi za slatkišima. Više opasnosti pretilo mi je od vetra koji su podizali žustrim mahanjem čekinjastih repova.

Svetiljke su gorele – kroz prozore je sijala slaba žuta svetlost. U kući Drejkovih svetlost je uvek bila slaba. Krenula sam prema sporednom ulazu nadajući se da je prozor na Solanžinoj spavaćoj sobi otvoren. Mogla sam da pokucam. Obično sam to i radila. Ionako niko ne spava, a obično mogu i da namirišu moje prisustvo. Ali nisam znala da li sam u nevolji. Izviniću se ako jesam, ali nisam želela da se pojavim nepripremljena. I normalni roditelji predstavljaju neprijatnost, ali roditelji-vampiri su nešto sasvim drugo. Solanžin prozor bio je zatvoren pa sam joj poslala poruku. Ništa.

– Laki.

Zajaukala sam kao ošurena mačka i okrenula se toliko brzo da mi se zavrtelo u glavi. Telefon mi je završio u žbunju. Nikolas mi se zlobno nasmešio i lagano izašao iz senke. Svetle oči su mu blistale. Pokušavala sam da dođem do daha lupajući se o grudi. To je bio drugi put iste večeri da mi srce umalo nije iskočilo iz

grudi. Nikolas se obliznuo. Setila sam se Solanžinog upozorenja i pokušala da umirim puls.

– Koji ti je đavo, Niki! – promrmljala sam. Mrzeo je da ga tako zovu, isto kao što sam ja mrzela da me zovu Laki. Približio mi se potpuno narušavajući moj intimni prostor. Mrzela sam što je tako zgodan, s tom razbarušenom crnom kosom i ozbiljnim izrazom lica, kao neki drevni učenjak. Odjednom mu se na licu videlo još nešto, nešto pomalo podlo. Ustuknula sam pitajući se zbog čega imam čudan osećaj u stomaku. Prišao mi je i ja sam ustuknula još malo, sumnjičavo, sve dok nisam udarila o drveni zid kuće.

Prekasno sam se setila najjednostavnijeg Solanžinog upozorenja u vezi s vampirima: ako budeš bežala, juriće te. To im je jednostavno u prirodi.

Naglo sam stala i podigla bradu, trudeći se da izgledam kao da mi se ramena ne oslanjaju na drveni zid i da nemam više kuda.

– Šta hoćeš?

Bio je toliko blizu da su mu se noge praktično očešale o moje.

U stvari, bio je toliko blizu da smo mogli da se poljubimo.

Istog trenutka sam se zgrozila što mi je tako nešto uopšte palo na pamet. Pokušala sam da se utešim mišlju da su verovatno krivi oni čuveni feromoni. Navikla sam na njih, ali nisam bila sasvim imuna. A činjenica je i da me je posmatrao kao što ja gledam čokoladnu tortu.

Ugrizla sam se za donju usnu. Trepnuo je i potom mu je lice opet postalo bezizrazno, skoro hladno; ali primetila sam vatru u njegovim tajanstvenim očima.

– To što si uradila bilo je vrlo glupo – rekao je.

E to je bio Nikolas kog znam. Naravno da nije flertovao sa mnom. Šta sam umislila?

– To je samo žurka.

– Bila si vrlo nesmotrena. – Provukao je ruku kroz kosu još više je razbarušivši.

– Pokušavamo da je zaštitimo, a ti nam nimalo ne olakšavaš.

– Gušite je – zarežala sam. – A i ja je štitim.

– Tako što je bespotrebno dovodiš u opasnost samo da bi flertovala s nekim pijanim kincem? Ovo nije igra.

– Znam – breknula sam se. – Ali ti je ne poznaješ tako dobro kao ja. Toliko se nervirala zbog tebe i tvoje majmunske zaštitnički nastrojene braće, samo sam htela da je oraspoložim.

Zamislio se i tiho nastavio. – Ne može da vodi računa o sebi ako mora da se brine o tvojoj bezbednosti.

Jao. Direktan udarac. Iz mene je pokuljala ogorčenost, ostavljajući za sobom prazninu i osećaj da sam se ponela kao budala.

– Oh. – Stvarno sam mrzela kad je upravu. – Dobro. U redu.

Tiha zvonjava mobilnog telefona koja je dopirala iz džepa njegovih crnih kargo pantalona pošteditela me je njegovog likujućeg odgovora. Jedva da me je pogledao.

– Idi kući. Odmah.

Udaljio se ostavljajući me da mu zurim u leđa. Dohvatila sam telefon da bih poslala poruku Solanž: *Ne sviđa mi se tvoj brat*. Besno sam tabanala sve do auta. Psi su me ostavili i krenuli za Nikolasom tiho režeći. Skoro da sam se nadala da će me ugristi. Pravo za zadnjicu.

Tek što sam se uhvatila za bravu automobila, neka ruka me je dohvatila za rame i okrenula me. Pre nego što sam uspela da ispustim glas, Nikolasove usne sasvim su prekrile moje. Privukao me je bliže. Oči su mu bile boje sive izmaglice. Pomerio je usne, kratko. To nije bio čak ni šapat, ali čak i taj zvuk bio je skriven poljupcem koji u stvari i nije bio poljubac.

– Nismo sami.

Ukočila sam se.

– Ššš. – Sagnuo je glavu. Ko god da nas je posmatrao pomislio bi da me ljubi s uživanjem. Priznajem, i ja sam uživala.

Pored živice je promakla senka, prebrzo da bi bila prirodna. Zrikavci su utihnuli. Znajući koliko vampiri imaju oštar sluh, značajno sam pogledala preko Nikolasovog levog ramena. Ništa nije rekao, nije čak ni klimnuo glavom, ali znala sam da je razumeo. Nastavio je da me ljubi pokušavajući svojim jezikom da dodirne moj. To mi je sasvim odvrćalo pažnju. Malo-pomalo, udaljavao me je od automobila vodeći me natrag prema kući.

– Nemoj da bežiš. – Gricnuo mi je donju usnu.

– Znam. – Plašeći se da samo ja doživljavam neočekivana osećanja, i ja sam njega gricnula. Pojačao je stisak. Kad smo stigli do trema, usne su mu bile na mom uhu. Do najnižeg stepenika dlanovi su mu bili na mom struku, pa na bokovima. Usne su mu bile vešte, nevaljale.

Savršene.

Kod prednjih vrata je stao i brzo me gurnuo u hol. Spotakla sam se i oborila vazu s ružama. Polomljeno staklo, crvene latice i voda rasuli su se po mermernom podu. Usne su mi bile natečene, nadražene. *Usredsredi se, Lusi*. Pre nego što sam uspela da dođem do daha, hodnik je već bio pun namrgođenih Drejkovih momaka. Solanžina majka progurala se pored mene predvodeći ih napolje. Nikolas je izgledao kao mrlja među drvećem. Čuli su se nepogrešivi zvuci borbe: krkljanje, siktanje, lomljenje kostiju.

– Jesi li dobro? – Solanž je maltene skočila na mene.

– Dobro sam.

Krenula je napolje za braćom kad je glas njenog oca odjeknuo kroz hodnik.

– Solanž.

Zaustavila se i pogledala preko ramena. – Možda im je potrebna pomoć.

– Ne.

– Tata.

– Ne. Došli su po tebe. Ako izađeš, samo ćeš pogoršati situaciju.

Dobro sam poznavala taj izraz na njenom licu. Grizla se za jezik. Znala sam koliko mrzi takve situacije. Helena je bila ratnik u porodici, još otkad je kao ljudsko biće pobeđivala na takmičenjima u borilačkim veštinama, i dobro je istrenirala svoju decu. Čak sam i ja naučila nekoliko trikova, ali večeras nam ništa od svega toga ne bi pomoglo. Ipak, bilo mi je veoma drago što sam znala kako nekome da polomim čašicu i tri načina za onesposobljavanje protivnika samo pomoću palca. Kad se samo setim da sam se nekad brinula zbog ispita na polugodištu.

Hol je bio topao i pristojan, osvetljen *tifani* lampama iz kojih je zračila ugodna svetlost. Lijam je stajao između nas i bitke koja je besnela u blatnjavom vrtu. Bio je toliko visok da nam je maltene zaklanjao pogled, ali izvirivale smo pored njega. Deo mene nije želeo da vidi šta se dešava; ostatak nikako nije mogao da podnese da ne zna. Senke su se stopile, a ja sam posmatrala blesak zuba i tela koja skaču uvis više nego što bi trebalo da bude normalno. Od režanja mi se dizala kosa na glavi.

Nikolas je bio brz i vešt, ali nikad ga nisam videla ovakvog. Lice mu je bilo surovo kad je skočio i nakrenuo se udarajući čizmom posred grudi vampira duge plave kose, ne mnogo starijeg od nas. Zajedno su se preturili, ali samo se Nikolas dočekao na noge. Bila sam isuviše ponosna na njega.

Sva Solanžina braća su se dobro držala, ali je samo Kvin uživao. Osmehivao se čak i kad mu je nečija pesnica, koja se kretala toliko brzo da je izgledala kao šarena mrlja, polomila nos. Krv mu je linula niz usne, a on ju je olizao. Helena se smejala iza njega izbegavši kolac saltom i spuštajući se iza svog napadača. Nestao je u oblaku prašine pred njenim nogama.

– Hoću jednog živog i da bude u stanju da priča – povikao je Lijam. Vrteo je glavom u pravcu Solanž. – Kunem se, majka ti je gora od momaka. – Helena – povikao je malo glasnije – ostavi mi jednog, dođavola.

– Kvariš mi zabavu – promrmljala je pre nego što se obuzdala. Njen šut u letu samo je bacio vampira na drvo umesto da mu polomi rebra. Hajasint je nešto prošaputala iza nas. Ahatna ogrlica oko njenog vrata uhvatila je zrak svetlosti i zablistala.

– To ne priliči jednoj dami – rekla je s neodobravanjem. Što je bilo zabavno, jer sam čula priče o tome šta je radila u slobodno vreme – a nije pila čaj i jela sendviče s krastavcima.

Jedan vampir je pobjegao u šumu, a drugi je zadržao i u vidu pepela se polako spustio na živicu. Kolac se otkotrljao po tlu. Solanžin drugi najstariji brat, Sebastijan, ravnodušno je obrisao ruke i okrenuo se da pomogne majci da odvuče u kuću polusvesnog vampira kog je bacila na drvo. Konor je tiho razgovarao s Brunom mobilnim telefonom.

Priljubila sam leđa uza zid dok je parada zuba i surovih osmeha prolazila pored mene. Kad su se svi okupili u salonu, i ja sam ušla. Sela sam pored kamina u svoju omiljenu fotelju presvučenu ljubičastim somotom. Solanž je stala pored mene netremice gledajući mladića kog su upravo vezivali. Košulja mu je bila pocepana, a tamna, crvenkastosmeđa kosa bila mu je vezana u rep. Kapci su mu zatreptali, ali nije otvorio oči. Ni ja ih ne bih otvorila da sva sedmorica braće Drejk stoje oko mene i besno me gledaju. Da ne spominjem Helenu, koja ih je sklonila u stranu tek slabijim pokretom ruke. Elegantno je onjušila vazduh.

– Miriše kao neki poznanik – prošaputala je i odmahнула glavom. – Ili tako nekako.

Lijam se namrštió i takođe počeo da njuška.

– Nešto nije u redu. – Zaškiljio je i oštro ga pogledao. – Leva ruka.

Svi smo pogledali, mada ja nisam znala šta gledam. Ispod podvrnutog rukava virio je vrh tetovaže. Izgledala je kao stilizovano sunce, ali nisam bila sigurna šta je.

– Prokletstvo – promrmljao je Nikolas. – Helios-Ra.

Svi su delovali vrlo potišteno zbog tog stripovskog imena. Pomerio se. Osetio se blag miris koji je podsećao na mešavinu ljiljana i čokolade. Ostali su i dalje njušili vazduh raširenih nozdrva, kao lovački psi.

– Šta se dešava? – pitala sam tiho Solanž. – Što svi njuškaju? Ježim se od toga.

Nije imala vremena da mi odgovori jer je iznenada otvorio oči, kao da ga je ubolo nešto oštro. Oči mu nisu bile svetle kao kod svih drugih vampira koje sam videla.

Bile su crne i veoma neprijateljske.

3.

Solanž

Ti si... s-smrtnik – najzad sam promucala. Znala sam da Lusi voli da zamišlja kako su svi vampiri ugladeni, ali ja uopšte nisam bila takva, i ne samo zato što zapravo još nisam postala vampir. Ona je bila ta koja je nosila svilene šalove s perlicama, dok sam ja obično bila u pantalonama s mrljama od osušene gline. Osim toga, baš sam se zabaljila u njega. Bio je lovac i radio je za organizaciju posvećenu tome da nas istrebi. Tetovaža sunca bila je dovoljan dokaz, potpomognut njegovim izrazom lica: pravedni gnev.

Super.

– Ne razumem – Lusi mi je šapnula. – Ko je on?

– Nije jedan od nas – uzvratila sam šapatom ne skrećući pogled s njega. Nisam znala šta mu se ogleda na licu, ali u svakom slučaju bilo je zamršeno. Čula sam za kolonjsku vodu koju su neki lovci stavljali; bila je to imitacija vampirskih feromona koja je služila da iznenadi moguće neprijatelje. Nasamario nas je napolju u vrtu, sve dok nije morao da se bori s mojom majkom, koja bi ga ubila da moj otac nije insistirao da sačuvamo nekog za ispitivanje. Nikolas je iskoračio ispred nas nervirajući me svojim zaštitničkim stavom, kao i uvek. Nije voleo ni iznenađenja ni pitanja bez odgovora, a upravo smo doživeli i jedno i drugo. I ja sam prošla isti trening kao oni, ali nijedan od moje bandoglave braće nije mogao da utuvi sebi u glavu da nisam krhka i da umem da se branim.

Helios-Ra agent imao je crne čepove za nos, što je samo dokazivalo da je više znao o nama nego mi o njemu. Ispružila sam ruku i izvukla ih.

– Šta tražiš ovde? – Primetila sam da pokušava da zadrži dah. Mogla sam da mu kažem kako ta strategija ne pali na duže staze. Gledao me je besno i prkosno.

– Istražujem – na kraju je odgovorio izdišući.

– Da pogađam – rekla sam ogorčeno. – Zato što sam toliko lepa i zato što ni sam ne znaš zbog čega jednostavno moraš da budeš pored mene? – Počela sam istinski da mrzim tu situaciju s feromonima.

Trepnuo je i skoro se nasmejao. – Ne baš.

I ja sam trepnula. – Oh. – Prokletstvo, bio je još privlačniji kad moj ionako sumnjiv šarm baš i nije delovao na njega. – Pa, ko si ti onda?

– Helios-Ra – odgovorio je isprekidano.

– Da, to smo shvatili.

– A ime ti je? – zarežao je tata.

– Kiran Blek.

– Otkad nas Helios-Ra progoni? Koliko se sećam, imamo sporazum. Drejkovi se ne hrane ljudima i stoga vas ne diraju, a vi ne dirate nas.

Mama je prezrivo frknula. Mrzela je taj sporazum. Više je volela borbu, pošto je mnogo bolje rukovala oružjem nego emocijama, ali je moj tata bio ubeđen da treba biti praktičan i razmišljati dugoročno. Odlučan da pruži svojoj deci šansu, sklopio je sporazum pre nego što je rođen moj najstariji brat. Nije želeo da nas maltretiraju i progone samo zato što smo vampiri. Na kraju krajeva, nisu svi vampiri dobri ili loši, isto kao ni ljudi. Ali pokušajte to da objasnite pripadnicima Helios-Raa. Tek su nedavno priznali da to što je neko vampir nije dovoljan razlog da ga ubiju na licu mesta. Ipak, stare navike se kod njih teško menjaju, skoro jednako teško kao kod nas.

Ali barem naša porodica ima dobar ugled. Mi se uglavnom hranimo životinjskom krvlju, a ljudsku koristimo samo uz obostrani pristanak, ili ako smo bolesni i ne možemo da se izlečimo bez nje. Ako to ne uspe, poslužiće i brza provala u banku krvi. Nikad nismo bili surovi; preobražavanje nam je u krvi previše vekova za tako nešto i svaka generacija je jača od prethodne. Nije lako umreti, čak i kad znaš da ćeš se posle toga probuditi. A još je teže obuzdavati žed za krvlju. I pored toga, izuzetno retko se dešava da neko od nas poludi za vreme preobražaja. Morala sam da podsećam samu sebe na tu beznačajnu činjenicu svaki put kad bih pogledala kalendar i videla da mi se rođendan sve više bliži. Lusi me je munula laktom.

– Mrzovoljna si – rekla je tiho. – Opet razmišljaš o tome.

Ponovo sam usmerila pažnju na ono što se dešava. Nisam smela da dozvolim da me poremeti samosažaljenje – ili činjenica da ovaj agent stvarno dobro izgleda s tim tamnim očima i izraženim jagodicama.

– Stvari se menjaju – rekao je. – Vi to najbolje znate. Prekršili ste sporazum.

Mama je preteći zaškiljila.

– Molim? – rekla je, tiho kao mišić pored usnule mačke.

Oho. Mama je pridavala veliki značaj časnim postupcima.

– Velika greška – rekla je Lusi zadovoljno. Ironija je u tome što je ona mnogo krvožednija od mene. Bila bi bolji vampir od mene. Značajno sam je pogledala.

– Šta? – pitala je naivno. – Hteo je da te uhvati, zaslužio je.

Nikolas jedva da je okrenuo glavu. – Hoćete li vas dve ućutati?

– Da, da – promrmljala je.

Mama mu se toliko približila da je Kiran počeo malo da se preznojava i skoro da je prestao da diše. Feromoni koje ispuštamo kad hoćemo da pijemo ljudsku

krv nisu ništa naspram onih koje ispuštamo kad smo ljuti. Adrenalin mu je verovatno strujao kroz celo telo dok je pokušavao da se odluči da li da beži ili da se bori. Još nisam mogla da ga osetim, ali ću ga osetiti vrlo brzo na jeziku, kao balončice šampanjca. To nije baš bila utešna pomisao.

– Jesi li nas ti to optužio da smo prekršili zakletvu? – Mamin glas je bio kao slomljeno staklo – oštar i opasan. Sebastijan, koji je bio pored nje, iskezio je zube. Očnjaci su mu bili uvučeni, ali su mu zubi ipak delovali oštro. Jedva da je progovarao, čak i s nama, a ta tišina bila je zastrašujuća onima koji ga ne znaju.

– To svi znaju.

– Stvarno?

– Drejkovi – pljunuo je. – Znam da ne treba da verujem nikome od vas.

Bajron, jedan od pasa, zarežao je. Kvin se nasmejao.

– Pusti me da porazgovaram s njim – predložio je. Njegov osmeh uvek je odavao dozu nasilja. Tata je podigao ruku. Kvin se povukao, ali jedva.

– Nismo prekršili sporazum – rekao je tata tiho.

– Helios-Ra kaže da jeste.

– Onda je Helios-Ra pogrešno obavešten. I neću dozvoliti vašoj organizaciji da ugrozi moju ćerku.

Pogledao me je i okrenuo glavu.

– Ako me zadržite ovde, zaista ćete prekršiti sporazum. – Disao je na usta, kao da to može da mu pomogne.

– Zapravo, pošto ste vi prvi prekršili sporazum dolazeći ovamo – rekao je tata mekim glasom – zaista ne moramo da brinemo o tim pravilima. – Mama se čak i nasmejala.

– Ja...

– Koliko imaš godina? – pitao je tata.

– Osamnaest.

Tata je odmahivao glavom u neverici. – Kandidati su im sve mlađi.

– Treba da budu dovoljno mladi da mogu da se infiltriraju u srednje škole i koledže kako bi nas špijunirali – istakao je Konor.

– Samo radim svoj posao. Štitim ljude od čudovišta kao što ste vi.

– Zbog ljudi kao što si ti moja strina Rubi više ne izlazi iz kuće – prasnula sam. Lovci su joj ubili muža i tri sina, i nikad se nije stvarno oporavila od tog gubitka.

Uozbiljio se. – Zbog čudovišta kao što ste vi moj otac je mrtav.

– A mi nikad nismo izgubili člana porodice zbog lovaca i Heliosa? – uzvratila sam, iako mi je bilo žao što je izgubio oca.

– I oni nisu čudovišta, ti zatucani fanatiče – dodala je Lusi razdraženo. Skočila je na noge. – To je genetski poremećaj, ti umišljena neznalice. Da li su i ljudi s

dijabetesom i artritisom čudovišta? – Da tajnost nije bila toliko važna, upotrebila bi tu teoriju za svoj poduhvat – da natera svet da nas prihvati.

– To nije isto.

– E *jeste*.

– Mom ocu su otkinuli grkljan.

Zavladala je tišina. Tata se namrštio. – Samo *hel-blari* kidaju grkljan, sinko.

– Vampir je vampir – nastavio je Kiran tvrdoglavo. Lusi je pocrvenela.

– Zašto si stvarno ovde? – tata ga je pritiskao pre nego što Lusi eksplodira.

– Zbog nagrade – odgovorio je jetko.

Mama je bila neprirodno mirna. U očima joj se reflektovala svetlost. – Kakve nagrade?

– Nagrade koja se nudi za Drejkove.

Neko je zarežao. U vazduhu je bilo toliko napetosti da sam bila blago iznenađena što nije sevnula iskra i izazvala požar. Tata je polako prišao telefonu na stolu. Besno je izdavao naređenja u slušalicu ne trudeći se čak ni da se pozdravi. – Udvostručite patrole. Prenesite svima. Da, čak i njoj. Čak i savetu. – Prešao je na mobilni telefon u džepu namrgođeno birajući brojeve. Glas mu je prešao u tiho mrmljanje koje nisam uspevala sasvim da razaznam. Sluh mi nije bio dovoljno oštar. Još.

– Za šta se daje nagrada, dođavola? – Stefan je zahtevao da zna.

– Ne znam.

Kvin se lagano približio i nagnuo nad njim. – Reći ćeš nam.

Kiran je malo prebledeo i pokušao da skrene pogled, a Kvin je sklopio ruku oko njegovog grla. Kiran je delovao pomalo zbunjeno kad je konačno odgovorio.

– Objavljeno je večeras – stresao se. Graške znoja skupljale su mu se iznad gornje usne.

– Ima li to veze sa Solanž?

– Ne znam – zagrcnuo se pokušavajući da proguta pljuvačku. – Ne znam – ponovio je. – Čuo sam da je raspisana nagrada i hteo sam da učestvujem. Nešto u njegovom glasu govorilo mi je da se ne radi toliko o nagradi koliko o prilici da se osveti, posebno našoj porodici.

Kvin se uspravio i spustio ruku. – I vi ste mi neka organizacija, napadate petnaestogodišnju devojčicu. – Pljunuo je. – Kukavice.

Kiran je nekoliko puta isprekidano udahnuo. – Mi štitimo nevine.

– Idiote, ovo nije strip – ljutila se Lusi.

– Ako hoćete i mene da ubijete, završite s tim.

– Ne pijemo krv ljudi kao što si ti – podsmehivao mu se Nikolas pokušavajući da ga uvredi što je više mogao.

– Pijete njenu krv? – glavom je pokazao na Lusi. – Je l' vam ona rob?

– Ko, Lusi? – Nikolas se zakikotao.

– Hej! – prasnula je Lusi. – Umukni.

Nisam bila sasvim sigurna kojem od njih se obraća.

– Ovo ne vodi nikuda – rekao je Dankan tiho. Kao i Sebastijan, retko je gubio živce i koncentraciju. – Ne smemo da skrećemo s teme. – Stavio je crnu maramu Kiranu preko usta i čvrsto ju je vezao. Tata je sa odobravanjem klimnuo glavom pre nego što je pokazao rukom prema kuhinji.

– U kuhinju. Odmah.

Kuhinja nam je bila u seoskom stilu: ogroman drveni sto, stolice s visokim naslonom i prečkama, šareni kredenac i lonče na šporetu. Na pultu je stajala korpa puna crvenih jabuka i nara. Bilo je hrane čak i u frižideru, uglavnom za mene i Lusi kad prespava ovde. Zapravo, ona je već sipala sebi čašu soka od ribizle. Krv smo držali u starom vinskom podrumu, skrivenu u zidu i zaključanu iza tri brave i alarmnog sistema. To je bila prilično nova mera opreza, otkad je brat Loganove bivše devojke upao na posed nakon što je Logan raskinuo s njegovom sestrom. Stražari ga nisu zaustavili; bilo bi sumnjivo da se svi okupe samo zato što se neko pojavio na vratima nepozvan. Međutim, zaustavili su ga psi, čak i pre mame. Nije stigao dalje od prednjeg hola. Srećom nije uleteo u kuhinju i zatekao bokal pun krvi na pultu. Ne treba da pominjem kako su nam posle toga zdušno savetovali da se ne bavljamo s ljudima.

Sad je Kvin šetao tamo-amo pored istog tog pulta; Nikolas se naslonio na zid i prekrstio ruke na grudima. Ostala braća su sela, mada su im mišići napeto iščekivali neki iznenadni pokret. Sumnjičavo sam posmatrala mračna polja kroz prozor. Tatin telefon je ponovo zazvonio. Mama je pogledala Lusi.

– Trebalo bi da pozovemo tvoje roditelje.

– Nećete moći – spustila je čašu. – Otišli su u ašram na dve nedelje, zar se ne sećate? – Sunce se polako pomaljalo na horizontu. – A uvek kreću rano da bi posmatrali izlazak sunca nad jezerom.

Uzdahnula je – Naravno. Onda ćeš ostati ovde.

– Stvarno? Ali mene niko ne goni.

– Ti si deo ove porodice, mlada damo, i tvoja majka mi nikad ne bi oprostila da te ostavim bez zaštite, naročito sada – rekla je mama Lusi ozbiljno.

– Da, gospođo. – Moja majka je bila jedina osoba na planeti pored koje se Lusi ponašala krotko. Niko drugi ne bi mogao ni pretpostaviti da je to moguće. Sela sam na stolicu pored nje i ukrala joj gutljaj soka. Pokušavala sam da ne zamišljam kako bi bilo da sam popila krv. Stomak mi se prevrnuo.

– Ovo je neprihvatljivo – strina Hajasint se pušila od besa. – Ime Drejkovih je časno i pošteno. Nemaju prava da urade ovako nešto. Mi smo članovi saveta.

– Idemo pravo u štab Helios-Raa – dodao je Kvin smrknuo. – Raščistiću ovo.

– Tvoja nam narav nikad nije pomogla – frknuo je Logan.

– Vodi računa, braco.

Svi su govorili uglas dok mama nije pročistila grlo.

– Momci.

Zavladala je tišina, preko volje ali brzo. Tata je isključio telefon. Oko usta su mu se pojavile bore koje nikad nisam videla. – Dečko je u pravu. Raspisana je nagrada.

Mama je opsovala. – Zašto? – pitala je.

– Možda će potrajati dok to ne saznamo. Nekoliko ljudi je nestalo, kruže glasine koje nemaju baš mnogo smisla. Zadužio sam ljude da otkriju o čemu se radi. – Naslonio se na pult stiščući pesnice. – Pozvao sam Harta i ledi Natašu.

– Natašu? – strina Hajasint se namrštila. – Je li to pametno? Ona nas je sve proterala.

– Znam. – Hart je bio vođa Helios-Raa i nije voleo ledi Natašu. – Dok ne budemo znali nešto više, niko ne sme da izlazi sam. Solanž, ti ne možeš uopšte da izlaziš.

– Zašto sam jedino ja u kućnom pritvoru? To nije fer.

– Solanž, znaš zašto.

– Umem sama da se brinem o sebi. – Škrgutala sam zubima.

– Umeš, ali znaš vrlo dobro da nisi u punoj snazi.

– Ali *dobro* se osećam. – Bila sam umorna od neprekidnog ponavljanja. Već sam se osećala sputano, kao da se gušim. Ako mi ne daju prostora, odgrišču sebi nogu kao životinja uhvaćena u klopku.

– Sol – rekao je Nikolas blago. – Molim te.

Osujećeno sam izdahnula. Kad sam pogledala mamu, postarala sam se da mi glava bude podignuta i pogled miran. – Samo ako i dalje mogu da idem u svoju kolibu. – Ako pokušaju da me drže podalje od peći i grnčarskog točka, poludeću još pre rođendana. Mora da je mama primetila moje očajanje.

– Dogovoreno.

Opet sam izdahnula. – U redu.

Tatin telefon je ponovo zazvonio. Ćutke je slušao pre nego što je mahnuo Sebastijanu i Konoru. – Stric Džefri je na putu ovamo, a stiže i strina Rubi; idite da je dočekate. To što su uspeli da ubede strinu Rubi da izađe iz kuće i dođe kod nas govorilo je mnogo o ozbiljnosti situacije. Stisnutih usana, tata je uhvatio mamu za ruku. – Rešićemo ovo – obećao je pre nego što nas je sve poslao na spavanje.

– Jesi li dobro? – pitala me je Lusi dok smo se spremale da legnemo. Prvo je počela da skida kilogram srebrnog nakita koji je uvek nosila, dokazujući da je priča kako vampiri ne podnose srebro čist mit.

– Ja sam dobro, svi drugi su poludeli – promrmljala sam.

Prezrivo je frknula. – Kakvo iznenađenje. Ti si mlađa sestra i *znaš* kakva su ti braća.

Zakolutila sam očima. – Kako je to kad si jedino dete?

– Kako bih ja to mogla da znam? Tvoja braća me maltretiraju isto koliko i tebe.

– Istina.

Lusi je sačekala da se obučemo za spavanje pre nego što je progovorila. Imala je na sebi dugačku, crnu, pamučnu spavaćicu koja je izgledala kao haljina za plažu, a ja sam obukla donji deo omiljene flanelske pidžame i pamučnu majicu kratkih rukava. Uvek je ona izgledala kao da treba da se pretvori u vampira, a ne ja. Uzdahnula sam.

– Sol – rekla je – nisam videla Nikolasov preobražaj, ni Loganov. Bilo mi je zabranjeno da dolazim, sećaš se?

– Sećam se – rekla sam blago. Mene nisu izbacili iz kuće, ali svakako nisam bila dobrodošla na trećem spratu, gde su sva moja braća spavala. Osluškivala sam neprirodnu tišinu i gledala bleđa, zabrinuta lica mojih roditelja dok su na smenu stražarili pored Logana, a potom sledeće godine pored Nikolasa. Kad su se ostala braća preobražavala, bila sam premala da bih shvatila šta se dešava i roditelji su me slali da spavam kod Lusi. Njena majka je brinula o meni i davala mi čokoladu, zbog čega bi se Lusi ljutila jer je ona uvek dobijala samo poslastice od rogača. Tada nisam baš najbolje razumela šta se dešava.

Sad razumem.

– Pa, šta se stvarno dešava? – navaljivala je Lusi. – Znam da vam bude loše, ali je li stvarno strašno?

Stvarno je bilo strašno.

– Ne, nije – lagala sam dok smo legale svaka u svoj krevet. – Mislim, nije zabavno ili tako nešto, ali znaš kakvi su Drejkovi. Obožavamo dobru staru melodramu i da se zaštitnički odnosimo prema svima.

Da, baš sam lagala.

A primetila sam da mi Lusi i nije baš poverovala. Zaustila je da me pita još nešto, ali prekinulo ju je tiho kucanje. Ljutito me je pogledala, kao da sam ja to organizovala.

– Sol, ja sam – šaputao je Nikolas s druge strane vrata. – Mogu li da uđem?

– Naravno – rekla sam, a Lusi je iznenada ustala i namestila kosu. Pogledala sam je s nevericom. Otkad je nju zanimalo kako izgleda pred bilo kojim mojim

bratom? Šarke se nisu ni čule dok je Nikolas polako ulazio. Bio je u crnim pantalonama, ali bez košulje, kao da ga je neko prekinuo dok se presvlačio. Nešto se očigledno dešavalo. Isto tako očigledno, Lusi je pokušavala da mu ne pilji u grudi. Namršteno ju je pogledao.

– Šta je bilo?

Skrenula je pogled. – Ništa. – Izgledala je kao da će pocrveneti. Svakako ću je kasnije zavitlavati zbog toga. Zasad je to moralo da čeka.

– Šta se dešava? – pitala sam ga.

– Neko je dole – rekao je tiho. – Kucao je na prozor i tata ga je pustio pošto je mama prvo zapretila da će mu pojesti facu.

– Fuj – rekla je Lusi.

– Vampir.

– Šunja se kod prozora? – otkrila sam se i ustala. – To nije dobro.

– U biblioteci su.

Pogledali smo se, klimnuli glavama i ćutke požurili ka holu. Biblioteka je bila jedna od nekoliko prostorija u kući koje smo mogli da prisluškujemo. Otkrili smo, zahvaljujući Kvinovom savetu, da ako legnemo na pod u gostinskoj sobi, koja se nalazi pored moje, i prislonimo uvo na ventilacioni otvor, možemo da čujemo skoro sve što se dešava.

Pružili smo se po drvenom podu i namestili se u pravi položaj. Nikolas je ležao između nas zauzimajući najbolje mesto za prisluškivanje. Licem se okrenuo prema Lusi.

– Ne čujem... – Stavio joj je prst na usta kako bi je sprečio da kaže još nešto. Moji roditelji će nas čuti ako budemo šaputali pored ventilacionog otvora. Imati roditelje vampire definitivno je imalo svojih nedostataka: šunjanje po kući bilo je gotovo nemoguće. Barem posle rođendana neću biti jedina koja klopara po kući gluva za sve intrige. Sluh će mi biti oštar kao njihov.

– Postoji li ijedan dobar razlog da te ne probodemo kocem na licu mesta? – pitala je moja mama ljubazno.

– Nisam ovde zbog nagrade – uveravao ju je muški glas. Bio je dubok i hrapav, kao da dopire iz izuzetno velikog grudnog koša. Počela sam da zamišljam kako je u biblioteci neki rvač. – Da je tako, teško da bih objavio svoje prisustvo, zar ne?

– Nisi baš zakucao na ulazna vrata – rekao je tata hladno.

– Osećam prisustvo ljudi u ovoj kući – rekao je kao da to samo po sebi sve objašnjava. – Mogu da namirišem barem dvoje, ali nisu u ovoj prostoriji. – Ako budemo imali mnogo sreće, neće namirisati da mu se Lusi i ja nalazimo iznad glave pre nego što uspemo još nešto da čujemo.

– Došao sam da se zakunem vašoj ćerki na vernost.

Kad bolje razmislim, bolje bi mi bilo da nisam to čula.

– Stvarno? – mama nije zvučala ubeđeno. Tata je verovatno bio oduševljen što će voditi pregovore o novom savezu, a ja sam samo htela da se vratim u krevet.

– Zakleo si se na vernost leđi Nataši – rekao je tata tiho. – Nosiš odličja njene kuće.

– Zakleo sam se na vernost kraljevskom dvoru, to je tačno. – Bila je to bitna razlika. – Ali ima nas dosta koji bismo se radije zakleli kući Drejkovih, i ja sam ovde kao njihov izaslanik.

Sranje. Opet to proročanstvo. Zašto mi niko nije verovao da ne želim da budem princeza, ili kraljica, ili šta god? Nisam želela da poslužim kao izgovor za rat među plemenima. Stresla sam se.

– Imaćemo to na umu. Naravno, biće nam potreban dokaz tvoje odanosti.

– Naravno. Kad dođe vreme, dobićete dokaz. Zvučao je kao da se klanja. – Do ponovnog viđenja.

Čula sam kako se zatvara prozor i mamu i tatu kako izlaze iz biblioteke. Uzdahnula sam i sklopila oči. Ceo dan sam se dobro osećala, ali sad sam bila iscrpljena, skoro kao da imam grip.

– Žao mi je što te umalo nisam ostavio tamo – prošaputao je Nikolas Lusi. – Stvarno sam mislio da će pratiti nas i da ćeš biti bezbednija na žurki.

– Šta je bilo? – pitao je pošto mu nije odmah odgovorila.

– Nikad dosad mi se nisi izvinio.

– Rekao sam da mi je žao onda kad sam koristio tvoju lutku kao metu, kad sam vežbao gađanje vazdušnom puškom.

– Zato što ti je mama iščupala uši.

– Pa šta. Izvini.

– Hvala – šapnula je.

– Nema na čemu – uzvratio joj je šapatom.

Odjednom sam se osećala kao peti točak. Čudno.

Nikolas je ustao. – Treba da krenemo.

– Zaspala je – rekla je Lusi. Nisam, ali nisam imala snage da joj to kažem.

– Pomoći ću joj – kazao je Nikolas tužno dok me je podizao i nosio prema sobi.

4.

Lusi

Subota ujutru

U kući Drejkovih jutro su uvek bila tiha, i pored dvadesetoro ljudi u pretrpanim sobicama i uskim hodnicima. Sunčeva svetlost obasjavala je prozore napravljene od posebne vrste stakla. Drevni vampiri mogu da podnesu svetlost, iako je baš i ne obožavaju, ali ona opasno ugrožava mlade koji nisu imali priliku da izgrade odbrambeni mehanizam. Nikad ne uzimam sunčevu svetlost zdravo za gotovo, kao ni svoju sposobnost da za svaki obrok koristim pribor za jelo. Ipak, ako se izuzme to s krvlju, Drejkovi su bili veoma civilizovani. Koristili su čaše i pehare, a ne plastične kese.

Prema svim pričama, ledi Nataša *nije* bila civilizovana. Nekada je bila Montmartrov zamenik i njegova ljubavnica. Kad mu je dosadila, pridružila se jednoj moćnoj porodici vampira. Poznavala je vampirske običaje, hordu i pse i odlučila da ih sve okupi pod svojim vođstvom. Ipak, obostrane predrasude bile su duboko uvrežene i dosad nije uspela da ih ujedini. Njeni motivi nisu bili nesebični, na primer da okonča sukob koji se gotovo pretvorio u građanski rat – bila joj je važna samo moć. I možda da zavrne Montmartra.

Videla sam ruže s njegovim imenom.

Nisu slutile na dobro. Bilo je jasno kako želi da mu ćerka Drejkovih rodi vampirske naslednike – i moć saveta i kraljevskog dvora, ako ih Solanž stvarno preuzme. Želeo je sve to.

Nijedan deo tog plana ne bi se svideo ledi Nataši, koja je želela njega isto koliko i moć.

Kad bi samo politika vampirskih klanova bila na ispitu iz istorije, bila bih skroz spremna.

Solanž je i dalje spavala, sklupčana među zracima sunca koji su joj obasjavali jastuk. Već sam odavno primetila da sve duže spava. Počela je da me hvata nervoza zbog nje. Svi ostali su smatrali da je to najnormalniji deo preobražaja. Obukla sam džemper preko spavaćice i obula debele čarape. Kod Drejkovih je uvek bilo ledeno, bez obzira na doba godine. Otišla sam pravo u kuhinju da napravim sebi čaj i ispečem tost. Niko drugi nije bio budan. Doručkovala sam, ponela čaj sa sobom i počela da tumaram po kući.

U stanju polusna, potpuno sam zaboravila na Kirana, vezanog za glomaznu

stolicu u jednom salonu. Ukočila sam se zaustavljajući šolju na pola puta do usta. Pogled mu je bio napet, znatiželjan i nervozan. Možda mi se nije sviđao njegov stav, ali pretpostavila sam da bih i ja bila nervozna da sedim vezana u kući vampira. Naročito ako sam agent ispranog mozga. Povez mu je bio opušten oko vrata, pored čepova za nos. Na dnevnom svetlu primetila sam da na sebi ima crne farmerke i crnu majicu, i kaiševe s kojih je Helena uklonila oružje.

– Izgledaš kao da si ispao iz nekog lošeg stripa – rekla sam mu veselo.

Gledao je u mene. – Tebi stvarno ne smeta sve ovo s vampirima, zar ne?

Slegnula sam ramenima. – Šta ja znam. – Očigledno nije znao šta da misli o meni. Prišla sam mu radoznalo. Nikad ranije nisam videla jednog agenta Helios-Raa. Pitala sam se čemu tolika frka. Jedva da je bio stariji od nas. Ruke su mu bile privezane oko zglobova tako da može malo da ih pomera, ali ramena su mu bila čvršće vezana za naslon. Imao je vojničke čizme s metalnim vrhom, takođe snažno vezane oko članaka. –Šta su ti Drejkovi učinili pa si toliko nadrždan?

– Nadrždan? Da li si mi ti to rekla da sam nadrždan?

– Kažem ono što vidim.

– Ti si baš čudna devojka.

– Kaže mi dečko koji misli da je neki tajni agent.

– Trebalo bi ozbiljno da shvatiš Helios-Ra – upozorio me je.

Nasmejala sam se iako mi nije bilo smešno. – Ne reagujem dobro na upozorenja. – Podigla sam obrve. – I? Čemu osveta?

Stegla mu se vilica. – Rekao sam ti.

– Žao mi je što ti je otac mrtav, ali ne možeš da kriviš sve vampire zbog nečeg što je uradio jedan od njih. – Pokušala sam da zvučim razumno, umirujuće. Moja mama je bila rođena za tako nešto. A ja? Ne baš. – To se zove rasizam.

– Oni nisu ljudi.

– To uopšte nije bitno.

Zurio je u mene. – Šta?

– Osim toga, Drejkovi jesu ljudi, ili najvećim delom jesu. I nikad nisu poludeli i počeli da napadaju stanovništvo. Zar vas ničemu ne uče na toj mnogo bitnoj tajnoj akademiji?

– Kako si saznala za akademiju? – trudio se da ne deluje iznenađeno.

– Daj, molim te. To je očigledno.

– Ne razumeš.

– Sve ja razumem – rekla sam.

– Isprali su ti mozak.

– Hej, ti si član nekog tamo lovačkog kulta.

Zaškiljio je. – Ovo nije šala, Lusi. Drejkovi su mi ubili oca.

– *Nisu.*

– Ti i ne znaš ko mi je otac.

– Znam da si ti idiot.

Dugo me je ćutke gledao, kao da traži nešto. Onda je pogledao u šolju.

– Mogu li da dobijem gutljaj? – pitao je. – Nisam ništa popio cele noći.

Nisam mu verovala, naravno. Uspeo je da preskoči nekoliko ograda i da se ušunja na vampirski posed prepun stražara, i namere mu nisu bile baš bezazlene. Ipak, samo je tražio čaj. Koliko to može da bude opasno? Približila sam mu se. Prinela sam šolju njegovim usnama, a on je zahvalno počeo da pije čaj.

– Žao mi je – prošaputao je tužno se osmehnuvši. Uvukao je desnu ruku pod levu manžetnu i potom se začulo vrlo tiho pucketanje. Iz ampule prišivene za rukav izleteo je oblak nečega što je ličilo na šećer u prahu. Snažan miris čokolade i ljiljana ispunio je prostor između nas. Poželela sam da kinem.

– Ja sam skoro potpuno imuna na vampirske feromone – obavestila sam ga nadmeno prekrstivši ruke na grudima.

Nije delovao razočarano ili poraženo.

– Nisi imuna na ovu vrstu – rekao je.

– Jesam. Ne znam šta zamišljaš... – Soba mi se malo zaleljala pred očima, kao da sam je gledala kroz talas vrelog vazduha koji se diže s asfalta. – Dođavola, šta je ovo?

Još jedan oblak praha.

– Ovo je posebna mešavina. – Na trenutak je zvučao kao da se izvinjava. – Niko ne može dugo da joj se odupire.

– Nema šanse da ti ovo prođe. – Sve boje delovale su mi čudno, kao da su pune svetlosti. Crvene somotske draperije izgledale su kao da s njih kaplje krv. – Vrištaću. – Otvorila sam usta.

– Nećeš vrištati – rekao je smireno.

Zatvorila sam usta. Ukus kakaoa i cveća terao me je na povraćanje. U toj mešavini osećao se još neki ukus, ali nisam mogla da odredim šta je u pitanju. Slatki koren, viski, nešto treće. Osetila sam slabost, zbunjenost. A duboko u meni tinjao je vatreni bes.

– Odveži me, Lusi.

Ruke su mi poletele napred.

– Ne – prošaputala sam gledajući ih kao da pripadaju nekom drugom. Skupila sam prste prema dlanovima. Graške znoja izbijale su mi ispod kose, po licu. Naočare su mi skliznule niz nos. – Ne.

– Odveži me, Lusi – zahtevao je malo grublje. – Zadivljen sam. Malo je ljud kojima treba ponoviti komandu. Ali ne možeš pobediti – samo ćeš se povrediti

pokušavajući.

Ludački sam se borila protiv poriva i izgubila. Čvorovi su bili odvezani i konopac je slobodno skliznuo. Kad je oslobodio ruke, iskobeljao se iz konopaca vezanih preko ramena, a potom se sagnuo da odveže članke.

– Ostani tu, Lusi. Nemoj da pisneš i ne pomeraj se dok ne odem.

Borila sam se i napinjala, ali kao da su me sputavali lepljivi lanci. Drejkovi će me ubiti. Oslobodila sam čoveka koji im je bio jedina prednost, a koji je u tom trenutku otvarao prozor i spuštao se u razrovan vrt. Barem nije znao za nečujan alarmni sistem. Ipak, to nije bilo dovoljno. Gledala sam kako preskače ukrasni kameni zid, kako trči preko poljane i ulazi u šumu. Sunce mu je snažnom svetlošću obasjavalo glavu. Čula sam korake, tihu psovku i Nikolasov razbesneli glas.

– Dođavola, šta si to uradila?

Olakšanje je nastupilo brzo i bilo je potpuno. Mišići su mi bili kao od vode. Smračilo mi se pred očima i srušila sam se na pod. Nisam se onesvestila, ali bio mi je potreban trenutak da ponovo otvorim oči i još jedan duži da mi se sav nameštaj vrati na svoje mesto pred očima. Nikolas je čučao pored mene, a iz očiju mu je sevalo.

– Glupačo mala.

Poslednji talas prisile, lepljiv kao paukova mreža, počeo je da iščezava. Nestrpljivo sam pokušavala da se povratim dok mi je na samu pomisao da će zauvek delovati na mene panika kolala telom kao pomahnitala lasica. Bilo mi je muka od nervoze. Iznenada sam skočila, kao da me je neko munuo štapom za teranje stoke. Ushićenje što sam ponovo u stanju da upravljam svojim udovima bilo je slađe od svake čokolade.

Nikolas se verovatno ne bi složio sa mnom.

– *Prestani već jednom da mi lomiš nos!* – urlao je dok je ostatak porodice bučno ulazio. Umrljao je prste krvlju dok je vraćao nos na mesto.

– Ops – rekla sam trgavši se. Verovatno je bilo dobro što su mu rane tako brzo zarastale. Protrljala sam čelo tamo gde sam se sudarila s njegovim nosom. Disala sam neujednačeno, kao da sam predugo bila pod vodom. Obučen samo dopola, Kvin je zverao u stolicu oko koje su bili sklupčani prazni konopci, kao usnule zmije. Lice mu se zacrvenelo, a potom prebledelo.

– Gde je on, dođavola?

– Ona ga je pustila – Nikolas je objasnio dižući se iz čučnja. Tek tada sam primetila da na sebi ima samo donji deo pidžame. Grudi su mu bile gole, išarane vretenastim mišićima. Disala sam toliko glasno da sam sama sebe mogla da čujem. Zgurila sam se pod težinom ogromnog besa Drejkovih. Još veća količina

adrenalina prostrujala mi je kroz krvotok. Odlično. Već sam se osećala kao da sam popila galon espressa. Nisam znala da li ću se pre onesvestiti ili eksplodirati. Solanž mi je pomogla da se smirim.

– Jesi li dobro?

– Mislim da jesam. – Zubi su mi cvokotali. Borila sam se da zadržim suze besa i krivice koje su me peckale ispod kapaka. Nikolas je zgađeno uzdahnuo pre nego što me je grubo umotao u džemper i bacio na krevet.

– Lice ti je skoro pozelenelo – promrmljao je gurajući mi glavu među kolena. – Diši.

Helena je režala pored prozora. Zaklonila je oči rukom. Staklo ih je možda štitilo od sunčeve svetlosti, ali oči su im ipak bile svetle i osetljive.

– Žao mi je – rekla sam žalosno. – Samo sam htela da mu dam gutljaj čaja. Rekao je da je žedan. – Primetila sam da se Lijam trudi da obuzda bes zastrašujućom snagom volje. Vratne žile su mu iskočile. Vilica kao da mu je bila isklesana od mermera.

– Šta se desilo? – pitao je vrlo polako, vrlo brižljivo.

Poželela sam da se zavučem u rupu.

– Dunuo mi je nekakav prah u lice. – Protrljala sam ledene dlanove. Pitala sam se da li je to nuspojava koju izaziva droga ili sam još u šoku. – U početku sam odolevala, delovao je kao vaši feromoni. Ali druga doza me je dotukla. Naredio mi je da ga odvežem. – Na trenutak sam sklopila oči, ljuta na samu sebe. – I učinila sam to. Nisam mogla da se zaustavim.

– Svojevoljno? – vrisnuo je Kvin. – Namerno?

Lijam ga je ućutkao pogledom i seo naspram mene. Bezuspešno sam pokušala da izbegnem njegov pogled. Na licu mu se ogledalo veliko strpljenje i vrlo malo osude.

– Tako mi je žao. Pokušala sam da se oduprem. Kao da sam bila hipnotisana, ili nešto slično.

– Moraš mi reći sve čega se sećaš.

Opisala sam ukus, golicanje u nosu i kako mi se lepio za džemper.

– Hipnos – rekao je Lijam hladno. Helena se okrenula i rukom pokazala na sto, a Konor je otišao da uzme kutijicu optočenu draguljima iz zadnje fioke. Potom je četkicom pokupio ostatke praha, onoliko koliko je uspeo da nađe na podu i mom džemperu.

– Nikad nismo uspeli da ga se dočepamo – objasnio je Lijam samozadovoljno. – Daćemo Džefriju da uradi analizu. – Džefri je na mesnom koledžu predavao biologiju u večernjoj školi. Ali imao je i svoju laboratoriju, u kojoj je stalno nešto eksperimentisao i proučavao jedinstvene darove Drejkovih.

– Ali šta je to?

– Nismo sigurni u sve sastojke; svakako sadrži neku travu koja parališe slobodnu volju. Ostale supstance nam nisu dovoljno poznate. Znamo samo da su veoma jake. Očigledno je trebalo detaljnije da ga pretresemo.

– Prah mu je bio sakriven u rukavu – namrštila sam se. – Ako ga ikad ponovo sretnem, nabiću mu...

– Drži se podalje od njega – Nikolas je prekinuo moju tiradu. Ignorovala sam ga.

– Šta ćemo sad? – pitala sam.

– Sad idemo nazad u krevet da se odmorimo – podsetio me je Lijam nežno. – Pusti nas da brinemo o tome. Solanž je tako jako zevala da joj se glava prepolovila. Braća su bila bleđa nego obično, s tamnim podočnjacima ispod vodnjikavih očiju. Još su bili mladi. Zapravo, Logan se preobrazio pre samo dve godine. Bio je toliko iscrpljen da je delovao pripito i jedva je stajao na nogama. Sebastijan ga je pridržavao i vodio prema stepeništu. Nikolas se preobrazio još kasnije, pa sam pretpostavila da ga ljutnja prema meni održava na nogama.

Solanž je ponovo počela da zeva. – Hoćeš li ti biti dobro?

Klimnula sam glavom. – Vрати se u krevet. – Bilo je skoro jedanaest sati, ali ona je i dalje bila pomalo nesigurna na nogama. Ostatak porodice vraćao se u svoje sobe dok su se Lijam i Helena usput sašaptavali. Lijam je već zvao nekog s mobilnog telefona. Samo je Nikolas ostao. Bio je bleđ kao kreč.

– Zar ne ideš gore? – pitala sam.

Prišao mi je.

– Za minut.

Konačno sam osetila toplotu. Džemper mi je skliznuo s ramena. Gledao me je kao da želi da me oljušti kao pomorandžu. Setila sam se dodira njegovih usana. Namrštila sam se, nervozna bez ikakvog razloga.

– Šta hoćeš?

– Samo hoću da probam nešto. – Nežno mi je dodirivao obraze, ruke, sve do zglobova. Oči su mu bile kao jesenja kiša; divlje, tajanstvene, lepe.

Hipnotišuće.

– Prestani – prošaputala sam.

– Kloni se Kirana – zahtevao je blagim glasom. – Opasan je.

– A ti nisi?

– Hajde da vidimo. – Razdaljina između nas nestala je u tren oka.

– Šta to radiš?

– Nemam pojma – priznao je. Usne su mu bile toliko blizu mojih da sam skoro mogla da mu osetim dah.

– Mislila sam da si ljut na mene. – Zaista sam želela da se nagnem napred,

samo malo.

– Jesam.

– I pokušavaš da upotrebiš svoje vampirske moći na meni.

– Ne deluju na tebe.

– Zapamti to. – Glas mi je bio mek, kao tek umućen šlag, i u suprotnosti s mojim samozadovoljnim smeškom.

Nismo sklopili oči, čak ni kad su nam se usne srele. Osetila sam žmarce sve do prstiju na nogama. Više mi nije bilo nimalo hladno; u stvari, imala sam osećaj kao da je najduži, najvlažniji dan leta. Koža mu je bila hladna. Poželela sam da ga liznem, kao sladoled. Kad mu je jezik dodirnuo moj, kapci su mi se konačno spustili. Predala sam se trenutku hrleći mu u susret. Želela sam da potraje barem još sledeću godinu i još pola naredne. Nikad se nisam tako osećala.

Mogla bih lako da postanem zavisna.

Šta bi tek bilo da se stvarno *sviđamo* jedno drugom.

5.

Solanž

Subota posle podne

Kad sam se probudila, Lusi je mrmljala nešto sebi u bradu. To nije bilo ništa čudno, ali je ovog puta zvučalo preoštro, čak oštrije nego kad je posledica njenog uobičajenog nerviranja zbog sporog interneta. Nekoliko imanja koja su sačinjavala posed Drejkovih prostiralo se na skoro hiljadu jutara zemlje, i u nekim delovima nije bilo struje. Mi smo imali sreće što je naša kuća imala satelitsku antenu, čak i ako je to značilo da je veza loša kad je oblačno negde drugde na kontinentu.

– Glupa satelitska.

Trebao bi mi digitron da izračunam koliko puta sam se probudila i zatekla je kako više na moj računar. Strpljenje nije bilo jedna od Lusinih vrlina. Zavukla sam se dublje pod ćebe. Činilo mi se kao da sunce sija prejako, ali sviđao mi se osećaj toplote na licu. – Koliko je sati? – zevnula sam.

Lusi me je ovlaš pogledala. – Tek je prošlo dva, mislim. – Nažvrljala je nešto na parčetu papira. – Čepovi za nos. To mi definitivno treba. I džepni nož, neki baš šiljat. Ooo! – prekinula je uzbuđeno. – Pištolj za omamljivanje. Misliš da se to prodaje na *Ibeju*?

Ponovo sam zevnula i nalakatila se. Bila sam umornija nego obično, ali nisam obraćala pažnju. – Šta, za ime sveta, sad radiš? – pitala sam.

– Pravim spisak potreština – odgovorila je namrgođeno. – Nemam nameru da dopustim tom Helios-Ra drkadžiji da me iskoristi kako bi ponovo došao do tebe.

– Nisi ti kriva.

Nije delovala nimalo ubeđeno. – Nikolas misli da jesam.

– Otkad je tebe briga šta on misli?

Zastala je. – O. U pravu si. – Klikkala je mišem. – Hej, pogledaj, stvarno imaju pištolje za omamljivanje. Ima jedan *helou kiti*, čini mi se. Možda i nije, ne vidi se baš najbolje. – Izgledala je komično s tim razrogačenim očima. – Od čega se prave, od čistog zlata i dijamanata? Ovo je preskupo za moj džeparac.

Zastenjala sam i ponovo spustila glavu na jastuk. – Lusi, ne možeš to da naručiš. Nisi baš previše suptilna.

Napravila je grimasu. – Valjda si u pravu.

– Osim toga, znaš da ga moja mama verovatno ima u svom skladištu.

Oči su joj blistale dok se ljuljala na stolici. – Misliš da bi mi dala jedan?

– Posle onog incidenta? Nema šanse.

– Ma daj! To je bilo pre sto godina.

– Niko nije zaboravio šta se desilo kad si je ubedila da te nauči da koristiš luk i strelu.

– Kako sam mogla da znam da ću tako dobro naciljati?

Lusi umalo nije probola Markusa kroz srce, što bi ga ubilo na licu mesta, kao i svakoga drugog. Strela je mogla da posluži isto kao kolac; nije važno od kog je materijala sve dok ima šiljat vrh i prolazi pravo kroz srce. To je zapravo prilično teško pogoditi: nije lako probosti grudni koš. Namršteno me je pogledala.

– Mnogo si bleđa. Je li ti dobro? – pitala je.

– Bože, nemoj i ti – stavila sam jastuk na lice. – *Dobro sam.*

– Mrzovoljna si.

– Zato što me smaraš.

Bocnula me je prstom. – Ovo je tek početak.

Provirila sam iza jastuka. – Gubi se, Lus. Umorna sam. – Pokušala sam jednim otkrivenim okom da je pogledam onako kao što to moja majka ume. Lusi je nakrivila glavu.

– Sve si bolja.

Kad ti je neko najbolji prijatelj toliko dugo, najbolje je to što ga neće uznemiriti čak ni ako se pretvoriš u vampira. Nežno mi se osmehnula. Super. Moje vampirske moći izazivaju sažaljenje, a ne strah.

– Spavaj – rekla je. Treptala sam gledajući kako zraci sunca obasjavaju njen šal sa šljokicama. – Ja ću nastaviti da smišljam na koje sve bolne i veoma spore načine mogu da nateram Kirana da pati.

Kiran.

Sklopila sam oči pitajući se zašto mi ne predstavlja nikakav problem da se setim tačne nijanse njegovih tamnih očiju, koliko god da su neprijateljske. Trebalo je da mislim o nagradi ponuđenoj za naše glave, a ne da li ću ga ponovo videti. Naravno da ću ga ponovo videti; verovatno će pokušati da probode kocem nekog od moje braće, ako ne i mene. Teško da takav početak veze obećava.

Veze?

O čemu sam ja to, zaboga, razmišljala?

Očigledno mi se sve više mutilo u glavi kako se rođendan bližio. Nije bilo drugog objašnjenja. Samo mi je bilo potrebno više sna. Jer sam se stvarno osećala umornije nego obično, kao da mi je držati oči otvorene postalo neverovatno težak zadatak, poput algoritma ili štrikanja strine Hajasint. Kad sam se ponovo probudila, bila sam sama u sobi. Stomak mi je glasno krčao. Osećala

sam se bolje, odmorno, i očigledno sam bila gladna. Možda bih mogla sebi da napravim debele vafle sa sirupom od borovnice. Nisam mogla da zamislim da jednom neću želeti da smažem veliku gomilu vafli sa šlagom, čak i pored toga što su me sva braća, od prvog do poslednjeg, uveravala da će mi sledeće nedelje u ovo vreme od same pomisli na to biti muka. Stoga je bolje da ih pojedem što više dok još mogu.

U kući je još vladala tišina. Sunce još nije bilo zašlo i moja braća su sigurno spavala. Moj tata je mogao da ostane budan ceo dan, pa čak i da sedi u hladu ispod drveta. Ali bila sam sigurna da danas obavlja telefonske razgovore sa svim saradnicima i vampirima koje poznaje, dok mama verovatno pravi popis oružja. Ona još nije bila dovoljno snažna danju, ali sigurno nije mogla da sedi mirno – ne posle sinoćnjih događaja.

Kuhinja je bila prazna, mada mi je Lusi ostavila toplu kafu. Sipala sam jednu šolju, ali nisam više bila raspoložena za hranu iako je kafa bila ukusna. Ionako nam je nestalo sirupa od borovnice. Kad su moji roditelji išli u nabavku, obično su donosili krvav biftek i sve crvene namirnice: maline, trešnje, ljute paprike. To nam nimalo nije olakšavalo kuvanje.

– Dušo, probaj mus od malina. Svež je.

Nije ga olakšavala ni strina Hajasint.

Pokušala sam da se ne stresem dok sam se na peti okretala da joj se nasmešim. Stajala je na vratima u nečemu što sam ja zvala ogrtačem iz viktorijanskog bordela: sav od čipke, plišanih cvetova i svilenih obruba. Dugu smeđu kosu pokupila je u neurednu punđu. Njen mops, Gospođa Braun, njuškao joj je stopala. Kad Gospođa Braun izađe iz sobe strine Hajasint, to znači da se ostali psi, te ogromne bebe, kriju ispod trpezarijskog stola. Plašili su se Gospođe Braun kao što se ja plašim rijaliti emisija.

– Dođi da popričamo – pozvala me je strina Hajasint pošto je sipala sebi čašu okrepljujućeg crvenog napitka s trešnjama. Volela je da eksperimentiše s dodavanjem različitih ukusa svojoj krvavoj hrani i napicima.

I to je razlog što nisam imala nameru da pipnem mus od maline.

Teoretski smo mogli da nastavimo da jedemo normalnu hranu posle preobražaja, ali nismo osećali skoro nikakav ukus i ona za nas nije imala nikakvu hranljivu vrednost. Samo je krv mogla da nas održi u životu i sačuva nam zdravlje. Odvratno, odvratno, odvratno.

Definitivno ću morati da se rešim te svoje fobije od krvi.

I to brzo.

– Dolaziš? – pozvala me je strina Hajasint s vrha stepeništa. Popela sam se za njom dok mi je Gospođa Braun sva srećna grickala pete. Iz trpezarije se začulo

pseće zavijanje.

Sobe strine Hajasint bile su na drugom spratu, kao i sobe mojih roditelja i moja, pored jedne gostinske. Strina Hajasint je više volela da živi s nama nego da sagradi sopstvenu kuću na posedu Drejkovih. Svakako je mogla to sebi da priušti. Naša porodica postoji dovoljno dugo da smo naučili kako da budemo bezbrižno dobrostojeći. U početku je to uključivalo znatan broj krađa, koje nikad niko nije prijavio zahvaljujući uticaju feromona. Ali poslednjih nekoliko vekova svi su počeli da gomilaju metalni novac i dekorativne predmete, koji su se uz vrlo malo truda pretvarali u vredne antikvitete. Zapravo, svako dete rođeno u porodici Drejk imalo je fond osnovan na svoje ime u vidu kovčega punog antikvarnog zlata u sefu u podrumu. Ali bez obzira na bogatstvo, strina Hajasint je tvrdila da postaje tankoćutna kad previše vremena provodi sama. To su njene reči, ne moje, mada Lusini školski drugovi kažu da imam čudan rečnik i naglasak – što je posledica školovanja kod kuće u porodici čiji su se članovi rađali od dvanaestog veka naovamo.

Sobe strine Hajasint bile su upravo onakve kakve biste očekivali od dame koja i dalje oplakuje smrt kraljice Viktorije – i činjenicu da je pomenuta kraljica odbila ponudu da se preobrazi.

Ponovo sam obratila pažnju na ambijent. Ne samo da sam zbog budućeg preobražaja bila nepodnošljivo pospana već mi je bilo teško i da se usredsredim. Salon strine Hajasint nije mi pomogao. A bio je to salon, ne gostinska soba, ili dnevna soba. *Salon*. Naučila sam razliku još pre nego što sam znala da pišem. Ispravno, za pojmove strine Hajasint. Naučila sam ispravno pisanje srednjovekovnih reči u čast Veronik – s francuskim naglaskom u čast njenog akvitanskog porekla – a reči iz modernog engleskog od mame i tate. Čudo da sam uspela da naučim kako da napišem sopstveno ime.

Sedela sam na dugačkoj fotelji s jastučićima od brokata pored ogromne bakrene urne s paprati. Strina Hajasint je obožavala paprat; bila je u modi u vreme njenog debitantskog bala na osamnaesti rođendan. Bila je odevena u svilenu belu haljinu i poklonila se pred kraljicom. Naučila me je da se poklonim, a ja sam naučila Lusi, koja je vežbala sve dok je nisu uhvatili grčevi u nogama. Na svakoj površini u salonu bili su čipkani stolnjaci, srebrni svećnjaci, oslikane uljane lampe i siluete u pozlaćenim ramovima. Imala je malu garderobu punu korseta, podsuknji i špicastih cipela. Kad smo bile male, Lusi i ja smo tu provodile sate u igri. Lusi se i sad ponekad igrala tamo, kad bi joj strina Hajasint dopustila.

Strina Hajasint je dramatično prilegla na plišani kauč pijuckajući krv s ukusom trešnje. Gospođa Braun joj se sklupčala pored nogu, dok ju je strina hranila živom govedinom za popodnevnu užinu.

Pitala sam se, ne prvi put, da li je moguće biti vampir vegetarijanac.

– Ako nastaviš toliko da se brineš, dobićeš bore – prekorila me je strina Hajasint nežno.

– Ne mogu da se suzdržim.

– Dušo, tvoja braća su preživela preobražaj. Kao žena iz porodice Drejkovih, daleko si jača od njih. Samo razmisli, probudićeš se tako sveža. Nema boljeg osećaja od toga. – Hladila se svilenom lepezom ukrašenom belim perjem. – A u međuvremenu, treba da uživaš u udvaranju.

– Udvaranju? Strina Hajasint, oni su opijeni mojim posebnim mirisom. I nije im stalo do mene, već samo žele da im podarim male zubate bebe ili tako nešto. I žele moć imena Drejk. To baš i nije romantično.

Ubrzala je mahanje lepezom. – Ali može da bude, ako to upotrebiš u svoju korist.

– Ne, hvala. – Volela sam svoju strinu, ali bilo je određenih pitanja u vezi s kojim se nikad, nikad nećemo složiti. Jedno od njih su upravo momci. Takođe: dečko, muž, tehnike flertovanja i navodna udobnost žičanih korseta.

Strina Hajasint se nagnula i pomazila me po kosi. – Često se zaprepastim koliko si nekad lepa, čak i s tom raspuštenom, neurednom kosom. – Izraz lica joj je bio mračan, okrutan. Prestravila bih se da je ne volim toliko. – Niko ti neće nauditi, Solanž, ne dok je iko od nas živ.

To me je plašilo više od svega.

6.

Lusi

Subota po podne

Ostavila sam poruku na vratima frižidera i iskrala se gurajući auto sve dok se nisam udaljila od prilaza. Znala sam da bi hteli da pošalju nekog sa mnom, ali ja sam bila nebitna i nisam želela da Solanž zbog mene bude slabije zaštićena ni minut. Osim toga, čekala sam trenutak kad sunce najjače sija, i samo je trebalo da proverim imaju li mačke dovoljno vode i hrane. Sve drugo što mi je bilo potrebno nalazilo se u gradu, na finim mestima punim ljudi ili na posedu Drejkovih.

Znala sam da je Džefri u svojoj laboratoriji sad kad je imao uzorak hipnosa. Baš me je grizlo to što sam ja ispala slaba karika. Kiran, taj kreten, ima za mnogo šta da odgovara.

Odvezla sam se do poslednje kuće na posedu i oko ambara iza kuće. Džefri ga je već decenijama koristio kao laboratoriju. Pokucala sam na vrata pre nego što sam ušla. Bila je to lekcija koju sam utuвила u glavu još kad sam bila dovoljno stara da znam kako je u redu zanemariti neke eksplozije i crni dim iz ovog ambara, ali da nikad nije u redu ulaziti bez kucanja. Džefri je mogao da čuje otkucaje mog srca dok prilazim, ali neki eksperimenti su bili delikatni i opasni i nije uvek mogao da se udalji ili da ih prekine zbog bezbednosti posetilaca. I pored toga što sam više volela da istražujem garderobu strine Hajasint, Džefri mi je pomogao da položim ispit iz biologije prošle godine, i nadala sam se da će mi i danas pomoći.

– Uđi, Lusi – pozvao me je iako je već zvučao zauzeto. Pitanja će morati da mi budu kratka. Ambar je bio opremljen najsavremenijom opremom: metri pultova i jedinica za hlađenje i barem desetak protivpožarnih aparata. Džefri je u iznošenom mantilu stajao iznad tacne s laboratorijskim posudama.

– Čao. Znam da ste zauzeti pa ću biti brza – rekla sam mreškajući nos na poznat miris formalina i alkohola s primesama sena. Seno se u ovom ambaru ne drži skoro sto godina, ali navodno taj prašnjavi miris nikad ne izvetri. – Kako napredujete s hipnosom?

– Za tako nešto je potrebno vreme, znaš to. – Dodao je kap neke plave tečnosti na predmetno staklo i stavio ga pod mikroskop. – Isto kao što ja znam da to nije pravi razlog tvoje posete.

– Žao mi je što sam ga pustila da pobjegne.

Podigao je glavu. – Nisi ti kriva – čak bih i ja sledio naređenja da sam dobio dozu hipnosa. Veoma je moćan, Lusi.

– Znam.

– I, šta mogu da učinim za tebe?

Ugrizla sam se za usnu. – Želim da znam sve o preobražavanju krvi.

– Znaš šta je preobražavanje krvi.

– Ne, ne znam. Znam da je to veoma veliki i nemio događaj i da su svi van sebe zbog toga, ali to je sve. I svaki put kad pitam Solanž, kaže mi da ne brinem.

– I u pravu je.

– Molim vas. – Očigledno me nije bilo sramota da molim. – Samo želim da razumem šta se dešava kako bih mogla da joj pomognem.

Nežno se osmehnuo. – Nažalost, ne možeš mnogo da joj pomogneš, dušo. To je Solanžina bitka.

– Solanž mi je najbolja drugarica – rekla sam tvrdoglavo. – Stoga je to i moja bitka.

Mora da ga je nešto na mom licu ubedilo da ću biti prava napast sve dok ne dobijem ono što tražim, jer je na kraju uzdahnuo i rekao – Dobro, Lusi. Sedi.

Brzo sam sela, da se ne predomisli.

– Preobražavanje krvi je i dalje svojevrsna zagonetka – priznao je. – Ja istražujem i eksperimentišem da bih bolje razumeo taj izazov s kojim se suočava naša porodica, ali s vrlo promenljivim uspehom. Nije strogo naučno, niti strogo natprirodno, pa stoga moramo da odgovorimo na izuzetno mnogo pitanja. Postoji samo nekoliko porodica koje mogu da dobiju potomke kao mi. Svi ostali vampiri se prave, ne rađaju se. Teoretski, *hel-blari* se prave na isti način; samo oni prolaze kroz mnogo teži preobražaj, a nemaju nikoga da im pomogne i podučih.

– Jesu li oni stvarno tako strašni kao što svi pričaju?

– Jesu.

– Da li je i psima loše?

– Takoreći, ali ne kao nama. Naš preobražaj je genetski, razumeš? Ono što smo dosad uspeli približno da shvatimo jeste da kad naši mladi dostignu pubertet, hormonska promena podstakne preobražaj. Kao da telo napada sebe i potom se gasi – sve dok se ne probudi kad popijemo vampirsku krv. Naša deca moraju da budu mnogo snažna da bi se izborila i preživela.

Progutala sam knedlu. – Ali većina se izvuče, zar ne?

– Većina.

– Zašto neki polude? Je l' i to ima veze s hormonima? Kao stalni PMS?

Kratko se osmehnuo. – Ne baš. Ali neki su jači od drugih. Preobražavanje krvi je tako težak proces da neki jednostavno ne mogu da ostanu pri sebi. Ako dobiju taman toliko krvi da prežive, žeđ ih uzima pod svoje i to je jedino o čemu mogu da razmišljaju, kao *hel-blari*.

– Hoćete da kažete kako bi Solanž mogla da se pretvori u jednog od njih ako ne bude dovoljno jaka?

– Želeo bih da mogu da budem siguran. Verovatnije je da bi jednostavno umrla i ne bi se probudila.

– To je bez veze – namrštila sam se. – Ali Solanž je sigurno dovoljno jaka. Neće stvarno umreti, ni poludeti. – Ako ponovim to dovoljan broj puta, postaće istina.

– Siguran sam da si u pravu – rekao je Džefri umirujući me. – Ima jake gene, što je prednost. Ako popije krv od nekog iz iste familije, dovoljno će je povratiti da dobije bitku. Njeno telo neće napasti novu krv, ali neće moći ni da stvori sopstvenu zalihu. U početku će morati da pije krv svakog dana da bi je nadoknadila, pa sve ređe što bude starija.

– Ali ona neće stariti. – Trudila sam se da ne razmišljam o činjenici da ću jednog dana ja biti sva naborana i nositi protezu, a da će ona i dalje biti mlada i izgledati kao da mi je unuka. Imali smo mnogo veće probleme.

– Ne, neće stariti fizički. Barem nekoliko godina, nakon što joj se telo potpuno prilagodi novom obličju. Bojim se da još ne razumem naučnu osnovu za ovu adaptaciju. Moja teorija je da je to još jedan genetski mehanizam za preživljavanje: dosežemo svoje optimalne godine, kad smo najsnažniji. To je način da uplašimo grabljivce, kao kad pokušavamo da izgledamo veći da bismo uplašili crnog medveda.

– Oh. I to s njenim jedinstvenim feromonima, to je takođe mehanizam za preživljavanje, zar ne? To što su svi opsednuti njom?

– Da. To je mehanizam za parenje. Svi se pitaju hoće li moći da iznese vampirsko dete.

– Odvratno.

– Treba dobro da proučiš Darvina, devojko draga.

Sigurno. – Još nešto. Zašto su agenti *hel-blara* plavi?

– To je nuspojava, kao i njihovi očnjaci. Dodatni očnjaci omogućavaju im da ubiju svoj prvi... obrok... tako divljački i pohlepno da praktično ostane skroz prožderan i izubijan.

– Oh. Moram naučiti da prestanem da postavljam ovakva pitanja. Nikad mi se ne sviđa odgovor. Progutala sam knedlu. – Hvala. Trebalo bi da vas pustim da radite.

– Da, kad završim, Darwin će dobiti malu pomoć. – Vratio se svom mikroskopu i

znala sam da je zaboravio da sam tu još pre nego što sam stigla do vrata. Nisam se baš osećala bolje, ali barem više nisam imala osećaj da sam jedina koja ne zna šta se dešava.

Odvezla sam se kući uzburkanih misli. Kuća mi je nekako delovala suviše tiho, suviše prazno. Mamina statua boginje Kali posmatrala me je dok sam punila nekoliko činija vodom. Trebalo je da potraje dok mi se roditelji ne vrate – za svaki slučaj. Osećala sam se melodramatično zbog takvog načina razmišljanja, ali morala sam da budem spremna. Solanž bi se rado sakrila u neku napuštenu kolibu dok se sve ovo ne završi, ali ja sam htela da se borim. Moji roditelji i dalje nisu razumeli moju sklonost ka nasilju, s obzirom na to kako su me odgajili: meditacija, tofu i duga putovanja usred školske godine da bismo videli petroglife ili posmatrali losove. Ludačka trpeljivost moje majke ne obuhvata samo sve ljude, već sve životinjske vrste – uključujući i vampire. Helena i moja majka bile su najbolje drugarice u srednjoj školi, ali su se udaljile kad je mama otišla na koledž, a potom na put oko sveta da bi pronašla sebe. Prošlo je deset godina pre nego što se mama vratila u rodni grad. Jedne večeri krenula je u šetnju za vreme punog meseca i naišla na Helenu, koja je bila trudna sa Solanž i pila krv iz jelena kog je Lijam ubio kako bi joj pomogao da utaži žeđ. Kako se čini, to joj se desilo samo dok je bila trudna sa Solanž, a ne i dok je nosila sinove.

U svakom slučaju, nije postojao dovoljno moćan vampirski trik koji bi naterao moju majku, vegetarijanku, da zaboravi taj izuzetni prizor. Helena nije mogla da krije istinu od moje mame i prijateljstvo je obnovljeno. Tako smo postali toliko bliski s Drejkovima i osećali smo se prijatno u njihovom prisustvu. Ponekad prijatnije nego oni u našem – primer: Nikolas.

Nikolas.

Zaista sam želela da se loše ljubi. Bilo bi mnogo lakše zaboraviti da se to desilo i ne pitati se da li bi moglo da se ponovi.

– Usredsredi se – rekla sam sebi čvrsto dok sam zaključavala ulazna vrata i još jednom proveravala da li su zaključana. Na putu ka bezbednosti automobila sumnjičavo sam posmatrala svaki žbun i svako drvo. Gume su zaškripale ostavljajući za sobom oblak prašine i ja sam odjurila odatle. Ramena i vrat mi se nisu sasvim opustili sve dok nisam stigla do oboda grada i ugledala šarene galerije i sladoledžinice. Oblast u kojoj sam živela bila je popularna među umetnicima, borcima za očuvanje životne sredine i samodovoljnim kućevlasnicima kao što su moji roditelji. Bilo je malo mesta okruženih takvom divljinom – guste šume i skriveni vodopadi, a ponekad čak i vukovi čije se zavijanje moglo čuti u hladnim zimskim noćima. Kombinacija neukroćene prirode i činjenice da su ovde svi živeli prilično povučeno i prihvatili alternativne životne

stilove napravila je od ovog mesta savršeno skrovište za vampire. Barem sam mislila da su skriveni. Ako nisu, niko nije pričao o tome. Ovdašnje stanovništvo pre će se posvađati oko teorija zavere i skrivenih mesta za odlaganje nuklearnog otpada.

Prvo sam svratila do prodavnice po čepove za nos i pokupovala sam sve što su imali. Kasirka nije ni trepnula. Potom sam otišla u nabavku lovačke i kamperske opreme, što je bio veliki posao u ovom gradu. Priznajem, osećala sam se pomalo glupavo, skoro kao lik iz stripa, za šta sam optužila Kirana. Ali i ja sam bila odlučna. Ako sam išta naučila od roditelja, osim toga kako da sečem drva i podesim pumpu za vodu, bio je moto da se ono što se mora, mora, i nema kuknjave i pretvaranja da to nije važno. Posle toga, smatrala sam da sasvim zaslužujem da se nagradim duplom kafom late sa ukusom cimeta. A pošto su mi roditelji bili odsutni, nisam čak tražila ni mleko od soje. To je u našoj porodici bila prava pobuna. Zamalo da prezrivo puhnem – vraćala sam se u kuću u kojoj se krv pijucka kao kvalitetno vino i gde vegetarijanstvo baš i nije opcija. Već sam naterala Solanž da mi obeća da nikad neće iscediti nekog zečića.

Bila sam na pola puta do automobila kad sam osetila trnce upozorenja. Progutala sam knedlu i naterala se da ne ubrzam korak, niti da ga usporim, već da nastavim u istom ritmu ne osvrćući se. Na klupi je neka porodica jela hot-dogove; neko je prošao na biciklu, a dve devojke su šetale malecku čivavu koja bi stala u šolju za čaj. Osećala sam još neko prisustvo, taj neobjašnjivi osećaj da vas neko posmatra, prati. Zamakla sam za ugao, s leve strane su mi bili zeleni travnjaci parka, dok mi je automobil stajao malo dalje niz ulicu s desne strane. Nije bilo drugih pešaka. Trotoar je pod sandalama delovao mekano zbog vreline sunca. Onda to skoro sigurno nije vampir, previše je toplo i sunčano.

Žbunovi lešnika su jedva primetno podrhtavali. Ne bih ni primetila da nisam toliko paranoično posmatrala svaku sitnicu oko sebe. Osetila sam nalet adrenalina. Nadala sam se da i dalje izgledam kao prosečna zamišljena devojka koja pijucka kafu i bori se s kesama za kupovinu. Sačekala sam da stignem tik do lešnika pre nego što sam bacila kafu i povikala bacajući se u žbunje na onog, ko god to bio, ko se tu skrivao. Pali smo na zemlju, zapetljanih udova i uzvikujući oštre psovke. Spazila sam crne kargo pantalone, crne čepove za nos, crne oči. Tajno ime mu je verovatno bilo Senka.

Kiran.

7.

Solanž

Otišla sam u svoju kolibicu. Sunce je blago obasjavalo krovne grede i grnčarsku peć. Bile su mi potrebne naočare za sunce, ali barem nisam bila toliko umorna kao prethodne večeri. Znala sam da je moja porodica previše dramatična i zaštitnički nastrojena kad sam ja u pitanju, pa mi je bilo teško da znam koliko simptoma s njihove duge liste stvarno mogu da očekujem.

Ušla sam u atelje i namerno zatvorila vrata za sobom. Nisam želela da razmišljam o tome. Ionako mi to nikako ne bi pomoglo. Pomagalo mi je kad uronim ruke u glinu i ritmično okretanje grnčarskog točka. Bilo je tiho i prašnjavo, baš kao što volim. Visoki prozori gledali su na divlje livade i šumu skrećući mi pažnju kad mi je to bilo potrebno. Alat i materijal stajali su u plastičnim kutijama; na zidovima su bile drvene police koje su već počele da škripe pod težinom činija, šolja i vaza čudnih oblika. Lusi mi je stalno govorila da treba da prodajem svoje radove u galerijama pored jezera. To nije bila loša ideja. S obzirom na to da je većina galerija radila danju, Lusi bi isporučivala robu umesto mene ako bih je zamolila. To je trebalo imati na umu.

Ako preživim rođendan, naravno.

Namrštila sam se i bacila se na glinu. Bila je hladna i poslušna pod mojim odlučnim prstima. Mrzela sam strah skoro isto koliko i tetošenje. Radila sam sve dok sunce nije počelo polako da zamiče za krošnje. Guske su gaćući letele iznad kolibe. Nisam bila ništa bliže tome da shvatim Kirana Bleka, ili raspisivanje nagrade, ili kako da se dostojanstveno prepustim preobražaju, ali barem sam bila smirenija. A možda i ponovo gladna. Oprala sam ruke i izašla duboko udišući miris ruža i divlje nane. Toliko sam se udubila u misli da nisam obratila pažnju na okolinu.

Prva greška.

Možda još nisam imala supersluh, ali strela mi je prozviždala toliko blizu glave da sam čula kako vazduh fijuče kroz krilca. Zakucala se u jedan obližnji hrast rasipajući iverje. Istovremeno, neko se zaletio u mene pritiskajući me kao mnogo težak krzneni kaput.

– Uf! Šta...

– Lezi, ludo! – Bio je to Bruno. Kad je bio mnogo ljut, vratio bi mu se izvorni škotski akcenat. – Ulazi u prokletu kuću. – Hitro me je odvuкао uz stepenice.

Osećala sam se kao predsednik neke male države pod opsadom. Falili su mi samo bubica u uhu i tamne naočare za sunce. I crno odelo – ali znala sam da nikad ne bi stavio kravatu, čak ni za nas. Bio je veran sebi: bivši motorista obrijane glave, da bi sakrio ćelu, s tetovažama po celim rukama. Počeo je da radi za nas još pre nego što sam rođena. Bruno me je ugurao unutra i zalupio vrata za nama.

– Ostani ovde – zarežao je istrčavajući napolje i glasno izdajući naredbe u vokitoki. Vrtovi su bili tihi; čak su i ptice bile veselo nesvesne svega oko sebe. Srce mi je divljački lupalo izazivajući mi vrtoglavicu. Strela je prošla stvarno blizu, preblizu. A samo je jedna organizacija koristila takve drvene strele.

Helios-Ra.

Pitala sam se da li ju je Kiran odapeo, skrivajući se u senci, čekajući da mu okrenem leđa. Šljunak na prilazu i crna gvozdена ograda presijavali su se na suncu. Nijedan vampir dovoljno star da izdrži ovakav letnji dan ne bi mogao da se ušunja na posed. Neko bi osetio njegove feromone.

Bruno se vratio i mrko me pogledao. – Odsad ideš samo kroz tunele, devojče.

– Jeste li ga uhvatili?

– Čak ni prokleti otisak stopala. – Počešao se po glavi. – Skloni se s prozora, Solanž. Nije bezbedno.

– Ovo postaje smešno – promrmljala sam.

– Slažem se – odgovorio je.

– Idem u kuću – rekla sam tužno.

– Idi kroz tunel – ponovio je.

Sišla sam u podrum i prošla kroz kratak prolaz koji je povezivao kuću i garažu. Drugi sprat pretvoren je u salu za treninge sa strunjačama, vrećama za udaranje, tegovima i dvema trakama za trčanje. Zid u dnu sale bio je prekriven opremom za mačevanje i mačevima. Nisam uzela uniformu i masku jer sam vežbala sama. Samo mi je bilo potrebno da me nešto okupira. Ako grnčarstvo nije bilo dovoljno da me stvarno smiri, napadanje i probadanje zamišljenog neprijatelja moraće da posluži. Uzela sam omiljeni mač, ili floret, kako se kaže u mačevalačkom žargonu.

Iz navike sam pozdravila zamišljenog protivnika i naklonila se. Potom sam zamahnula, nekoliko puta pomerajući noge napred-nazad da bih se zagrejala. Napadala sam, probadala, ukrštala sečiva, pravila okrete i razoružavala protivnika. Napadala sam iznova i iznova dok me nisu zbolele prepone i znoj mi oblio lice. Izvijala sam se udesno, saginjala, probadala visoko. Povlačenje, protivudarac, povlačenje, protivudarac.

Osećala sam se bolje sve dok nisam slučajno pogledala kroz prozor i videla kako se Bruno vraća u kuću vukući ogromnu torbu punu paketa i cveća. Bacila

sam floret i strčala niz stepenice, pa kroz tunel, sve do predvorja. Smrkla sam se kad sam videla otvorenu torbu, isprekidano dišući i negodujući.

– Šta je to, dođavola?

– Još poklona, devojče – rekao je Bruno. – Nalazimo ih oko celog imanja.

Iz nekog razloga su me svi ti pokloni stvarno razbesneli. Zavukla sam ruku u torbu i izvukla pisma, buket belih rada i nešto što je izgledalo kao *ziplok* kesu puna krvi.

– Ovo je odvratno. – Istog trenutka sam je bacila. Od nekog srebrnog predmeta u torbi odbila se svetlost i polako sam ga izvukla. Bila je to savršeno izrađena srebrna jabuka, s peteljkom s koje je visio list. Na delikatnom listu bilo je izgravirano ime: Montmartr.

Da bih što bolje obrisala ruke od montmartrovske prljavštine, spustila sam jabuku i ona se otkotrljala do ivice stola. Pala je na pod i gornja polovina se otvorila pomoću malih šarki koje nisam primetila. Iz otvora je šiknula krv, gusta i crvena. Bakarni miris terao me je na povraćanje, ali nisam imala vremena da do kraja odreagujem. Bila sam zauzeta gledanjem kroz prozor.

– Gde je Lusin automobil?

8.

Lusi

Kretenu!

Nisam razmišljala, samo sam reagovala iskaljujući sav bes, brigu i osećaj krivice koji su me pritiskali ceo dan. Udarila sam ga pravo u nos. Pridigao se i stavio ruke na lice.

– Sranje, sranje!

– Tako je, lukavo kopile. – Skočila sam na noge dahćući. – Ti ćeš mene da iskoristiš protiv najbolje drugarice!

Posegnuo je rukom ka džepu, ali ja sam bila brža – izvadila sam iz svog džepa čepove za nos, koje sam tamo sakrila za svaki slučaj, i zapušila nozdrve.

– A ne, nećeš – prasnula sam samozadovoljno kao mačka čeljusti pune ptičjeg perja. Nameravala sam da se iskupim makar morala još deset puta da ga udarim. Zglobovi su mi bili izubijani i boleli su me, ali nisam žalila.

Postojala je malecka, malecka šansa da je moja mama u pravu što se žali na moju narav.

Kiran me je samo netremice gledao, preneražen. – Ko te je naučio da tako udaraš?

Mrko sam se osmehnula. – Drejkovi. – Pomerio se kao da hoće da ustane. – A, ne. Ne mrdaj, ili ću vrisnuti tako glasno da će dotrčati pola grada. Možda si ti član nekog tajnog kluba, ali ja mogu da sredim da te uhapse zato što si perverzni uhoda. – Primetila sam da pokušava da mi vidi vrat i zglobove. – Šta to radiš, dođavola?

– Nemaš ožiljke.

– Šta?

Podigao se iz prašine. Izgledao je kao da ga boli nos, ali nisam mu ga stvarno slomila. – Krvni robovi imaju ožiljke od hranjenja.

– Nemoj da upotrebljavaš tu reč, uvredljiva je. A i osećam želju da te šutnem. Jako.

Podigao je ruke otvorenih dlanova dok je ustajao. Koraknula sam unazad i podigla pesnicu. Primetila sam da mu iz čizama viri drška noža.

– Moraš da znaš da vampiri ubijaju ljude. – Znala sam da misli na oca. Ponekad mi je stvarno smetalo što me je otac toliko ohrabrivao da budem saosećajna. Zar stvarno nije mogao da me uči matematiku?

– Kirane, ljudi ubijaju druge ljude svakog dana. A Drejkovi nisu ubice. Oni nisu *hel-blari*, mogu da se obuzdaju.

– Svi su oni isti.

– Ne teraj me da te ponovo udarim. Ruka me već boli.

Skoro da se nasmejao. – Jednog dana bi mogla da budeš zastrašujuća kao Helena Drejk.

– To i nameravam.

– Na dobrom si putu. – Pokajnički je obrisao krv s lica.

Automobil je prošao pored nas.

– Ostavi ih na miru, Blek.

– Nije to tako jednostavno.

– *Jeste*. Helios-Ra ima sporazum s njima, ili tako nešto, pa ga se drži.

– Ja sam novi agent. Tek sam napunio osamnaest. Misliš li da se ja tamo nešto pitam? Izvršavam naređenja kao svi ostali.

– Dobar izgovor – podsmehnula sam se skupljajući torbe pre nego što sam se okrenula da pođem. – I potpuno bez veze. – Stala sam kod vozačevih vrata. – Ne budi ovca, Blek.

* * *

Kad sam se vratila na farmu, jedan stražar je izašao tako da ga vidim i počeo da vrti glavom s neodobravanjem. Opa. Prenula sam se kad sam izašla iz auta i videla Nikolasa kako otvara ulazna vrata. Toliko o tome da ću se iskrasti napolje i potom vratiti bez ičijeg znanja. Nikolas je širio nozdrve od besa.

– Laki.

Uzvratila sam mu širenjem nozdrva i osetila se kao budala.

– Niki.

Progurala sam se pored njega i odmah poželela da se vratim na trem da se svađam. To je bilo bolje nego suočavanje sa Solanžinim bledim, zabrinutim licem.

– Lusi, jesi li dobro?

– Dobro sam, Sol. Samo sam išla u nabavku i da nahranim mačke. – Spustila sam kese i osetila da je Nikolas iza mene. Na Solanžinom licu videlo se toliko olakšanje da sam osetila još veću grižu savesti. Niko drugi ne može da me natjera da se osećam toliko loše bez ijedne reči. Doduše, Brunu je dobro išlo s tim izrazom razočaranog roditelja pre nego što je krenuo u patrolu.

– Ja bih nahranio tvoje glupe mačke – promrsio je Nikolas. Video je kese iz prodavnice i pogledao me s nevericom.

– Išla si da kupiš karmin? U ovakvom trenutku?

– Da, baš tako, i masku za čišćenje lica. Ne budi kreten. Išla sam u nabavku.

Sunce se probijalo kroz prozor i on je ustuknuo, čak i pored toga što su stakla bila posebna i što nije bio ni u kakvoj opasnosti. Delovao je umorno, kao da će svakog trenutka pasti. Čak su mu se i podočnjaci poduplili.

– Trebalo bi da budeš u krevetu.

– *Bio* sam u krevetu – naglasio je. – Sve dok ti nisi otišla u kupovinu.

– Bili su mi potrebni čepovi za nos. – Podigla sam čepove koji su mi visili na sajli oko vrata. – I već su se pokazali korisnim.

Sumnjičavo me je gledao.

– Zašto? – Zgrabio me je za ruku. – Zašto, Lusi?

Bezuspješno sam pokušala da se otrgnem.

– Zato. – Prestala sam da vučem. Samo ću iščašiti zglob. – Naletela sam na Kirana Bleka. Bukvalno.

Oboje su zurili u mene.

– Šta? – ciknula je najzad Solanž.

Nikolas mi je okrenuo ruku. Kad mi je video krv na šaci, vatra mu je pokuljala iz očiju, a lice mu je pobeležilo kao sneg. Pokunjeno sam slegla ramenima.

– Skoro sam mu polomila nos. – Nasmejala sam se. – Sledeći put ću se više potruditi.

Pustio mi je ruku i ustuknuo. Izraz lica mu je bio nekako divljačan, čak i kad se blago osmehnuo.

– Valjda treba da mi bude drago što ne tučeš mene.

Nakezila sam mu se i sela na fotelju. Počeli su da me bole mišići koje nisam ni znala da imam. Buketi ruža, i dalje svuda nabacani, ispuštali su težak miris.

– Je li te povredio? – Solanžino lice bilo je okamenjeno.

– Ne, dobro sam. – Posmatrala sam Nikolasa, koji se trudio da se ne klati na nogama. Izgledao je kao da stoji na čamcu usred bure. – Idi da spavaš – rekla sam nežnije nego što sam planirala. Prebledela sam kad mi je nešto palo na pamet. – Niste rekli roditeljima, zar ne?

– Nismo – kazala je Solanž. Samo što sam našla tvoju poruku. Nisam stigla ni da kažem Nikolasu. On je malopre uspaničeno izbauljao iz sobe.

Obe smo se okrenule i pogledale ga. Učinilo mi se da je pocrvaneo – kad bi vampiri mogli da pocrvene.

– Kuća nije mirisala kako treba – promucao je ljutito nas pogledavši. – Umuknite. – Potom se popeo uz stepenice. Podigla sam obrve.

– Postaje sve čudniji.

Solanž je frknula i izvadila gomilu čepova za uši, osveživača vazduha i lovački nož iz plastičnih kesa.

– Kao i ti.

* * *

Čekala sam da ostanemo same pre nego što sam odvušla Solanž u sobu.

– Šta sad radiš? – gundala je kad sam zatvorila vrata i na trenutak prislonila uvo na njih kako bih se uverila da niko ne prisluškuje. Pod „niko“ sam mislila na Nikolasa.

– U redu, stvarno treba da budem špijun. – Osmehnula sam joj se. – Nedostaje mi samo čudan akcenat i mogla bih da budem Bond devojka.

Zastenjala je. – Šta si uradila?

– Ukrala sam ovo Kiranu kad sam ga udarila. – Izvukla sam knjižicu iz unutrašnjeg džepa jakne. Delovala je prilično bezazleno, tanka kao pesmarica, štampana jednostavnim fontom, sa ilustracijom sunca na prednjoj korici. Samo je naslov bio upadljiv: *Vampiri – praktični vodič*.

Solanž ga je pročitala, trepnula, pročitala ga još jednom i potom me pogledala. – *Vampiri – praktični vodič*? Je li to neka šala?

Glasno sam se nasmejala. – Ne. Samo mali suvenir od agenta Helios-Raa. – Sele smo na njen krevet i stavile vodič na čebe ispred nas. Prelistale smo indeks, prezrivo se nasmejale na pompezan uvod i pseudosrednjovekovnu zakletvu koju polažu novi regruti. Bilo je tu dosta podataka o lovačkom protokolu koji bi jednog dana mogli da nam koriste, kao i celo poglavlje posvećeno porodici Drejk i jedna strana posvećena samo Solanž, gde su navedeni njeni podaci, kao da je neka retka vrsta žabe koja se može naći samo u močvari.

– Malo je jezivo. – Napravila je grimasu. – Počinjem da se osećam kao bradata žena na vašaru.

– Nikad ti ne bih dozvolila da pustiš bradu – uveravala sam je pokušavajući da nas razveselim. Ako još skupi ramena, pući će joj ključna kost. – Suviše sam dobar prijatelj da ti dozvolim tako nešto.

– Jee, hvala ti.

– Sve u rok službe.

– Ne mogu da verujem da nas tako proučavaju. Mislim, da li su Kiranu predavali u učionici kako ja nosim kargo pantalone i volim grnčarstvo? I kako oni to uopšte znaju? I nisam usamljenik, dođavola, samo ne volim gužvu. – Zastala je. – Dobro, možda jesam usamljenik, pa šta onda? I nadimak mi *nije* „princeza Solanž“. Mislim, stvarno.

Istrgla sam joj knjigu iz ruku pre nego što je pocepa. Otvorila se. – Hej, ne mogu da verujem, i ja sam tu.

Zaškiljila je. – Nisi valjda.

– Jesam, stvarno.

– Dobro, to je već prevršilo meru.

– Navodno sam drska i nepromišljena – podrugljivo sam se nasmejala. – Bolje nego da sam zatupljeni robot koji služi nekom tajnom društvu. – Ponovo sam pogledala. – Jesi li znala da mi je jedna od boljih osobina to što nerviram Nikolasa?

Nasmejala se uprkos besu. – Dobro, taj deo je tačan.

– Umukni, on mene nervira. – Zamišljeno sam lupkala po knjizi. – Hmmm.

– O, bože. To tvoje hmmm nikad ne sluti na dobro.

Zanemarila sam to i uzela telefon. – Oni znaju sve o nama, zar ne bi trebalo i mi da saznamo nešto o njima?

– Kako? Ne možeš samo da pozoveš tajno društvo telefonom.

– Možda. Mislim, Kiran možda nema stranicu na *Majspejsu*, ali mora negde da živi, zar ne? Ne izvodi tajne vojne operacije ili nešto tako, jelda?

– Pretpostavljam. Čekaj, šta radiš? – pitala je dok sam okretala službu informacija.

– Ššš. Halo? Molim vas broj Kirana Bleka iz Vajolet Hila. Nepoznata adresa.

Prekrila sam slušalicu rukom. – Treba mi olovka. – Otrčala je do stola i gotovo me gađala olovkom. Zapisala sam podatke na zadnju koranicu vodiča. – Hvala vam – rekla sam pre nego što sam spustila slušalicu.

Solanž i ja smo se nasmešile jedna drugoj kao dve lavice koje se spremaju da uhvate gazelu.

Pritisnula sam svaki broj kao da gnječim bubu. Kiran se javio posle prvog zvona.

– Mama, treći put ti kažem, imam mleko...

– Nije mama – prekinula sam ga smeškajući se Solanž.

– Ko je to? – pitao je sumnjičavo.

– Lusi.

Čula sam kako se zagrcnuo, što me je ispunilo velikim zadovoljstvom. – Šta? Nisam ti dao svoj broj.

– Ima ga u imeniku, genije. Možeš i to da dodaš u svoj mali vodič. Takođe sam vrlo snalažljiva. A Solanž nije usamljenik, samo joj se ne sviđaš. – Čudno me je gledala. – Jesi li dobro? – pitala sam je šapatom. – Lezi. – Čula sam šuškanje s druge strane. To je verovatno Kiran pretraživao džepove.

– Uzela si mi vodič!

– Aha. Želiš ga nazad? Naći ćemo se večeras. – Solanž je razrogačila oči. Odmahnula sam rukom da ne brine.

– Mogu da dobijem drugi vodič – rekao mi je.

– Da, ali kako bi izgledalo da novom regrutu vodič ukrade osoba koju treba da

uhvati? – Tu sam ga čekala. – Osim toga, dužan si mi, Blek. – I tu.

Uzdahnuo je kao neki starac. – Ništa ti ne dugujem, Hamiltonova.

– E *baš* mi duguješ.

– Zna li Solanž šta radiš?

Zanimljivo. – Da, zna. Zar ne misliš da joj je dosta da izigrava budalu zbog vas? Jao! Šta? – Ovo poslednje rekla sam u prazno, jer mi je Solanž otela telefon usput me ogrebavši.

– Nadimak mi nije „princeza“ – rekla je suzdržano. – Dobro. Kad zađe sunce – dodala je grubljim glasom. – Dođi sam.

9.

Solanž

Subota uveče, suton

Te večeri su sva moja braća bila loše raspoložena. Roditelji su mi bili u još gorem stanju.

– Imamo neke informacije – rekao je moj otac napeto, stojeći pored kamina. – Mada ni blizu onoliko koliko bih želeo.

Mama je bila u kožnoj jakni, onoj sa gomilom skrivenih džepova. To nije bio dobar znak. Nosila ju je samo kad je išla u ozbiljan lov, ili kad se ozbiljno spremala da razbije nekog.

– Vaš otac i ja moramo da pratimo tragove, kao i Hajasint i vaši stričevi. – Strina Hajasint se možda spremala da lovi ubice, ali je i dalje bila elegantna u svojoj jahačkoj opremi, s kamejom od ahata oko vrata. Jedinu ustupak napravila je kod obuće, obuvši špicaste starinske čizme umesto satenskih sandala za ples. – Džefri se bavi uzorkom hipnosa u laboratoriji. Rubi je... slaba. – Najblaže rečeno. – Bruno će patrolirati sa svojim ljudima. – Mama je pogledala braću. – Svi do jednog ćete ostati ovde i voditi računa o sestri. Osim Sebastijana, koji već obavlja neki zadatak.

Zgroženo sam zurila u nju. – Mama, *ne*. – Braća su mi ionako bila nepodnošljiva. Još ako njih šestorica dobiju zadatak da me prate unaokolo, svi ćemo izludeti. Lusi se saosećajno snuždila.

Mama me je pogledala. – Solanž, moraš ovo ozbiljno da shvatiš.

– Shvatam ozbiljno, mama. Znaš da je to istina. Ali ti nemaš braću, *ne razumeš*. Logan se trudio da deluje uvređeno. – Mi smo divna braća.

Ostali su me ignorisali, klimajući ozbiljno glavom. Zastenjala sam. Pre nego što se veče završi moraću da nateram Lusi da im svima polomi nos. Sva sreća što ima toliko iskustva. Nisam bila nezahvalna i obožavala sam svoju braću – samo, muškarci iz porodice Drejk bili su arogantni, tvrdoglavi i povrh svega patili su od kompleksa viteza na belom konju, naročito kad je reč o njihovoj mlađoj sestri. Gledala sam mamu kako namešta korice stavljajući kaiš preko grudi i mač preko ramena. Osećala sam se sitno, osujećeno, beskorisno. Nisam čak mogla ni da proverim Helios-Ra preko *Gugla* jer bih pronašla samo sajtove sa igricama i klipove iz loših filmova. Priznajem da sam već tražila Kirana Bleka, ali ništa nisam pronašla.

Pratila sam ih do stepeništa podruma. Ići će kroz podzemne tunele koji povezuju sva imanja i imaju izlaze u šumu i blizu grada, kao i dalje u planinama.

– Možda ne bi trebalo da idete. – Ne bih mogla da oprostim sebi ako zbog mene neko nastrada. Tata mi je stavio ruku na rame. Nije bio visok, ali imao je čvrsto, kraljevsko držanje srednjovekovnog vladara.

– Sve će biti u redu – uveravao me je, a ja sam mu skoro poverovala. Gledala sam ih kako odlaze, osetivši veliku tugu kad sam začula kako se zatvaraju teška čelična vrata.

Ovo je već katastrofa.

– U redu. – Lusi se progurala do mene i mahnula rukom, kao da tera dosadne muve. – Iš! – Skupila je oči. – Rekla sam iš.

Razišli su se, najviše zbog toga što su bili zabezeknuti. Ostao je samo Logan, opušteno naslonjen na zid.

– Draga, nisam ja neki insekt da možeš da me oteraš.

– Draga? – frknula je prijateljski. – Nemaš devedeset godina.

Uspravio se. – Šarmantan sam – obavestio ju je. – A žene vole kad im se tepa.

– Žene znaju da jednostavno ne možeš da zapamtiš kako se zovu, ali dovoljno im se sviđa tvoje lepuškasto lice da ih nije briga. Sad daj svojoj sestri malo prostora, pre nego što odlepi.

Namignuo joj je pre nego što se mirno udaljio. Uzvratila mu je migom. Znala sam da pokušavaju da održe dobro raspoloženje zbog mene.

– Hvala.

– Nema na čemu. Znaš kako volim da naređujem tvojoj braći. Hajmo gore.

Čekala sam da budemo u sigurnosti moje sobe u kojoj nam je glasna muzika prikrivala glasove.

– Kako ćemo ovo izvesti? – pitala sam. – Ne mogu da verujem da su ih mama i tata tako nahuškali na mene.

– U redu je, možemo to da sredimo. – Počela je da šeta tamo-amo između stola i vrata od plakara. – Samo moramo nekako da im zaokupimo pažnju. – Zastala je. – Konor će biti za računarom celu noć. Možda možemo da mu kažemo da traži Kirana na internetu, da ga zaokupimo.

– To će sigurno upaliti. A možda ti možeš da ubediš ostale da gledaju film, ili tako nešto? Pokušaj da ih ubediš kako sam ljuta i kako želim da me svi ostave na miru.

Klimnula je glavom. – Sjajno. Odmah se vraćam.

Nije dugo bila odsutna, a kad se vratila, zvuci nekog akcionog filma već su dopirali s televizora iz udaljene porodične dnevne sobe. Soba se prigodno nalazila na drugom kraju kuće u odnosu na sunčanu sobu koja je imala izlaz u

zadnje dvorište.

– Baš sam ga mnogo pojačala – obavestila me je ponosno. – Logan mi je delovao malo sumnjičavo, ali i on ga gleda. Konor je na internetu, a Nikolas je gore u sobi i mislim da je najbolje da ostane tamo. Ako je zadubljen u misli, dobićemo malo na vremenu.

– Odmahnula sam glavom. – Koliko god da je zadubljen ili okupiran, neće nam se skinuti s vrata.

Frknula je. – Sve dok se sumnjivo ponašamo, pratiće nas neko vreme bez reči i misliti da ne znamo da je tu. Osim toga, možda bi bilo dobro da imamo malo vampirskih instinkata na našoj strani.

– Baš si zločesta, znaš li? – široko sam joj se osmehnula.

– Vežbala sam – uzvratila mi je osmehom. – Pa, jesi li spremna?

Klimnula sam glavom i obukla crni džemper kako bih se što bolje stopila sa senkama.

– Znaš da nam je ovo definitivno jedna od najglupljih ideja?

– Molim te, da li bi više volela da sedimo ovde i brinemo?

– Nikako. Idemo.

– Tako sam i mislila. – Provirila je kroz prozor. – Mislim da odavde ne možemo da se spustimo.

– Ti bi sigurno pala na glavu. – Povukla sam je unutra. – Videla sam te na času fizičkog, sećaš se?

– Hej, ti čak i ne ideš sa mnom u školu.

– Na onom času što ste ga imali u parku, kad si se saplela o sopstvenu pertlu i pokosila ceo red devojaka u roze šortsevima.

– A. – Napravila je grimasu. – Da.

– Ići ćemo zadnjim stepeništem i proći kroz sunčanu sobu.

Morale smo da prigušimo kikotanje dok smo se šunjale niz stepenice. Osećala sam se kao da sam u nekom lošem nemom filmu. Lusi me je držala za ruku i iskoristile smo poteru automobilima koja se odigravala na filmu da zamaskiramo korake. Moja braća su i dalje bila dovoljno mlada da ne mogu da osete naše otkucaje srca od tako glasnog tona, iako su mislili da mogu.

Zadnje dvorište je bilo mračno – setile smo se da izbegnemo senzor za pokret. Brzo smo se kretale, sagnute.

– Kako da znamo možemo li da mu verujemo? – brinula se Lusi. Nije više zvučala toliko sigurno i bezbrižno sad kad smo se bližile ivici šume.

– Mislim da možemo. – Nisam znala zbog čega to mislim, jednostavno je bilo tako.

– Čoveče, da li je loše to što se sad stvarno nadam da nas Nikolas prati?

Odmahnula sam glavom bez reči. I ja sam se nadala istom.

Vampirski sluh bi u ovom trenutku predstavljao prednost. Čučale smo u žbunju i čekale. Dlanovi su mi bili vlažni. Lusi se nervozno vrpjila. Čak su i zrikavci zvučali zlokobno.

Lomljenje grančice pod nečijim nogama bacilo nas je jednu drugoj u zagrljaj.

– Solanž? Lusi?

Lusi je namrgođeno provirila. – Prestravio si me.

Kiran se brecnuo: – I ti mene.

Ustala sam mnogo sporije, pitajući se zbog čega se stidim. Ovo uopšte nije trenutak za to. Dugo me je gledao i potom klimnuo glavom. Lusi je zurila u njega, a onda u mene. Da je rekla nešto, ubila bih je. Napućila je usne, ali srećom nije progovorila, već je umesto toga sumnjičavo gledala iza njega.

– Ne moraš to da radiš – rekao joj je. – Sâm sam.

– Oprosti mi što baš i nemam poverenja u tvoje motive – brecnula se ljutito. – Pokušao si da mi ubiješ najbolju drugaricu.

– Nisam! – viknuo je razjareno. Lusi je umela većinu muškaraca da natera da se ponašaju kao desetogodišnjaci. To je trebalo da stoji u njihovom glupom vodiču.

– Nije ni bila u vrtu.

– To je nebitno – režala je Lusi. – Bio si tamo zbog nagrade.

– Da. To mi je *posao*.

– Treba da ga menjaš. Šef ti je sranje.

– Evo tvoje knjige – rekla sam tiho pružajući mu vodič pre nego što počnu da se čupaju za kosu.

– Hvala. – Zaćutali smo. Počela sam da se nadam da će se Lusi opet brecnuti na njega, ali je on na kraju skrenuo pogled. – Zašto ste htele da se nađemo?

– Moraš da znaš da nismo prekršili sporazum.

– Slušaj, kao što sam rekao ovoj tvojoj ludoj drugarici, ja ne određujem pravila. Tek sam završio školu. Uostalom, zar to nije sve deo tvog prevrata? Da bi postala kraljica?

– Zar vam stvarno to govore?

– Zar ne *želiš* da budeš kraljica?

– *Ne*. – rekla sam tužno. – Ne želim. Slušaj, ja sam prva ženska osoba rođena u porodici Drejk. To je sve. To je velika stvar samo zbog ljudi kao što si ti. Ja to nisam tražila.

– Onda nemoj da im dopustiš da te preobrase u vampira.

– Kako da ne, bolje da umre umesto toga – rekla je Lusi zajedljivo. – Dobar plan.

Začuđeno me je gledao. – Stvarno bi se to desilo? To nije samo mit koji kruži o

drevnim porodicama?

– Ne, nije mit. I stvarno ne želim da progonite moju porodicu zbog mene. Zar ne možeš ništa da učiniš? – Nisam sigurna zašto sam ga pitala za pomoć; znala sam samo da nemamo drugi izbor. Morala sam da uradim *nešto*, a ovo je bilo to. Problem je u tome što nije delovao uvereno. – Ako zaista veruješ da treba da nas pohvatate, zašto me sad ne ubiješ? – Prišla sam mu korak bliže i raširila ruke.

– Ne budi luda. – Iznenađeno se odmakao, kao da sam ja ta koja ima gomilu oružja.

– Zašto da ne? Time se baviš, zar ne?

– Nije baš tako. Osim toga, ti si ljudsko biće. Uglavnom.

– Zasad. Znači li to da ćeš me ubiti posle mog rođendana?

– Ne! Možda. Ne znam. Ja samo hoću da pronađem onog ko mi je ubio oca.

– Bio si tako siguran da je to neko od nas. – Prišla sam mu još bliže, toliko da sam videla kako mu se šire zenice.

– Solanž – rekla je Lusi nervozno.

Nisam skrenula pogled s Kirana. – Hajde onda.

– Šta to radiš, dođavola? – Nikolas je izašao iz šume kipteći od besa. Skoro da sam bila iznenađena što mu para ne izlazi iz ušiju. Kiran se uhvatio za kolac za pojasom.

– Nemoj – rekla sam i stala ispred njega. – Molim te.

– Solanž, ulazi unutra – naredio je Nikolas kroz zube, podižući Lusi na silu da bi je sklonio s puta kad pokuša da ga zaustavi. Okačila mu se za ruku kao majmunče.

– Znamo šta radimo – insistirala je dok su joj se stopala vukla po visokoj travi.

– Prekini, Nikolase.

– Nećemo ti više smetati – rekla sam Kiranu, iz nekog razloga zazvučavši tužno. Okrenula sam mu leđa. – Nik, hajdemo.

Marširala sam preko poljane znajući da će me Nikolas slediti, bez obzira na to koliko je želeo da ostane i izudara Kirana.

Nisam se okrenula da vidim šta Kiran radi.

Logan je bio u zadnjem dvorištu kad smo stigli do kuće.

– Znao sam da nešto smerate – kipteo je.

– Imale su tajni sastanak s idiotskim Kiranom Blekom – obavestio ga je Nikolas hladnim glasom.

– O, uopšte nije bilo tako – branila se Lusi. – Ne zezaj me.

– Koji je tvoj *problem*? – gledao ju je Logan otvorenih usta. Progurala sam se pored njega da uđem unutra i odmah se pokajala. Kvin, Konor, Markus i Dankan čekali su u sunčanoj sobi i svi su počeli da viču u isti glas. Lusi je preplašeno stala

pored mene.

– Dobro je – rekla je. – Ništa joj ne fali! – Vikala je iz sveg glasa. Moja braća su začutala. Iznenadnu tišinu prekinulo je zvono koje se začulo iz podruma. Kvin i Konor su potrčali. Dok smo stigli u hol ispred kuhinje, već su se peli s nekim uza stepenice.

– London – rekla sam iznenađeno. Bila je to naša dalja rođaka koju smo retko viđali. Mršava i bleđa, izgledala je baš kao što joj ime kaže – crna ravna kosa bila joj je toliko vlažna da je uvek izgledala kao da šeta po kiši. U ušima je imala srebrne minđuše, sedamnaest komada, ako sam dobro prebrojala, jednu u nosu i jednu iznad leve obrve. Bila je odevena u usku crnu odeću, kao i uvek. – Otkud ti? – pitala sam.

– Došla sam da uručim poziv.

– Roditelji nam nisu tu – rekla sam.

– Znam – odgovorila je. – Tvoji roditelji nisu pozvani, samo ti.

– Ko me je pozvao?

– Madam Veronik.

Koraknula sam unazad. – Ne želim da idem.

– Ne možeš baš da odbiješ.

– Zbog čega želi da me vidi? – Veronik nikad nije upoznavala nikog od nas pre preobražaja. Nikad.

– Šta misliš? – Izbacila je očnjake, ne zato što je ljuta – ona je uvek ljuta – već zato što je odbijala da se pravi da nije to što jeste. Prezrivo je pogledala Lusi. Uvek ju je nerviralo to što je Lusi praktično otporna na njene feromone. – *To stvorenje* ostaje ovde. – London nikad nije volela Lusi. Smatrala je da su smrtnici suviše krhki za prijateljstvo i da nemaju snage da čuvaju našu tajnu. I mrzela je to što je i ona isto tako bila smrtna pre nego što su je preobrazili pre tri godine.

– Kao da ja želim da budem u tvom društvu i jednu sekundu duže nego što moram – brećnula se Lusi. Znala sam da laže; već godinama je očajnički želela da vidi Veronik. Ispod te arogancije i čvrstine, bila je razočarana. Mora da joj se puls ubrzao, pošto se London podrugljivo nasmejala. Nikolas je oblizao usne.

Markus je zazviždao kroz zube. – Nemaš sreće, Sol. Veronik je zastrašujuća.

Lusi ga je zgazila. – Ne pomažeš.

– Zbog čega je tebe poslala? – mrštio se Kvin na London. – Ti si i dalje jedna od dvorskih dama leđi Nataše, zar ne?

Usiljeno je klimnula glavom. Svi su joj zamerili što sedi na dve stolice. – Prvo služim Veronik, kao i svi u ovoj porodici.

– To ne objašnjava zbog čega je tebe poslala.

– Zato što Veronik nije jedina koja je pozvala Solanž. I leđi Nataša je učinila

isto. Čim je Veronik čula da Solanž traže na kraljevskom dvoru, želela je da prvo nju poseti.

– Sranje. – Razrogačila sam oči. – Obe? Večeras?

– Solanž ne može sada da ide – rekao je Nikolas. – Nije bezbedno.

London je podigla obrvu. – Znaš vrlo dobro da to nije molba. Budite zahvalni što sam u tom trenutku bila u blizini, pa ledi Nataša nije morala da pošalje nekog araksaka. – Svi su se plašili araksaka. Svi do jednog na licu su imali istetovirano kraljevsko znamenje ledi Nataše. Bila je to njena privatna vojska odgovorna samo njoj. Uvek. I bili su nemilosrdni; ne samo kad je u pitanju ubijanje već i mučenje.

– Dođavola – promrmljao je Kvin.

– Dobro. – Obrisala sam ruke o pantalone. – Hajde da završimo s tim.

London je zavrtela glavom. – Ne možeš da ideš *u tome*. – Iznenađeno sam spustila pogled na pamučnu majicu i kargo pantalone, samo na jednom mestu, na šavu, isflekane osušenom glinom. – Izbacili bi te iz dvorane grohotom se smejući. A ledi Nataša bi se uvredila, pošto ti je privremeno ukinula egzil. Da ne pominjem šta bi Veronik uradila.

– Nije ni smela da proteruje Drejkove – promrmljala je Lusi.

– Morala je, zbog proročanstva. Ne razumeš ti to.

– Ma daj, molim te. – Lusi je bila vidno ljuta zbog prezira u Londoninom glasu. – Verovatno o tvojoj istoriji znam više od tebe. Proročanstvo je zabeleženo za vreme vladavine Henrija VIII, nakon što je odsekao glavu Ani Bolen. Neka luda starica u Škotskoj upala je u trans i izblebetala nešto kako će žena s urođenim preobražajem iz porodice Drejk vladati plemenima, i kad je Solanž rođena, svi ste se prestravili, uključujući i ledi Natašu. – Delovala je ponosno na sebe. – Vidiš? Sve znam. Mada, nije mi jasno zašto nije kraljica Nataša, već ledi Nataša? Zar to ne bi imalo više smisla?

– Nije krunisana – objasnio je Logan. – Ona u stvari nije kraljica, jer mi zapravo nemamo kraljicu. Imamo autonomna plemena, građanske ratove i ljubav prema tradiciji.

– Pa što se onda pravi tolika frka oko toga da li će joj Solanž oteti krunu ako je sve to samo semantika?

– Plemena dopuštaju ledi Nataši da izigrava kraljicu zato što je nekad bila deo horde i zna kako funkcionišu. Došla je na vlast još dvadesetih godina, pre nego što je iko od nas rođen i kad pitanje ćerke Drejkovih nije ni postojalo. Žene iz naše porodice nisu rado viđene na dvoru, ali nikad nisu proterivane, sve dok Solanž nije rođena.

– Zvuči kao prava kučka.

– Ona je prva koja ima dovoljno jake veze da može uopšte da se nada nekoj

vladavini. To nam je navodno najbolja šansa da prekinemo s međusobnim trvenjem i da kontrolišemo *hel-blare*.

– Sve do Solanž – dodao je Nikolas mrko.

– Tačno – Logan je klimnuo glavom. – Pola dvora bi prešlo na Solanžinu stranu da ima priliku. Nataša nam je možda najbolja šansa, ali ona je takođe krava gladna moći i potpuno je opsednuta Montmartrom. Svi to znaju.

– Ne želim njenu glupu krunu – promrmljala sam. Mrzela sam svu tu priču o proročanstvu i politici. Kao da uopšte *želim* da budem kraljica.

– Zašto i *tebe* nije proterala? – pitala je Lusi London?

– Ja nisam prava Drejkova. – London je delovala iznervirano što mora da odgovori na to pitanje.

– E jesi – ljutito sam joj uzvratila. Samo je slegla ramenima.

– Za mene je drugačije. U svakom slučaju, treba da budete zahvalni zbog egzila. Mogla je jednostavno da ubije Solanž čim se rodila, znate i sami.

– I da od nje napravi mučenicu? – pitao je Konor. – Ili da isprovocira Veronik, pa da se posle nosi s njenim gnevom? Ili da deluje kao da ni sama ne veruje da je zakonita kraljica?

– Ona jeste zakonita kraljica – tvrdila je London. Okrenula se prema meni. – Ali *ti* si jedina ćerka u porodici Drejk koja je rođena, a ne preobražena.

– Znam šta sam, London.

– E pa onda počni tako i da izgledaš.

– Sad još treba i da se ponašam kao da sam na modnoj pisti, je l’? – gundala sam prateći London i Lusi u svoju sobu. London je otišla pravo do mog plakara i namrštila se.

– Solanž, stvarno.

– Šta?

– Ne možeš da obučeš ništa od ovoga.

– Može da uzme nešto od mene – predložila je Lusi. – Imam bolji ukus.

– Sigurno.

Lusi, poznata po preterivanju prilikom pakovanja, izvukla je haljinu iz torbe. Više je ličila na čipkom opšiveni svileni kombinezon s bretelama s kojih su visile resice od perlica. Bila je boje crnog vina.

– Moraće da posluži – progundala je London.

Brzo sam se presvukla dok mi se stomak prevrtao od nervoze. Bila sam još nervoznija što moram da se sredim kao da idem na školsku igranku. Obula sam kineske vezene papuče i stavila srebrnu narukvicu koju mi je prošle godine poklonila strina Hajasint.

Braća su se naređala u hodnik, obučena u najbolja odela. Čak je i Sebastijan

obukao odelo. Jedino Logan nije morao da se presvlači, jer je uvek bio dobro obučen.

– Ne idete svi s nama – rekla sam zastajući u dnu stepenica.

– Naravno da idemo – kazao je Konor.

– A šta s Lusi? Čuli ste šta je mama rekla.

– Biću dobro – rekla je iza mene na odmorištu. – Ne brini za mene.

Tvrdoglavo sam zurila u braću. – Ne ostavljamo je ovde samu.

Nikolas se odgurnuo od zida. – Ostaću ja.

– Ne moraš – promucala je Lusi.

– Odlično – rekla sam ne obraćajući pažnju na nju. Usta su mi bila suva. –
Idemo.

10.

Lusi

Istog trenutka kad su se vrata zatvorila za njima, Nikolas je počeo da više. Pretpostavljam da nije trebalo da budem iznenađena.

– Ne mogu da verujem da si to uradila! – divljao je. – Posle one žurke na otvorenom i vampira u vrtu. Zar nisi čula nijednu moju reč?

– Nisam. Probaj da pričaš malo glasnije.

– Ovo nije smešno, Lusi.

– Nisam to ni rekla. – Prekrstila sam ruke na grudima i gledala ga kako ljutito tabana po hodniku. – Uradile smo ono što smo morale. Bilo je vredno pokušati.

– Mogao je da je ubije. I tebe. – Lupio je rukom o sto i srušio vazu s ružama. Pala je i razbila se o mermer. Voda i ružine latice lepile su mu se za čizme.

– Ali nije. – Istinu govoreći, i dalje sam osećala adrenalin. Stisnula sam šake u pesnice da ne vidi koliko se tresu. Možda ipak nisam rođena za ove špijunske stvari. – Uostalom, ti si izašao u baštu i borio se s gomilom vampira poludelih od feromona i mi ti nismo držali lekciju.

– To nije isto.

– Kako da ne.

– Pre svega, mene je mnogo teže ubiti nego vas dve.

To je bilo teško osporiti. – Pa, šta sad – mumlala sam neubedljivo.

Smrknuto smo se gledali još neko vreme. Prvi put sam stvarno videla zabrinutost urezanu oko njegovih očiju i usta. Nije samo bio bled, bio je svetlosiv. Mora da se stvarno uplašio za nas. Pokušala sam da zamislim kako se osećao kad je ugledao svoju mlađu sestru i njenu najbolju drugaricu s lovcem Helios-Raa usred noći u šumi. Uzdahnula sam. – Koliko god bilo zabavno stajati ovde i vikati, možda bismo zasad mogli da radimo nešto drugo?

Provukao je prste kroz kosu. – Prilično je kasno. Možeš da ideš na spavanje.

– Šališ se? – zagledala sam se u njega. – Baš bih mogla da zaspim.

– Proći će sati pre nego što išta čujemo.

Ugrizla sam se za donju usnu. – Da li je Veronik zaista toliko strašna?

Podigao je pogled i klimnuo glavom. – Ima nešto u vezi s njom.

– Ali ne bi naudila Solanž, zar ne?

– Ne bi. Veoma su joj bitni porodica, tradicija i sve to. Mene brine kraljevski dvor.

– Jesi li uspeo da dobiješ roditelje?

– Ne.

– Sranje.

– Aha.

– Pa, ne možemo da sedimo ovde celo veče i brinemo. Moram da uradim nešto.

– Mogla bi da pozoveš još jednog lovca na vampire na čaj – predložio je jetko. Ipak, delovao je smirenije i nije više stiskao vilicu toliko jako da bi mu mogao pući očnjak. – Kako ti je to uopšte uspelo?

– Pozvala sam informacije. Njegov broj je u imeniku.

– Ozbiljno?

– I odžeparila sam ga. – Šepurila sam se kao paun.

Nikolas je vrteo glavom u neverici osmehujući se onim šeretskim osmehom od kog sam osećala leptiriće u stomaku. – Nisi valjda.

– Nego šta. I našla sam neki vodič o vampirima. Pretpostavljam da ga svi regruti dobijaju. Čak i mene spominju: ja sam *osoba od značaja*. Bravo za mene.

Mislila sam da ću ga nasmejati, ali lice mu se tako skamenilo da sam se potrudila da ne zadrhtim.

– Šta? – pitao je smrtno miran. – Helios-Ra te je označio kao metu?

Žustro sam odmahнула glavom. – Ne, ništa slično, ne brini. To je samo jedna strana s podacima o meni. I o Solanž, takođe. – Vilica mu se ponovo stegla. Opa. Nije trebalo to da pomenem. Bože, možda je bio u pravu. Stvarno imam dugačak jezik. Pokušala sam umirujuće da se nasmešim. – Stvarno, sve je u redu. Uostalom, sve smo fotokopirale na Solanžinom štampaču. I dale smo Konoru da odradi svoj štreberski deo pre nego što se pojavila uvek dobro raspoložena London. – Nakrivila sam glavu. – Tvoj računar je brži od Solanžinog laptopa. Misliš da bismo mogli da nađemo nešto o nagradi ili agentima Helios-Raa? Bilo šta?

Delovao je zamišljeno. – Bolje nego da sedimo ovde i čekamo. Ali Konor je genije za internet, ne ja.

Slegla sam ramenima. – Vredi pokušati. – Sve samo da nekako ispunimo vreme, jer ću ga inače provesti brinući se za najbolju drugaricu i pitajući se kad je njen brat postao tako prokleta zgodan. Ni jedno ni drugo nije mi delovalo kao razumno trošenje vremena.

Popeli smo se do tavana, preuređenog u sedam spavaćih soba, dva kupatila i dnevnu sobu – sve bez ijednog prozora. Nikolasova soba bila je najmanja; imao je mesta samo za krevet, orman i sto. Morala sam da sednem na ivicu kreveta jer nije bilo druge stolice. Nije bio namešten, već samo prekriven tamnoplavim

ćebetom. Poslednji put kad sam bila u njegovoj sobi imao je čaršave s piratima i drvenim mačevima.

Radoznalo sam se osvrnula oko sebe. Zapazila sam postolje za ajpod i gomilu muzičkih časopisa i odeće nabacane u ćošku. Pored kreveta je držao malu fotografiju. Bili smo to nas dvoje na moj petnaesti rođendan. Ja sam se smejala dok mi se svetlost odbijala o naočare i šljokice na marami, a Nikolas me je ozbiljno gledao blago se osmehujući. Dodirnula sam ram.

– Nikad nisam videla ovu fotografiju – rekla sam tiho. Poželela sam da ga pitam može li da mi uradi duplikat, ali nisam htela da zvučim razneženo. Pogledao je preko ramena dok je uključivao računar.

– To je... – dohvatio je fotografiju i strpao je u gornju fioku stola. – To nije ništa.

Lažov. Ipak, iako sam znala da laže, nisam shvatala šta to tačno znači. Verovatno ništa bitno. Ne treba mnogo da razmišljam o tome. Ipak, nisam mogla da suspregnem osmeh.

– Prekini – promrmljao je ne dižući pogled s tastature. Široko sam se osmehnula. – Ozbiljan sam.

– I, kako ćemo pronaći bazu podataka nekog tajnog društva i provaliti u nju? – pitala sam.

– Nemam pojma.

Sela sam na samu ivicu kreveta da bih videla šta kuca. – Hej, ipak imaš dara za to – rekla sam sa odobravanjem. – Ekran je prikazivao gomilu nejasnih HTML kodova. – Čak ni ja ne umem ovo da protumačim.

– Nemoj previše da se raduješ – upozorio me je. Kucao je još malo, čeka, pa ponovo kucao. Neko vreme sam gledala šta radi, a onda mi je dosadilo pa sam legla na krevet i zurila u plafon. Pustio je muziku birajući moje omiljene bendove. Još malo je kucao. Osećala sam kako mi se oči sklapaju uprkos tome što sam htela da ostanem budna.

– Misliš li da će se tvoj dečko ljutiti zbog fotografije? – konačno je pitao tihim glasom, toliko tihim da sam ga jedva čula.

To me je razbudilo. – Koji dečko? – Sela sam. – Sad imam i dečka?

– Džet ili Džulijus, kako se već zvaše.

– Džulijan? – treptala sam zbunjeno. – Skroz si neobavešten. Džulijan me je otkao u vreme ispita. Pa, nije me stvarno otkao, samo sam ga zatekla s jezikom u ustima Dženifer King.

– Ne zvučiš kao da si se potresla zbog toga.

– Daj, molim te, to je bilo pre sto godina. Počastila sam ga svakakvim psovka, a kad sam došla kući, shvatala sam da mi zapravo nije stalo. Nije mi

čak bilo ni do sladoleda, obaveznog posle svakog raskida.

– Aha.

Nisam znala šta da radim s Nikolasom. Osećala sam kao da smo na pragu nečeg važnog. Nikad nam se to stvarno nije desilo. Dobro, tu je onaj poljubac – u stvari dva poljupca, ali to nije bilo ozbiljno, zar ne? Prvi je bio pretvaranje, a drugi naučni test moje otpornosti na feromone. Progutala sam knedlu odjednom osećajući nervozu. Nisam očekivala ovakav trenutak.

– Našao sam nešto.

Tako je bilo najbolje, jer ja očigledno ne bih ništa našla. Trudila sam se da ne budem razočarana.

– Šta si našao? – pitala sam trudeći se da mi glas ne bude piskav.

– Još nisam siguran, ali nikad nisam naišao na ovako jaku zaštitu. – Namrštio se. – Ne mogu da provalim. Nisam siguran ni da bi Konor uspeo.

– Ali sad ima odakle da počne, zar ne?

– Valjda. Ako išta vredi. – Odgurnuo se od stola.

– Morali smo da pokušamo.

– Aha. – Nije delovao zadovoljno. Gurnula sam mu stopalo čizmom.

– Hoćeš da zezamo Kirana telefonom?

Seo je pored mene smeškajući se. – Možda kasnije. Ništa te ne može oneraspoložiti, zar ne?

– Naravno da može. – Bio je toliko blizu da mu se koleno očešalo o moje. – Kad se sve ovo završi, dobro ću se isplakati i uživati u samosažaljenju. Sad jednostavno nemam vremena za to.

– Neverovatna si.

Gledala sam ga krajičkom oka, crveneći. Bilo je čudno dobiti takav kompliment od njega. I zaista lepo. – Solanž kaže da sam zločesta.

– I to.

– Mogu li nešto da te pitam?

– Možeš – odgovorio je oprezno.

– Jesi li se plašio za vreme preobražaja?

Umirio se. – Jesam.

– Da li je bolelo? – Nisam mogla da podnesem pomisao da će Solanž patiti. To nije bilo fer. Predobra je da bi prolazila kroz sve to.

– Ponekad. Uglavnom sam se osećao slabo i iscrpljeno, kao da imam veoma visoku temperaturu. U trenutku kad sam izgubio svest, već mi je bilo svejedno. Bio sam preumoran.

Sad mi je bilo krivo što me nisu puštali u kuću, što nisam mogla da budem pored njega. Bilo mi je lako da ga zamislim kako se previja od bolova na krevetu,

obliven znojem, u delirijumu. – Džefri kaže da je to neka vrsta bitke.

– Jeste. Mada se osećaš kao da haluciniraš. Čak i sad mi je sve mutno. Nisam siguran šta je bilo stvarno, a šta ne.

Dodirnula sam mu koleno. – Žao mi je što sam to pomenula.

– Ne treba da ti bude žao.

– Solanž je stvarno jaka – ponovila sam. – Jača nego što svi misle.

– Znam.

– Šta ti je pomoglo da se izvučeš? – prošaputala sam. – Sećaš li se?

Klimnuo je glavom, ali nije hteo da me pogleda. Pošto nije nastavio, okrenula sam se prema njemu. – Šta? Je li to tajna? Zar dosad nisam saznala sve skrivene, mračne tajne Drejkovih?

Nelagodno se vrpeljio. – Valjda.

– Šta je onda u pitanju?

– Ti.

Progutala sam knedlu, zaprepašćena. – Ja?

– Da. – Ustao je i otišao do vrata, gde je zastao na delić sekunde. – Pomisao na tebe mi je pomogla.

11.

Solanž

Nisam uživala u tome.

Nismo još ni stigli, a ja sam samo želela da se sve što pre završi.

Do Veronik nismo išli kroz tunele. Njena kuća bila je izvan Vajolet Hila, potpuno nezavisna od poseda Drejkovih i Natašinog kraljevskog dvora u pećinama, kao i od svega ostalog. Kuća se nalazila na brdu, tamnosiva, s viktorijanskim zabatima i okružena niskim trnjem. Kao da je ispala pravo iz *Orkanskih visova*.

– Ne mogu da verujem da je zbog ovoga došla ovamo – mrmrljala sam dok je Markus skretao na stazu. Pružala se kilometrima pre nego što je počinjala da zavija kroz šumu, da bi na kraju izbila na čistinu na kojoj se nalazio uzani kolski prilaz. – Ona nikad ne dolazi ovamo.

– Ti si posebna – rekao mi je Kvin. – Došla je zbog tebe.

– Sjajno.

Izašli smo iz automobila i ja sam pokušala da ne poredim lupanje vrata i pucanj iz pištolja. Sve je tu delovalo mračno, konačno. Prestala sam da razmišljam. Dozvolila sam da ova melodrama oko kuće utiče na mene. Ovo je teoretski moja pra-pra i još nekoliko puta pra-prababa. Iako sam čisto sumnjala da će mi ispeći kolače, morala sam da pretpostavim kako ne želi da mi naudi. Sva moja braća preživela su zvanično upoznavanje, pa ću i ja. Odjednom sam poželela da je Lusi pored mene, dobro bi mi došlo malo njene kočopernosti. Moraću nekako da se snađem.

– Hajde, sestrice. – Dankan me je pogurao na trem. Vrata su se otvorila pre nego što smo pokucali. Veronik nije imala stražare, ali je imala dvorske dame. Ova koja je otvorila vrata imala je potpuno bezizražajno lice. Imala je na sebi kostim sa uskom suknjom, a kosu je pokupila u punđu. Delovala je sposobno i toplo kao zima na planinskim vrhovima.

– Očekuju vas – rekla je. – Uđite. – Sklonila se u stranu. – Ja sam Margarita.

Žurno smo ušli u hodnik i potom smo stajali tamo oklevajući, svi na gomili. Čak ni Logan nije flertovao s njom. London se mrštila, ali gledala je u pod. Svuda su visili lusteri od ahata i kristala. Uljane lampe gorele su na drvenim sanducima koji su služili kao stolovi. Pomalo je mirisalo na tamjan. Štit s porodičnim grbom Drejkovih visio je na zidu na kom je bio napisan naš moto: „*Nox noctis, nostra*

domina“, što grubo prevedeno znači: „Noć, naša gospodarica“.

– Samo je Solanž pozvana – promrmljala je Margarita s neodobravanjem. – V ostali možete da čekate ovde. – Pokazala je rukom na dugačku drvenu klupu. Seli su poslušno, bez reči. To je bilo dovoljno da me uplaši, i bez te cele priče o matrijarhu. – A ti – okrenula se prema meni – možeš da pođeš za mnom.

Duboko sam udahnula dok sam je pratila niz hodnik. Prošle smo pored vrata radnih soba, salona i ogromne trpezarije. Sve ih je zanemarila i otišla pravo do visokih vrata dugačke plesne dvorane sa uglačanim parketom i goblenima na zidovima.

– Madam – Margarita se naklonila. – Stigla je.

Veronik je sedela na jednoj od onih zakrivljenih tapaciranih klupa koje se mogu videti u svakom filmu čija se radnja dešava u srednjem veku. Na sebi je imala dugačak plavosivi ogrtač sa širokim zvonastim rukavima obrubljen sitnim vezom. Kosa joj je bila kestenjasta, a oči toliko svetle da su bile skoro bezbojne, kao voda. Sedela je toliko mirno da je delovala nestvarno. Na licu joj se ogledalo nešto definitivno neljudsko. Neprekidno sam gutala knedle. Bila sam toliko nervozna da sam pomislila kako ću povratiti na nju. Kad se pomerila, za milimetar, poskočila sam.

– *Mon dieu* – promrmljala je glasom udaljenim i tajnovitim kao severna svetlost. – Srce ti radi kao maleni kolibri.

– Izvinjavam se. – Nisam bila sigurna zbog čega se izvinjavam, samo mi je izgledalo da je tako najbolje. Instinktivno sam drhtala iznutra, kao zec u senci orla. Pored sve njene porcelanske lepote, bila je grabljivica.

– Ti si, dakle, Solanž Drejk – rekla je posmatrajući me.

– Da, madam. – Naklonila sam se unevši u naklon sve detalje kojima me je strina Hajasint strpljivo učila. Nije to bio kratki pozdrav glavom kao iz romana Džejn Ostin, bio je to pun dvorski naklon. Stavila sam desnu nogu iza leve i savila kolena prema spolja, a ne prema napred. Spustila sam se što sam niže mogla a da se ne prevrnem ili ne isturim zadnjicu. Blago sam povila vrat. Zdušno sam se molila da sam uspela da je zadivim.

– Vrlo dobro – rekla je. – Možeš da ustaneš.

Podigla sam se uz jedva приметно teturanje. *Hvala ti, strina Hajasint.*

– Drago mi je što vidim da te je porodica naučila pristojnom ponašanju.

– Hvala, madam. – Je li primetila da sam počela da se preznojavam? Teško je stajati dok te neko tako ispituje. Bila je tako pribrana, tako čvrsta.

– Rečeno mi je da te je ledi Nataša pozvala u dvor.

– Da, madam.

– Njoj ne treba verovati.

– Da, madam.

– Znaš za proročanstvo, naravno.

Klimnula sam glavom.

– Dugo čekamo da se u porodici pojavi takva devojka.

Sjajno, bez pritiska.

– Tvoj preobražaj se brzo približava. Mogu da ga namirišem na tebi. Čak i tako preplašeno, srce ti lupa sporije nego što bi trebalo.

Pitala sam se da li se zbog toga osećam kao da ću se onesvestiti. Podigla sam glavu. Nisam imala nameru da osramotim sebe i svoju porodicu.

– Volela bih da si dovoljno jaka da preživiš, mala Solanž. Možda ne želim kraljevski dvor za sebe, ali neće ga oteti našoj porodici kao da ne postojimo.

Uzela je dugačak srebrni lanac sa stočića pored kog je sedela. Ampula na kraju lanca bila je prozirna, sa srebrnim zatvaračem, optočena srebrnim ukrasima izuvijanim kao lišće bršljana. – Znaš li šta je ovo?

– Ne, ne znam. – Podigla je ampulu. Iz tog ugla videla sam da sadrži tamnu, crvenu tečnost. – Oh, to je krv.

– Moja krv, da budemo precizni. – Okrenula ju je. Opčinjeno sam gledala, uprkos gađenju. – Ne delim lako svoju krv; samo u izuzetnim okolnostima, razumeš?

Zapravo, nisam razumela. Ali ako me natera da je popijem, stvarno ću povratiti.

– Sprema sam da ti je dam. Kad dođe tvoj rođendan, popij je i daće ti snagu potrebnu da se boriš za svoje nasleđe.

Verovatno nije bio najbolji trenutak da joj kažem kako ne želim da budem kraljica.

– Tvojim braći nije bila potrebna; Drejkovi se preobražavaju vekovima. Ali ti si nešto drugo. Zanima me kako će se ovo završiti, a u današnje vreme nema mnogo toga što može da probudi moju znatiželju.

Ispostavilo se da i nije toliko loše biti bradata žena na vašaru.

– Ti ćeš, naravno, morati da pokažeš da si vredna toga.

– Na... naravno. – Pošto bi bilo suviše lako da mi jednostavno da krv. – Kako to da učinim?

– Postoje veštine koje svaka žena iz porodice Drejk treba da zna kako bi osvetlala svoje naseđe. Počecemo s vezom.

Zablenula sam se u nju. – Vezom? – Vez mi nikako nije išao. Strina Hajasint je pokušala da me nauči, ali smo obe digle ruke videvši da je uzaludno. Za divno čudo, Lusi ga je naučila vrlo brzo i za poslednji rođendan mi je izvezla goblen s likom Džonija Depa u ulozi kapetana Džeka Speroua. Nekako nisam mislila de će

mi to sad pomoći. – Bojim se da mi vez baš i ne ide.

Napućila je usne. Dlanovi su mi bili mokri. Iskežila je očnjake, šiljate i tanke kao mali bodeži. – Razočarana sam, Solanž.

Umreću zato što ne umem da izvezem ruže na jastučnici.

– Žao mi je – prošaputala sam.

– Umeš li da crtaš?

– Pomalo. Umem da vajam. Pretpostavljam da nemate peć za glinu?

– Nemam, ali zapamtiću to. – Mahnula je rukom i Margarita se odjednom stvorila pored nje. Nisam videla ni kad je otišla ni kad se vratila. Nosila je stočić i stolicu, kao da nemaju nikakvu težinu. Postavila ih je ispred mene i dala mi blok za crtanje i olovke. – Hajde – promrmljala je Veronik – nacrtaj mi nešto.

Obrisala sam ruke i uzela olovku dok sam pogledom unezvereno prelazila po sobi tražeći neku temu. Ako mi kaže da nacrtam nju, bolje bi mi bilo da se odmah sama ubijem. U uglu sam primetila glinenu vazu s buketom kočeva. Stalno sam crtala vaze i grnčariju smišljajući ideje za radove na točku.

Slomila sam vrh prve olovke. Uzela sam drugu, ali morala sam da sačekam da ruke prestanu da mi podrhtavaju pre nego što sam pokušala ponovo. Ovog puta crtala sam lakim potezima, pokušavajući da se pretvaram kako mi budućnost stvarno ne zavisi od toga. Veronik je pogledala crtež.

– Može da prođe.

Glasno sam izdahnula, kao da je bila najstrašniji profesor svih vremena. Bilo mi je drago što nikad nisam išla u normalnu školu.

– A sad muzika. Harfa? Klavir?

Harfa? Mora da se šalila? Majka me je učila kako da izbegnem lovce, koristim luk i strelu i probodem poludelog vampira kocem, a ne kako da sviram „Grinslivz“.

– Ja...

Ustala je iz stolice brzinom drevnog vampira, graciozno i uspravno, kao primabalerina.

Primabalerina spremna da me osudi.

– Ništa ne sviraš? – Nije zvučala zadovoljno. Spotakla sam se koraknuvši unazad, pre nego što sam odlučila da neću ustuknuti. Godinama sam govorila Lusi da ne beži, jer to vampire još više podstiče da krenu za žrtvom. – Reci mi šta umeš da radiš?

Osećala sam se beskorisno i beznačajno. I nisam mogla da se setim baš ničega što mi dobro ide i što bi moglo da je zadivi. Kako impresionirati devetsto godina starog vampirskog matrijarha?

– Matematika? – prasnula je.

- Da – odgovorila sam sa olakšanjem. – Matematika mi dobro ide.
- Istorija?
- Da.
- Kad je bila bitka kod Hejstingsa?
- Hiljadu šezdeset šeste.
- Koji sin Eleonore Akvitanske je prvi postao vladar?
- Ričard Lavlje Srce.
- Kad su rođeni moji blizanci?
- Hiljadu sto četrdeset devete.
- Umeš li da se boriš?
- Da.
- Mačem?
- Da.
- Pokaži mi.

Pljesnula je rukama i ušla je druga žena u tradicionalnoj beloј mačevalačkoј uniformi i sa štitnikom za lice. Po svetlozelenim očima primetila sam da je vampir. Nisam imala pojma da li pripada porodici Drejk. Iako mi je mačevanje dobro išlo, kako sam mogla da pobedim vampira? I dalje sam bila čovek, a i bilo je toliko kasno da bih odavno počela da zevam samo da sam bila manje uplašena. Protivnica mi je dala masku, prsluk i floret.

– Počnite – zahtevala je Veronik pre nego što sam uspela da osetim balans oštrice u ruci.

Počele smo.

Propisno sam je pozdravila prinoseći dršku do očiju i klanjajući se. Ona je uradila isto. Potom je krenula u napad. Koraknula sam unazad blokirajući napad. Tanke oštrice su se ukrstile. Napala je ponovo, a ja sam odgovorila kružnom paradom, ovog puta niskom. Nisam je dodirnula, nijednom. Bila je prebrza, kao bela mrlja. Nikad se nisam osetila tako sporom. Bila sam u izrazito podređenom položaju, ali nastavila sam da se borim.

– *Riposte!* – prosiktala je Veronik i ja sam je poslušala iskoračivši u napad. Treptanjem sam izbacivala znoj iz očiju.

Blokirala me je, izvela fintu i potom počela da spušta mač prema mojoj glavi. Podigla sam svoj mač paralelno s klizavim podom i upila jačinu udarca rukama. Do kostiju sam osetila silinu udara. Znala sam da je mogla da me prepolovi da je htela.

– Dosta – povikala je Veronik zvučeći zadovoljno. Spustila sam ruke teško dišući. U hodniku su se začuli koraci kad su sva moja braća pokušala istovremeno da jurnu kroz vrata.

– Solanž!

– Jesi li povređena?

Kad su shvatili da nisam ozleđena, stali su zamuknuvši. Pogled im je prešao s mene na Veronik i potom su se svi odjednom naklonili.

– *Bien* – rekla mi je. – Možeš da ideš.

Skinula sam masku i ostavila je na pod zajedno s floretom. Stigla sam na pola puta do vrata u žurbi da što pre izađem odatle, kad me je zaustavila. – Solanž.

Zamalo da jauknem. – Da, madam?

– Ne zaboravi ovo. – Kretala se toliko brzo da je nisam ni videla, ali odjednom se našla pored mene. Čak su i moja braća delovala iznenađeno. Dala mi je ampulu i stavila sam lanac oko vrata.

– Hvala vam.

12.

Lusi

Čitajući fotokopiju vodiča, Nikolas se šetkao razdražljivo kao što ume. Podigao je pogled i posmatrao me kako hodam napred-nazad, napred-nazad. – Nisam imao pojma da toliko vodiš računa o fitnessu.

Zastala sam. – Molim?

– Pa, *radiš* aerobik usred noći.

Nisam primetila da se moje šetkanje praktično pretvorilo u džoging. Ubrzano sam disala, mišići na nogama su mi podrhtavali od napetosti. On se držao vrlo oprezno, kao da će se raspasti. Ili kao da ću se ja raspasti. Uložila sam napor da umirim puls, sručila sam se na sofu i probala da se raširim tako iritantno kao što je on uradio, ali nisam mogla samo da sedim i čekam. Gomilala sam cepanice u ognjište i raspirivala vatru. Napolju je bilo pretoplo za tako nešto, ali morala sam nečim da se bavim. Nikolas je stiskao pesnice.

– Mrzim ovo – rekla sam kad se vatra rasplamsala. To nije bilo ni blizu dovoljno da mi skrene misli.

– Nikad ne bih rekao. Tako dobro skrivaš osećanja – pokvareno se nasmejao. Delovao je skoro pristupačno zračeci tom vanzemaljskom lepotom. Solanž je bila jedini neugledan član porodice Drejk kog sam ikad upoznala i zanimalo me je da li će posle rođendana odjednom početi da nosi dramatične haljine.

– Stvarno, *stvarno* mrzim ovo – ponovila sam. Vrtovi su bili mračni gledani kroz posebno obrađeno staklo na prozorima. Ili mi se to činilo jer smo navukli sve zavese, za svaki slučaj. Zbog toga je sve delovalo udobno, romantično. – Nije trebalo da je pustimo da ode – rekla sam.

– Bez obzira na to koliko voliš da naređuješ, Solanž te neće slušati.

– Ne razumem zašto, Drejkovi su inače tako povodljivi. – Nešto mi je palo na pamet i nateralo me da se uspravim. – Hej, ti imaš ključ od trezora.

– Stvarno?

– Da, imaš – rekla sam zajedljivo. – A meni treba pištolj za omamljivanje.

– Nije ti to robna kuća.

Ustala sam i povukla ga za ruku. Bila je hladna. Povukla sam jače da ne bih počela da razmišljam o glupostima. – Hajde.

Namerno je duboko uzdahnuo, kao da nisam normalna, ali barem me je pratio niz stepenice i kroz hodnike, neke međusobno povezane, na putu do porodičnog

trezora. U stvari, više je ličio na veliki sef, s tajnim tunelom koji je vodio napolje, kiseonikom, zalihama krvi i oružjem. Nikad ranije nisam bila unutra. Nestrpljivo sam se klatila na petama. Zavrteo je glavom.

– Ponašaš se kao da je unutra zaključan Deda Mraz.

Protrljala sam ruke.

– Ovo je bolje od tamo nekog debelog dedice. Puštaj me.

Prekorno me je pogledao. – Ne bi trebalo da znaš čak ni gde se nalazi ulaz.

– Molim te. Znam svaki kutak ove kuće, uključujući bezobrazne časopise ispod Kvinovog kreveta. – Ponosno sam zbacila kosu. – Helios-Ra ne zna ništa o meni. Prljavi pacovi. – Zнала sam da počinjem da belebećem, čak i za svoje standarde, ali morala sam da nateram telo da ne reaguje na njegovu blizinu. Trebalo bi da sam imuna na feromone. Mora da sam bila umornija nego što sam mislila.

Otključao je vrata postavivši se tako da ne vidim koristi li ključ ili numeričku šifru. Verovatno je znao da ću pokušati da ukradem ključ ako uspem da vidim kako izgleda. Teška vrata su se otvorila u tišini, a on je uključio svetla koja su nakratko zatreperila i potom obasjala metalne police na zidu natrpane kutijama punim strela, kočeva i metaka. Vatreno oružje je bezbedno visilo na metalnim klinovima pored mačeva, dvoseklih mačeva, sekira i gvozdениh kuka. Uzdahnula sam s poštovanjem. Nikolas je odmahivao glavom čudeći se mojoj pohlepi.

– Ovo je bila loša ideja.

Dotakla sam dvoseklu oštricu.

– Bolje je nego što sam zamišljala. – Bile su tu i korpe s motkama, palicama i kopljima. – Gde su omam... ooo. Lepo. – Dohvatila sam samostrel široko se osmehujući Nikolasu. Izbegavajući vrh, sagnuo se unazad tako da bi se ljudska kičma prepolovila. Tamna košulja lepršala je oko njega kao krila. Spustila sam samostrel prevrćući očima.

– Prekini.

Uspravio se. – Svi pamtimo šta se umalo desilo Markusu.

– To je bilo pre dve godine. – Zgrabila sam tobolac pun drvenih strela koje su više ličile na kočeve. – Uzeću ovo.

Namrštio se. – Ne, nećeš. I šta će ti?

Uzratila sam mu mrštenjem – Alo? Lovci na ucene? Helios-Ra? Hodajuć mrtvaci? Biraj.

– Niko te neće povrediti.

– Ne ako budem ovo nosila. – Stavila sam samostrel na rame. Iznenadilo me je koliko je lak. Nikolas je izgledao kao da će nastaviti da se raspravlja, ali predomislio se. Odmah sam posumnjala nešto. Ništa mu nije bilo draže nego da se svađa sa mnom. Vežbamo jedno na drugom već skoro čitavu deceniju. Umesto

toga, otvorio je izrezbareni drveni sanduk poput onih iz filmova o piratima. Izvukao je srebrni lanac napravljen od debelih, staromodnih karika.

– Evo, stavi ovo – bacio ga je.

Uхватила sam ga sekund pre nego što me je udario u nos.

– Šta je ovo? – S lanca je visila kameja približne veličine dolarske kovanice. Na površini su bila urezana obeležja porodice Drejk: zmaj s lišćem bršljana u čeljusti, simboli snage i odanosti, tim redom. Bila je lepa, ukrašena jednom jedinom perlom od ahata. – Kako to da nikad ovo nisam videla?

– Tvoji roditelji verovatno imaju jednu, ali nikad nisu morali da je upotrebe.

Podigla sam je prema svetlu.

– Zašto, je l' ima magične moći ili tako nešto? – Nežno sam protresla lanac čekajući da se desi nešto neobično.

Nasmešio mi se. Bilo je to neuobičajeno za njega, ali očekivala sam neku drugu vrstu magije.

– Ne, stvarno. – Okrenuo me je da bi mogao da zakopča lanac. Prsti su mu bili laki i hladni na mom vratu. Iz nekog razloga, morala sam da zaustavim blago podrhtavanje. – Eto. – Glas mu je delovao promuklo. Zagolicao mi je uvo. – Ovc će te čuvati. To je znak da si jedna od nas. Vampiri ili agenti Helios-Raa će ga prepoznati i znaće da će protiv sebe imati čitav klan Drejkovih ako ti učine nešto nažao.

Na trenutak sam dotakla privesak. – Hvala.

– Naravno, ne bih se razmetao njime sve dok se ne uverim da nemam posla s lovcem na ucenjene glave. – Zastao je. – Kad bolje razmislim, možda ne bi trebalo da ga nosiš. – Ispružio je dlan, kao da želi da ga skinem. Ustuknula sam i zaštitnički ga prekrila rukom.

– Nema šanse. – Svetlo se dva puta upalilo i ugasilo. – Pad napona?

– Tihi alarm. Neko je došao.

Oboje smo pojurili prema vratima skoro se zaglavivši u do vratku, kao u lošoj epizodi neke humorističke serije.

– Ostani iza mene – breкнуo se. – Oči su mu bile jezivo svetle. Težina samostrela u ruci davala mi je osećaj sigurnosti dok smo se šunjali uz stepenice. – I pokušaj da me ne pogodiš u leđa time.

– Da, da.

Kad smo se popeli na vrh, zastao je šireći nozdrve. Ulazna vrata su se tiho zatvorila.

– Stric Džefri. – Napetost je malo popustila. Spustila sam samostrel.

– Nisam znala da ti je čulo mirisa tako precizno – rekla sam. – Mislila sam da samo možeš da razaznaš da li je neko vampir ili ne.

– Svako ima drugačiji miris. Ako provodiš dovoljno vremena s nekim, nekako ti se ureže u pamćenje. – Nije me gledao. – Ti mirišeš kao mešavina bibera i žvake od višnje.

– Stvarno?

Pre nego što sam mogla da nastavim da ga davim, ušao je u hodnik, gde je njegov stric sedeo na kartonskoj kutiji.

– Još poklona za Solanž – rekao je jetko. – Bruno je pregledao i skenirao ovu gomilu. Pažljivo – dodao je kad smo se sagnuli da bolje vidimo gomilu paketa umotanih u najrazličitije materijale, od smeđeg papira do srebrne tkanine. Na vrhu gomile po koverti nepravilnog oblika širila se braonkasta mrlja. – To je mačje srce – rekao je Džefri mirno.

– Fuj – skočila sam unazad. – Šta? Fuj!

– Poklon. – Bezbrižno je slegao ramenima. – U nekim malo izolovanijim plemenima to se smatra delikatesom.

– U redu, odvratio...

– Ovo ovde je od mačeta. Kao ljubavno pismo, valjda.

– Od mačeta? – Zurila sam u njega otvorenih usta punih deset sekundi. Uspela sam da ih zatvorim samo da bih progutala želudačnu kiselinu. – *Mačeta?*

– Striče Džefri. – Nikolas se zgazio. Porodični psi su dojurili da vide zbog čega vrištis.

– Izvinjavam se. Ponekad zaboravljam da nije baš sasvim jedna od nas.

Kasnije ću se osećati polaskano zbog toga. U tom trenutku sam bila ljuta. Mnogo ljuta.

– Ima li povratne adrese? Ko je to poslao? Ubiću boga u njemu. – Morala sam da okrenem leđa paketu. – Ovo mi mnogo smeta. Ozbiljno.

– Shvatili smo – rekao je Nikolas. Izraz lica mu je bio pomalo čudan. Stisnuo je vilicu tako jako da sam se pitala zašto mu ne ispadnu zubi.

– Šta je s tobom? – pitala sam.

– Ništa.

– Nikolase, upravo si iskrivio prsten koliko stiskaš pesnicu.

– Meni miriše na slatkiše.

– Šta? – pitala sam zbunjeno. – O čemu pričaš?

Pogledao je u kovertu s mrljom. – Još se oseća krv.

– Šališ se. – Klimnuo je glavom, jednom, kao da je to najteže što je ikad uradio.

– To je odvratio – rekla sam mu. – Stvarno.

– Znam.

– Dobro onda.

Ušli smo u ogromnu dnevnu sobu gde je njegov stric već bio zauzet vadeći

knjige s polica biblioteke. Potom je seo za sto. Lampe su gorele pod staklom boje rubina. Bajron, najstariji mops, lizao mi je prste osećajući moj nemir. Nije isto gledati vampire kako piju krv ili lome vrat jedan drugom i pretvaraju se u prah i imati želju za srcem mačeta. To je jednostavno bilo previše.

– Polako – promrmljao je Nikolas. Džefri nas je pogledao.

– Laki, sedi, lupa ti srce. Ako se još ubrza, pašćeš u nesvest.

– Još je ljuta.

– Može da se ljuti sedeći.

Spustila sam se u fotelju i nalaktila se na široki sto od iste stare hrastovine od koje su bile i police.

– Da li se strina Hajasint vratila?

Nikolas je odmahnuo glavom. – Ti si prvi.

Džefri se namrštio. – Zaista?

– Zašto?

– Ne javlja se na telefon, a ne dogovara ni na pejdžer. Hmm. Pa, nema veze, siguran sam da je sve u redu. – Osvrnuo se oko sebe. – Gde je Solanž? Spava?

Nikolas je seo pored mene. – Nije ovde. Pozvala ju je ledi Nataša.

– Šta? – Džefri je ustao toliko brzo da mu se silueta zamutila. – Zašto?

– London nije htela da kaže, ili verovatno nije znala. Da je *znala*, hvalisala bi se.

– Nikolas se namrštio zbog stričeve reakcije. – I ne bi došla po Solanž da postoji neka prava opasnost.

– Ona je prilično zaslepljena aristokratijom, dečko moj. – Znamo ko je ponudio nagradu, Nikolase. – Pritisnuo je dugme i automatski pozvao neki broj.

– Ko?

– Ledi Nataša.

13.

Solanž

Ostavili smo automobil kod granice poseda, blizu Džefrijeve kuće, i ušli u njegov tunel. U tunelima su se osećali vlaga i dim od baklji u manje korišćenim hodnicima. Bilo je vrlo tiho – čuli su se samo laki koraci i moje nepravilno disanje. Bio je to najbezbedniji put do kraljevskog dvora ledi Nataše. Leti je boravila u planinama u zamršenom sistemu pećina. Ostatak godine selila se iz dvora u dvor, kao neka srednjovekovna kraljica. Naš grad se smatra njenim letnjim utočištem, jednostavan i okružen prirodom ali dovoljno opušten za nedelju-dve. I svi znaju da je pravi razlog što je ledi Nataša odlučila da dođe ovde to što posmatra našu porodicu.

– Jesi li sigurna da ništa više nije rekla? – pitala sam London. Ako je ledi Nataša očekivala od mene da vezem ili plešem uz valcer, naravno da sam ovog puta htela to da znam unapred.

London je odmahnula glavom. Na njenim uskim kožnim pantalonama presijavala se svetlost. – Ona je dobra vladarka, Solanž. Ne treba da se brineš.

– London, ako nisi primetila, naše glave su ucenjene. I tvoja takođe. A naš ogranak porodice Drejk proteran je s dvora već godinama.

Nehajno je slegla jednim ramenom, ali sam primetila da je stisnula pesnicu. – Nije isto u mom slučaju. Mene su preobrazili, nisam rođena u porodici Drejk.

– Tvoj otac se oženio tvojom majkom i preobrazio te na tvoj dvadeset prvi rođendan. Ja bih rekla da si jedna od Drejkovih.

– Kako god.

– To je isto kao što je naš otac preobrazio našu majku nakon Solanžinog rođenja.

London je ponovo slegla ramenima. Počela je da me nervira. Nismo svi mogli da budemo tako blazirani kao ona. Neke od nas će roditelji do jutra i te kako kazniti. Kad sam rekla neke, mislila sam na sebe.

– Mama i tata će poludeti – promrmljala sam spotičući se o Logana. – Uf.

– Pridržao me je. – Pažljivo. Izgužvaćeš haljinu.

Konor, koji nas je predvodio, iznenada je stao. Podigao je ruku.

– Neko dolazi.

– Ostani pored mene – Loganovi očnjaci, blistavi od vlage, odjednom su se izdužili.

– Verovatno samo počasna straža – prošaputala je London. – Ledi Nataša drži do ceremonijala.

Kvin je odmahnuo glavom dok su mu se nozdrve širile. – Mislim da nisu oni.

– Preteruj...

Niz hodnik prema nama jurnuli su vampiri, neki trčeći po zidovima kao ogromni mravi. Svaka dlaka na vratu mi se nakostrešila. Možda nisu bili *hel-blari*, ali bili su ratnici, ili pristalice ledi Nataše, ili lovci na glave koji su želeli nagradu za nas. Konor, Kvin i Markus napravili su prvu liniju odbrane, a Logan i Dankan su otišli iza da nam čuvaju leđa. London i ja smo stajale u sredini. Uzela sam kolac koji mi je dodala. U toj glupoj pozajmljenoj haljini nisam imala gde da držim oružje. Neću ponoviti takvu grešku. Osetila sam nalet adrenalina, od čega su mi ruke blago zadrhtale.

Oko nas se čulo siktanje, pucketanje, kao elektricitet. Jedan vampir zakačio je Markusu rame. Markus je istog trenutka upotrebio nož skriven u koricama oko ručnog zgloba pretvarajući protivnika u prah. Hodnikom su odjekivali zvuci bitke. Jedan vampir probio se iza linije odbrane skočivši s plafona i okomio se na mene. Visokim šutom uhvatila sam ga nespremnog. Bio je još manje spreman za Londonin nož. Nakratko se podigla prašina.

– Kad mama i tata saznaju za ovo, ima da nas kazne.

– Ovo nisu araksake – rekla je London. – Ovo nije kraljevska straža.

– Otkud znaš?

– Nemaju tetovaže.

– Onda su lovci na ucenjene glave – rekao je Dankan i zastenjao pošto je dobio pesnicu u oko.

– Jao! Prokletstvo.

– Nema ljutnje. – Ženski napadač se široko osmehivao skačući vešto izvan dohvata njegovog udarca i istovremeno izvodeći šut. – Ali zahvaljujući vama, zaradićemo bogatstvo.

– Nosi se, lešinarko. – Kvin se stenjući pručio po pločicama.

Jedan stariji muškarac u odelu na štrafte zgrabio ga je za rep i povukao da ustane.

– Hej! – viknula sam preskačući Dankana i devojkicu i laktovima odgurujući još jednog vampira koji mi se isprečio na putu. – Skini se s mog brata! – Nisam bila dovoljno brza, ni jaka, ne kao oni, ali bila sam besna i uplašena, a oni su me potcenili. Polomila sam čašicu Kvinovom napadaču i probola ga kocem pre nego što su ostali uspeli da odreaguju. Kvin je skočio na noge široko se osmehujući.

– Hvala, sestrice.

Uzvratila sam mu osmehom i obrisala ruke.

– Sagni se! – dodao je.

Sagla sam se.

Prašina je pala po meni kao polen. Kinula sam.

Jedan vampir, po izgledu bi se reklo tek preobražen, nasmešio mi se kao da smo na prvom sastanku. – Hoćeš da se kresnemo? – onjušio je vazduh i oblizao usne. – Hajde, ljubavi. – Krenuo je prema meni i stigao bi kuda je namerio da se nije sapleo o Loganovu nogu.

– Predlažem da se izgubiš odavde – rekao je Logan povukavši me za ruku. – Trči, ludačo.

Potrčala sam, ali sam se zaustavila kad niko nije krenuo za mnom. – Ne ostavljam vas ovde!

– Samo idi!

– Neću!

– Solanž! – Sva petorica uzviknula su moje ime.

– Neću! – vikala sam. – *Daj!* – Znala sam da ne bi bili srećni da ne dovrše i poslednja dva vampira, a ni mama se sigurno ne bi složila s tim. Ali nisam želela da još neko umre zbog mene. U filmovima, kad vampir umre, podigne se oblak prašine i svi kliču od sreće što je negativac gotov. U mom svetu vampir bi mogao da bude jedan od moje braće. A teoretski, iako su lovci na glave želeli da me ubiju, nisam bila sigurna da su negativci. Mislim, oni su samo slušali naređenja, zar ne? Jesu li uopšte znali da ne želim da imam nikakve veze s ledi Natašom i njenom glupom krunom? Postojala su pravila za ovakve situacije, čak i ako niko drugi nije želeo da ih se pridržava. Takođe mi nije bilo teško da upotrebim osećaj krivice kako bih dobila ono što želim.

– Ko zna koliko ih još ima napolju? Hoćete da idem sama?

Negodovali su u isti glas, znajući vrlo dobro šta radim, ali su ipak nevoljno pošli za mnom, što sam upravo i želela. Potrčali smo niz hodnik pomalo se klizajući po pločicama. Isprekidan i vreo dah drao mi je grlo i pluća. Konor me je pokupio, prebacio preko ramena i nastavio da trči jedva se zaustavljajući da mi namesti oklembešene udove. Bili su toliko brzi da mi je izgledalo kao da se oko mene kreću šarene mrlje. Stomak mi je bolno poskakivao po Konorovom ramenu, ali se nismo zaustavili sve dok nismo stigli do zarđalih vrata. Otvorila su se otkrivajući mesečinu koja se probijala kroz drveće sve do šumskog tla. Konor me je postavio na noge i protrljala sam izubijani stomak.

Kvin je polako krenuo napred gledajući po tlu prekrivenom rastinjem. Svuda unaokolo paprat je njihala svoje zelene prste. Polako smo išli za njim. Možda nisam imala brzinu vampira, ni razvijeno čulo mirisa, ali sam prošla trening Drejkovih i znala sam kako da se krećem a da me niko ne vidi i ne čuje. A i

poznavala sam šumu jednako dobro kao svi ostali, svakako bolje od Logana, koji je više voleo gradske ulice nego blato na svojim skupim čizmama. Snažan, umirujući miris borovih iglica i zemlje smirio mi je grlo. Nije bilo ni jedne jedine ptice, zeca ili jelena na vidiku. Svi su znali miris grabljivaca, bilo da su u pitanju životinje ili nešto drugo. Vetar je golicao stare hrastove. Kvin je zastao i podigao ruku. Napinjala sam se da čujem isto što i on, ali uspela sam da razaznam samo uobičajene šumske zvuke; vetar, reku i sove.

– Nismo sami – Logan mi je objasnio otvarajući usta bez glasa.

Ukočila sam se i pokušala da ne dišem, nadajući se da me srce neće odati kao svetiljka usred mračne šume. Možda sam znala kako da koračam a da ne polomim grančicu ili ne zdrobim žir pod nogama, ali nisam baš imala žarku želju da naučim kako da zaustavim srce. Koliko god da smo tihi, ako su vampiri dovoljno blizu, čuće me. Bes mi je prostrujao telom. Nešto je šušnulo, kao krila slepog miša.

– Lezi – povikao je Logan, ali ja sam već bila na zemlji. Bilo je toliko mračno i vampiri su bili toliko brzi da mi se činilo kao da se senke sikući sudaraju oko mene. Kostí su se lomile i zarastale, krv je padala kao kapi kiše. Neko je zastenjao. Nisam dobro videla – osim što je bilo mračno, ležala sam u gustišu od paprati. Čučnula sam. Logan je protrčao pored mene psujući. Oči i očnjaci srebrnkasto su se presijavali na mesečini. Još jedan vampir skotrljao se pored mene i dočekao se na noge.

– Osećam njen miris. – Izgledao je gotovo pijano. – Ovde je. Moja je.

– O, ne verujem – mrmljala sam namršteno dohvativši granu i prelomivši je napola da dobijem oštar kolac. Nisu me odgajali da sedim i kršim ruke u očaju. Svi smo znali da se ovo sprema, iako sam tek sad zaista shvatila pun značaj svog preobražaja. U suštini su svi u meni videli vampirsku rasplodnu kobilu čija je svrha da rodi mnogo malih kraljevskih vampirskih beba.

Nikakva količina crvenih ruža donetih na moj prag nije mogla to da učini privlačnim.

Zabila sam mu potpeticu u koleno dok se spremao da napadne Markusa. Noge su mu klecnule i potom se okrenuo. Ljutito siktanje pretvorilo se u široki osmeh.

– Solanž. – Zakoračio je prema meni. – Ja sam Pjer.

Preteći sam podigla granu. – Slušaj, to je samo zbog feromona. Prevaziđi to već jednom.

– Još si lepša nego što sam mislio.

– Super. – Nije primetio sarkazam u mom glasu. – Znaš, imala sam veoma napornu noć. Da li bi mogao da budeš jeziv malo kasnije?

– Volim te.

– Očigledno me ne voliš. – Bila sam umorna. Neverovatno, ali zevalo mi se čak i dok sam slušala kako neko jauče od bola.

– Dolaze! – povikao je Kvin. – Ima ih više nego što smo mislili.

Nakrenula sam glavu i pokušala zavodnički da se osmehnem Pjeru. Markus je zurio u mene.

– Je l' ti pozlilo?

Braća.

– Pjer – rekla sam. Da li bi bilo preterano da počnem zavodljivo da trepćem? Umem li ja to uopšte? – Možeš li da mi pomogneš?

– Sve za tebe, ljubavi. – Dobro, možda će ovi feromoni na kraju biti od neke koristi.

– Dolaze lovci na glave. – Glumila sam nevinašce. Lusi bi se srušila od smeha da može sad da me vidi. – Hoće da ubiju mene i moju braću.

– Neću to dopustiti – obećao je žarko.

– Sjajno. – Lupnula sam ga po ramenu. – Hajde.

Dramatično se udaljavao dok smo ga Markus i ja gledali. Kvin i Logan su nam se pridružili.

– Šta se dešava?

– Solanž je upravo naterala nekog razneženog vampira da se bori za nas.

– Što onda mi stojimo ovde? – rekao je Konor. – Brišimo.

Potrčali smo ostavljajući za sobom Pjera i njegove prijatelje da se bore s lovcima na glave. Zaista sam se nadala da će pobediti. Nije mi se svidela pomisao da sam ga poslala u smrt.

– Nije nam cilj da usporimo – rekao je Logan.

– Zar ne bi trebalo da mu pomognemo?

– Ne, ubrzaj.

– Ali...

– Solanž, toliko si bleđa da se skoro providiš. Požuri.

Nastavila bih da se svađam, ali osećala sam se tromo. Jedva sam uspevala da se pomeram nogu pred nogu, a kamoli da izvodim herojska dela kako bih spasla vampira kog bih na kraju svakako morala da probodem kocem, ako se feromoni tu išta pitaju.

– Osećam se... čudno.

Konor me je ponovo podigao. Bila sam previše iscrpljena pa se nisam nešto naročito uplašila, mada sam jednim delom mozga bila svesna da ovo nikako nije trenutak za dremanje.

– To je zbog preobražaja – rekao je. – Preumorna si. To je normalno.

Zevala sam tako jako da su mi oči zasuzile.

– Jesi li siguran?

Nisam dovoljno dugo ostala budna da čujem njegove umirujuće reči.

14.

Lusi

Kako to, dođavola, mislite, Solanž je otišla da se vidi s Veronik i ledi Natašom? – Svi su stali na bezbednu udaljenost od Heleninog besa. – Naročito sam naglasila da ne sme da izlazi iz kuće.

Lijam je na svojoj stolici smrknuo pio brendi. Hajasintin mops njuškao je oko ulaznih vrata i cvileo. Premeštala sam se s noge na nogu. Čak je i meni počelo da se vrti u glavi od gustog isparenja besa i feromona. Lijam je uhvatio svoju ženu za ruku.

– Sve će biti u redu – rekao je natmureno. Nikad dosad nisam čula takav ton u njegovom glasu i nekako sam se nadala da ga nikad više i neću čuti. Kosa na vratu mi se nakostrešila.

– Zbog čega bi uopšte ledi Nataša ucenila naše glave? – pitao je Nikolas ljutito.

– Priča se – objasnio je Sebastijan – da će Solanž stvarno oteti ledi Nataši krunu čim se preobrazi.

Svi smo zurili u njega dok su nam se pred očima, jedan za drugim, odvijali najgrozniji mogući scenariji.

– Ali Solanž to *ne želi* – rekla sam.

– A ledi Nataša nikad ne bi pristala da bude nešto drugo – kazala je Helena. – Zato u to nikad neće poverovati, niti će moći to da shvati. Ona takođe zna da se Montmartr udvara Solanž na svoj jedinstven, izopačen način. I pored toga što već dugo nisu zajedno, ona ne želi da ga deli. – Pogledala je kroz prozor. – Gde je, dođavola, Hajasint? Uskoro će svanuti.

– Bruno i njegovi momci je traže.

– Trebalo bi da budem s njima. – Sebastijan je tvrdoglavo negodovao u ćošku.

– Ne. – Helena ga je neumoljivo pogledala.

– Mama.

– Rekla sam *ne*, Sebastijane. Dosta si učinio za večeras.

– A šta s London? – pitao je Nikolas. – Ona je došla po Solanž.

Lijam je uzdahnuo. – Ona je rojalista, kao i ostatak tog dela porodice, ali verujem da nije znala da postoji opasnost.

– Ima još nešto. – Džefri je lupkao olovkom o kožne korice svoje knjige. Kosa mu je štrčala na sve strane; provlačio je ruku kroz nju sve vreme otkad je došao. Lijam je zabacio glavu i nakratko sklopio oči.

– Naravno.

– Završio sam analizu hipnosa.

Lijam se uspravio očiju užarenih kao vrelo srebro.

– Šta imaš?

– Nekoliko vrsta opijata, kao što smo pretpostavili – rekao je Džefri.

– I?

Lice mu se ukočilo. Više nije izgledao kao rasejani naučnik, ni kao zgodni intelektualac za kog su se lepile sve raspuštenice u gradu.

– Drevna krv. Toliko drevna da bi mogla biti Enheduanina.

Zavladao je muk, kao da je neko čekićem razbio prozor. Treptala sam.

– Ko je Enheduana? – šapatom sam pitala Nikolasa. Svi su ćutali. Zapravo, sve je delovalo pomalo jezivo. – Halo?

– Jedna od drevnih. – Džefri mi je odgovorio, iako nije gledao u mom pravcu. Vatra je tiho pucketala rasipajući žar po rešetki. – Najstariji živi vampir.

– Oh. Hm, i?

– I njena krv ima magične moći. Oduzima volju, kao hipnos.

– Sećam se – stresla sam se.

– Ne samo ljudima već i vampirima.

– Oh. – Razrogačila sam oči. – O!

– Istina – složio se Džefri jetko. – A sad je u rukama Helios-Raa.

– Koji je jedva nešto bolji od ledi Nataše i njenih sledbenika. – Helenina crna pletenica prozujala je kroz vazduh kad je u skoku šutnula nogu elegantne stolice iz vremena kraljice Ane. Stolica se bučno raspala u paramparčad.

– To je pripadalo mojoj majci – promrmljao je Lijam.

– Ovo nije dobro – rekao mi je Nikolas. – Vampiri, bilo koji, trebalo bi da budu imuni na vampirske feromone. To nas je sprečilo da se međusobno istrebimo u ratovima između klanova.

– Ali ne više – prošaputala sam.

– Ne više.

– Kako su uopšte došli do nje? – pitao je Sebastijan.

– Uveravam vas da planiram lično da pitam Harta – procedio je Lijam kroz zube. – On je na putu ovamo.

– Dolazi ovamo? – izbečio se Sebastijan. – Šališ se.

– Bio je voljan da dođe.

– Voljan da nam jednom po jednom zabije kolac u srce u rođenoj kući – mrmljao je Sebastijan.

– Ne, ovde smo najbezbedniji i brojčano jači. Dozvolio sam mu samo jednog pratioca.

– I kantu hipnosa.

– Sebastijane – prasnula je Helena – tvoj otac zna šta radi.

Lijam se nasmejao.

– Podsetiću te da si to rekla, ljubavi.

Nikolas je seo odmahujući glavom.

– Znači, vođa Helios-Raa dolazi na čaj, na raspolaganju im je hipnos, Solanž je možda u rukama vampirske kraljice koja je ponudila nagradu za naše glave i ne možemo da nađemo strinu Hajasnit. Je li to otprilike sve? – Odjednom je izgledao neiskusno i savladano, kao Nikolas kog sam znala pre preobražaja. Dodirnula sam mu rame. Pre nego što sam uspela da smislim nešto utešno, Lijamu je u džepu jakne zavibrirao mobilni telefon. Pogledao je ekran.

– Bruno. – On i Helena su razmenili mrke poglede. – Hart je stigao, i Houp. – Pogledali su nas.

– Lusi i Nikolase, idite gore.

– Mama!

– Ali...

– Odmah – insistirao je Lijam. – Lusi, prisustvo smrtnice u ovom trenutku može nam samo odmoći. A ti, Nikolase, jedva stojiš na nogama.

Noge ga baš i nisu držale. Mora da je zora ispunila vrtove s druge strane zavese. Otišli smo gore, nevoljno ali poslušno.

Uglavnom.

Mama kaže da mi narav nije jedini karmički teret. Imam problem s naređenjima, čak i kad su izrečena s dobrom namerom. Iako sam sasvim razumela zbog čega bi bilo najbolje da se ne pojavljujem, smatrala sam da iz toga ne sledi da treba da čamim u Solanžinoj sobi ne znajući šta se dešava. Ako oni ne treba da vide mene, to ne znači da ja ne treba da vidim njih.

– Lusi? – prošaputao je Nikolas zaustavljajući se kad je shvatio da ne idem za njim. – Šta to radiš?

Precizno rečeno, ležala sam na stomaku na vrhu zavojitog stepeništa. Iz te tačke mogla sam da vidim ulazna vrata. Nisam mogla da vidim dnevnu sobu, ali sam čula kad je Helena pitala Sebastijana želi li da ode u sobu, kao i njegovo odlučno odbijanje. On se relativno skoro preobrazio – na kraju krajeva, prošlo je samo nekoliko godina – ali ni ja ne bih otišla da sam bila na njegovom mestu. Bez obzira na to koliko sam iscrpljena.

Ponovo sam se zapitala gde je Solanž. I da li je dobro.

– Mogu da čuju tvoje otkucaje srca, znaš. – Nikolas se ispružio pored mene.

– Hej, gore sam. Tehnički ne kršim nikakva pravila. – Pogledala sam ga postrance. – Mogu li stvarno da čuju gde se tačno nalazim?

– Verovatno ne mogu – priznao je. Bio mi je mnogo blizu. Osećala sam hladnoću njegovog tela koje se naslanjalo na moje. Oči su mu bile izrazito svetle, a zubi mnogo oštri. Ako sam bila imuna na njegove feromone, zbog čega me je tako ludački privlačio?

Začulo se kucanje na ulaznim vratima. Psi su režeći pojurili u hodnik. Gospođa Braun je lajala s druge strane vrata Hajasintine spavaće sobe. Nepomičnog, krutog izraza lica Bruno je uveo vođe Helios-Raa. Na Drejkove je gledao kao na svoju porodicu, a na Solanž kao na počasnu nećaku.

– Hart i Houp – promrmljala sam. – Kad daš deci takva imena, naravno da će misliti da žive u stripu. – Mada sam morala da priznam da Hart dobro izgleda, maltene prijatno. Kosa mu je bila srebrnasta i mangupski neuredna. – Dobro, on baš deluje kao neki slatki tajni agent.

Nikolas se namrštio. Nisam morala da ga pogledam da bih osetila kako mu oči gore.

Houp je bila niska, jedva nešto viša od metar i po, veselog izraza lica, s konjskim repom koji joj se klatio navrh glave. Bila je u farmerkama s debelim kožnim pojasom s kog su visili kočevi sakriveni ispod dugačkog džempera, a na nogama je imala sandale. Nekako nisam očekivala da će biti tako živahna u tim srebrnim sandalama s kaišićima.

– Ulaze – prošaputala sam.

– Vidim – promumlao je Nikolas namreškavši nos.

– Izgledaš kao poludeli zec – rekla sam mu. – Šta to radiš?

– Prešla si na šampon s mirisom limuna.

Pogledala sam ga pokušavši da se setim jutarnjeg tuširanja koje mi je delovalo kao da se desilo pre mnogo godina. Bio je upravu. Pesnice su mu bile stisnute, ali glas mu je bio mek i promukao. Okrenuo je glavu, dovoljno blizu da mi okrzne obraz kosom.

– Dobro miriše.

15.

Solanž

Probudila sam se samo zato što su mi usta bila puna blata i što sam pod glavom imala tvrdu zemlju umesto jastuka.

– Jao. – Uspravila sam se jedva trepćući. – Momci, prokletstvo, šta je ovo?

– Ššš – siktao je Konor pokrivajući mi usta rukom. – Nismo sami. Jedva sam ga čula koliko tiho je pričao. Nisam čula lupanje srca, preplašenu divlju svinju niti lomljenje grančica pod nečijim nogama, ali znala sam da moja braća jesu. Nacrtao je sunce na zemlji pored mojih nogu. Jedva sam razaznala crtež na mesečini koja je sijala kroz grane. Znači nisu samo vampiri.

Helios-Ra.

Vetar je bio topao, postojan. Zrikavci su prestali da zriču, nesumnjivo osećajući grabljivce u svakom kutku šume. Bila je to naša šuma, dođavola. Helios-Ra ovde nije imao šta da traži.

Senke su promicale kroz drveće komešajući vazduh, ispunjavajući ga natprirodnim zvukovima. Neki vampir je kriknuo i pretvorio se u lelujavu prašinu među lišćem. Iza njega je drveni kolac Helios-Raa zakačio javorovo drvo kroz oblak prašine. Neko je vrisnuo. Konor je uskočio usred bitke pre nego što sam uspela da ga sprečim. Markus se borio, a naravno i Kvin, kog nije moguće držati podalje od dobre tuče, bez obzira na okolnosti. Logan je stajao između mene i borbe, dok nam je Dankan malo dalje čuvao leđa. Bila je to uobičajena formacija koju nam je majka utuвила u glavu kad i alfabet i razloge zbog kojih ne smemo da pričamo da naši roditelji imaju vampirske zube i piju krv umesto kafe. Da bi moja majka bila stvarno ponosna, trebalo je da budemo nadmoćni.

Nismo bili.

Zapravo, nismo čak ni bili sigurni gde su svi. – Gde je London? – pitala sam.

– Pobegla je – odgovorio je Logan namršteno. – Otrčala je niz jedan tunel dok si ti spavala.

– A vi niste krenuli za njom?

– Bilo je malo gusto za te besne ispade.

– Verovatno joj je bilo krivo što me je odvukla na dvor.

– I za to je bilo gusto. Biće s njom sve u redu – dodao je. – U svakom slučaju, spomenula je kako treba nešto da ispita na svoju ruku. Ako si bila tako uvažen gost, trebalo je da kraljevska garda dođe da te zaštiti. Hoće da sazna šta se

dešava.

– Sve je ovo jedna velika, tužna zbrka, eto to se dešava – promrmljala sam. – Ne treba da budeš genije da bi to ukapirao.

Nisam znala ni koliko smo daleko od imanja, pošto sam prespavala dobar deo puta. Mogli smo biti udaljeni pola sata ili tri sata. Zvezde su blede sijale iznad nas, vidljive samo kad bi naišao naročito jak nalet vetra. Proučavala sam njihov raspored koliko god sam mogla. Mesec se jedva video.

– Skoro je svanulo – rekla sam Loganu. – Moramo da se sklonimo.

– Misliš? – odgovorio mi je kroz zube tonom koji je koristio samo za mlađu sestru koja ga mnogo nervira. Dok sam ustajala, osećala sam se kao da se krećem kroz vodu. Bila sam neverovatno umorna, oči su me pekle, a vilicu sam stezala da ne počnem da zevam. Logan me je hladno gledao.

– Lezi.

Odmahivala sam glavom. – Brojniji su od nas.

– Nije nam prvi put – promrmljao je zabivši kolac u srce vampira kog je Konor gurnuo prema njemu. Siktaj i oblak prašine.

– Osećam njen miris – neko je zastao i rekao uzbuđeno. Nisam imala ni najmanju želju da upoznam vlasnika tog glasa. Mesec je nastavio da nestaje na horizontu. Skočila sam prema Loganu i stala pored njega. Izvukla sam kočeve iz njegovog crnog kaiša.

– Ostani dole, zaboga.

– Moja je. – Jedan vampir je uhvatio moj miris i naglo krenuo prema nama ostavljajući Dankana da leži tamo gde ga je malopre izmlatio. Vampir se nesigurno osvrtao oko sebe. – Solanž? Ovde sam, ljubavi.

– Ako počne da recituje poeziju, lično ću ga probosti kocem – zarekla sam se kroz zube. Dankan se dokotrljao do nas, s dubokom posekotinom na glavi koja je obilno krvarila. Krv mu je prilepila kosu uz lice. Logan je raširio nozdrve.

– Bilo je blizu, je l' da? – promrmljao je.

– Gad je jači nego što izgleda – uzvratio mu je Dankan dok sam mu pomagala da se nasloni na drvo. Gutala sam pljuvačku da suzbijem nagon za povraćanjem kad je njegova krv počela da mi se sliva niz prste.

– Jesi li dobro?

– Dobro sam. – Obrisao je lice rukavom. – Već zarasta.

Zvuci borbe su nam se približavali.

Bili su preblizu.

Čula sam kako se lomi grana, a onda je Markus urliknuo. Bila je to njegova ruka, a ne grana.

Bacila sam jedan kolac. Nisam pogodila srce vampirice, ali se povukla sikćući.

Markus se sakrio u žbunje da namesti povređenu ruku. Kvin se smejao, iako se borio s vampirom i Helios-Ra agentom, koji su se takođe borili međusobno. Pesnice su udarale u meso, krv je prskala kroz vazduh. Tama se lagano povlačila pred sivkastom svetlošću praskozorja koje se odbijalo o opremu za noćno osmatranje. Sela sam na pete obgrlivši se oko stomaka.

– Logane – rekla sam. – Ima ih previše.

– Sve je u redu – ubeđivao me je.

– Nije – uzvratila sam mu. – Morate da se sklonite odavde.

– Pokušavamo – stenjao je Dankan.

– Mislila sam odmah. Bez mene.

– Zaboravi.

– Opkoljeni ste – objavio je glas preko nekakvog sklepanog razglasa. Kvin je zastao usred udarca.

– Panduri?

– Još gore – siktao je vampir pokušavajući da izbegne njegov udarac. – Helios-Ra.

– Prokleti bili, čak se i ne trude da se sakriju.

– Želimo samo devojkicu, ne zanima nas nagrada – vikao je glas preko razglasa. – Spremni smo da pustimo ostale.

– Nosite se – predložio je Kvin.

– Slažem se – dodao je njegov novi prijatelj.

Sunce je lebdelo na ivici horizonta. Videla sam ga na licima svoje braće. Sitne graške znoja oblile su Loganu čelo, a temperatura tela vampira obično je znatno niža od ljudske. Retko se može videti vampir kako se znoji. Veoma retko. Lice mu je delovalo ispijeno, sivo od umora. Dankanu su se ruke tresle kad se odgurnuo da ustane.

Verovatno smo mogli da se probijemo kroz ostale vampire. Na kraju, i oni će uskoro morati da potraže zaklon, baš kao i mi. Ali čak i da se probijemo uz minimalne povrede, ostaju nam agenti, koji mogu da leškare na suncu čekajući da moja braća umru. Izbor mi se drastično suzio. Znala sam šta moram da uradim. Takođe sam znala da su sva moja tvrdoglava braća brža od mene. Nisam mogla da se nadam da ću im pobeći.

Ali mogla sam da ih iznenadim.

Pustila sam ih da se domunđavaju, a Logana da mi pomogne da ustanem. Ostali vampiri su se razbežali kao uholaze ispod podignutog kamena. Lišće se jedva pomeralo dok su prolazili. Kvin i Markus su zbili redove, a Konor je krenuo prema nama kroz rastinje. Strela je prozviždala kroz drveće i pogodila ga u rame. Trznuo se i uvatio se za krvavu ruku.

– Dobro sam – rekao nam je stežući vilicu od bola.
– To je bilo upozorenje – viknuo je agent. – Sledeća ide u srce.
Moja braća su se mrko gledala dok su nosila Konora na sigurno.
Sad il' nikad.

Ako budem predugo razmišljala, uplašiću se.
Sad.

Polako sam se udaljila od Dankana, koji mi je delimično bio okrenut leđima da bi pomogao Konoru. Samo mi je Logan stajao na putu, ali on nije očekivao da ću ga udariti kolenom u bubreg, a potom ga preskočiti kao kozlić.

Stoga sam upravo to i uradila.

Kiša strela proletela mi je iznad glave udarajući o zemlju iza mene kao o bedeme tvrđave. Štitile su me od braće, koja su morala da se zaustave, barem na trenutak.

– Obećali ste – vikala sam trčeći, iako su mi noge bile kao olovo, a pluća kao žar. – Obećali ste da ćete pustiti moju braću.

– Uхватite je.

Opkolili su me kao roj insekata. Instinktivno i pod uticajem adrenalina, pokušala sam da se otmem. Na sebi su imali crne jakne, crne pantalone i crne čizme, a lica su im skrivale naočari.

Sunce se nadvilo nad horizontom promaljavajući se lagano kroz lišće.

– Bežite, kreteni! – Vrištala sam na braću dok su mi agenti vezivali ruke. Znala sam da nemaju drugog izbora. Sunce je sada prodiralo kroz drveće. Neće uspeti ni da stignu kući. Moraće da odu u neku pećinu ili tajnu sigurnu kuću, a kad kažem kuća, mislim na rupu u zemlji.

– Imamo je.

– To je ona? – rekao je jedan agent dok smo marširali kroz šumu. Njegov kolega je slegnuo ramenima.

– Nagrada je ista. Uostalom, čim joj prođe rođendan, biće čudovište kao i svi ostali.

– Drejkovi su u redu – neko drugi je promrmljao. – Oni su barem članovi Ratkapa saveta. Prekinite da tračarite i požurite, zaboga.

Bila sam toliko umorna da sam jedva gledala. Od iscrpljenosti sam jedva uspevala da podižem stopala s tla saplićući se.

– Šta je s tobom? – ljutito me je pitao. – Jesi li povređena?

– *Umorna* sam.

– Baš nam je ponestalo kafe, princezo. Mrdni guzicu.

Jutro je nastavilo da se budi kroz ružičastu izmaglicu, kao da smo bili u srcu ruže posle kiše. Lišće je treperilo iznad nas, toliko zeleno da se skoro presijavalo.

Ptice su veselo pevale, nesvesne moje nevolje. Borove iglice mrvile su nam se pod nogama.

– Kuda me vodite? – pitala sam grizući se za usnu da zaustavim zevanje.

Nisu mi odgovorili dok su se zbijali u krug oko mene. Znala sam da neću moći da se probijem, naročito zato što sam se osećala snažno kao kuvani rezanac. Od sunca su mi suzile oči i počela sam da žmirkam. Nadala sam se da su moja braća na sigurnom. Sad su bili skoro bespomoćni. Za sve njih je preobražavanje još bilo sveže i zbog toga su čvrsto spavali, suviše čvrsto da bi se brzo odbranili ako bi ih napali.

Nastavili smo da tabanamo sve dok nisam shvatila gde se nalazimo. Planine su nam bile s desne strane, a u dolini ispod nas blistalo je jezerce. Pod nogama nam se pružao tunel, mada to niko od njih nije znao. Bila sam toliko blizu bega, a imala sam toliko malo koristi od toga da je tunel mogao biti i na drugoj strani planete. Čak i da stignem do jednog ulaza, što nije sigurno, nisam smela da odam tajnu lokaciju agentima. Toliko sam bila zadubljena u misli da nisam primetila kad je neko skočio s visoke sive jasike i divlje zarežao. Na sebi je imao crnu odeću, kao i ostali, i bio je naoružan do zuba. Prikovao me je pogledom.

– Šta ona traži ovde, dođavola?

Kiran Blek.

16.

Lusi

Subota uveče, veoma kasno

Nisam obraćala pažnju na izveštačenu razmenu ljubaznih reči jer je Nikolas ležao vrlo blizu mene. Nisam smela da poželim da se priljubim uz njega.

Bio je to *Nikolas*.

Dobro mi je došlo kad se Bajron dogegao uz stepenice i legao mi s druge strane. Dah mu se osećao na pseću hranu i bio je toliko blizu da su mi njegove bale padale na ruku. Gurnula sam ga.

– Pomeri se, grdosijo. – Samo me je pogledao onim svojim žalostivim psećim pogledom kojem nikad nisam mogla da odolim. – Dobro, ali barem prestani da balaviš po meni. Odvratno je. – Počeškala sam ga po uhu. – I ti si mi neki pas čuvar. – Znala sam da druga dva mopsa leže blizu Harta i Houp proždrljivo motreći na njih.

– Uveravam vas – govorio je Hart u dnevnoj sobi – da sam zvanično ukinuo nagradu ponuđenu za glave članova porodice Drejk, da ne bude više nesporazuma.

– Drago nam je što to čujemo – rekao je Lijam učtivo. Mogla sam samo da zamislim kako bi mu Helena odgovorila.

– Bila je to greška – nastavio je Hart odlučno. – Greška koja će odmah biti ispravljena.

– Predlažem da bolje povedete računa o ponašanju vaše organizacije, ili ću ja prestati da vodim računa o ponašanju svoje.

– Razumemo. Držaćemo se sporazuma – ubacila se Houp. – To je naš unutrašnji problem koji nije smeo da procuri.

Glasovi su im malo utihnuli. Čulo se zveckanje čaša. Izvijala sam se pokušavajući da vidim dnevnu sobu. Uspela sam da vidim naslon stolice i ništa više. Niko čak nije ni sedeo u njoj.

– Pokušaću da se približim – promrmljala sam.

Kad Nikolas nije pokušao da me spreči, okrenula sam se i pogledala ga. Spavao je, sa obrazom na dlanu, dok mu se bleđa koža presijavala, a tamna kosa štrčala na sve strane. Crte lica bile su mu kao izvajane, senzualne i mračne. Bio je neverovatno lep, čak i pored toga što mi se činilo kao da malo hrče. Bajron je zadahtao i prevrnuo se na leđa.

– Vas dvojica ste baš od velike pomoći – rekla sam.

A onda je lomljava razbila tišinu.

Nije bilo pravog upozorenja, samo je odjednom Hart doleteo iz pravca dnevne sobe, tresnuo o zid hodnika i prućio po podu. Luster iznad njega opasno je zazveckao. Nikolas se naglo probudio i bacio se na mene, kao da me štiti od vazdušne rakete. Pritisnuo me je čvrsto kao blok hladnog mermera. Delovao je pomalo dezorijentisano, ne sasvim budno.

– Ne mogu da dišem – graknula sam.

Malo se pomerio, ali nije sišao s mene. Gledala sam mu u guste trepavice dok mu je kosa padala preko čela i mrsila se s mojom.

– Hodnik – prošišta sam. Izvili smo vratove. Helena je izmarširala, sva u crnoj koži, ispunjena majčinskim gnevom. Bajron se sjurio niz stepenice.

– Gde mi je ćerka? – zapenila je maltene žareći svojim svetlim očima. Lijam je stao pored nje pušeći se od besa. Skoro da sam mogla da vidim kako pokušava da obuzda gnev. Houp je izvadila kolac za pojasom.

– Ne bih to pokušavao – posavetovao joj je Bruno tiho.

– Šta je to bilo, dođavola? – Hart se uspravio otkrivajući već ljubičast krug oko levog oka.

Lijam je podigao mobilni telefon. – To je bio jedan moj sin, koji je morao da pobjegne ispod zemlje zbog tvog prokletog saveza.

– Rekao sam vam da nismo ucenili vaše glave – procedio je Hart kroz zube. – Objasnio sam vam.

– Onda mi objasni, čoveče – podsmešljivo je rekla Helena – zbog čega su moju ćerku zarobili vaši agenti.

Hart je zurio u nju. – Šta?

Sebastijan i Džefri su im se pridružili iz dnevne sobe. Budika je zalajala sprečavajući Harta da uradi bilo šta osim da ustane. Nikolas je sišao s mene duboko režeći.

– Nemoguće – negodovao je Hart. Uzeo je svoj mobilni telefon i pozvao neki broj. Režeći je postavljao pitanja i tihim glasom sipao opake psovke čuvši odgovore. Sunčeva svetlost dotakla je prozore u obe prostorije.

– Jedna jedinica se odmetnula – izjavio je.

Houp je prebledela. – Ne.

Helena je delikatno onjušila vazduh, a potom klimnula glavom pogledavši muža. – Ne laže.

I Nikolas je njušio vazduh. Namrštio se. I ja sam se namrštila.

– Šta je bilo?

– Nije laž, ali osećam još nešto. Nešto neodređeno.

– Opet šampon od limuna?

– Ne. Definitivno nije to.

Bruno je dao znak psima i oni su se povukli puštajući Harta da ustane.

– Moramo da ih zaustavimo – rekao je namršteno. Pitala sam se ima li pištolj u futroli ispod pazuha sakrivenoj kaputom. – Odmah, pre nego što šteta bude nepopravljiva.

– Moram da se složim. – Lijam je podigao ruku. – Međutim, imali smo sporazum, Harte. A on je prekršen. U ovim okolnostima, smatram da morate pokazati dobru volju.

Hart je uzdahnuo. – Šta imaš na umu, Drejk?

– Jedno od vas dvoje ostaje ovde.

– Sad uzimate i taoce?

– Vi držite našu ćerku. Moramo osigurati njenu bezbednost.

– Imaš našu reč – kazala je Houp.

Lijam je podigao obrvu. – To nije ni blizu dovoljno.

Hart je umorno protrljao bradu. – U redu, u redu – ponovio je. – Ja ću ostati.

Houp se vrtela oko njega. – Ne, ja ću ostati. Znaš da me neke jedinice i dalje vide samo kao piskaralo. Brže će odgovoriti na tvoj poziv i manje će se buniti ako su se stvarno odmetnuli. – Slegla je ramenima. – Ostaću ja. – Zaškiljila je. – Nemate tamnicu, zar ne? Pošto očekujem gostinsku sobu. – Pokazala je zube, skoro kao kroz osmeh. – U znak dobre volje, naravno.

Hart se susreo s Lijamovim mrkim pogledom i uzvratilo mu istom merom. – Očekujem da će ovde biti bezbedna.

Lijam je nakrivio glavu. – Sve dok je naša ćerka bezbedna.

Hart se jedva suzdržao da ne zadrhti. – Daću sve od sebe – rekao je.

– A ako to ne bude dovoljno? – rekla je Helena blago, meko. – Lično ću iscediti poslednju kap krvi iz svakog člana vaše organizacije ponaosob. Jeste li razumeli?

Kruto je klimnuo glavom.

– Mama ti je neviđena – promrmljala sam. Tačno sam znala da on drhti ispod te sofisticirane učtivosti.

Bruno je otpratio Harta do izlaza u pratnji pasa, osim Bajrona, koji je nastavio sumnjičavo da njuška Houp. Džefri joj je glavom pokazao prema stepenicama.

– Soba je ovuda.

Nikolas i ja smo brzo ustali. Vukao me je niz hodnik stežući mi prste kao mengelama. Uleteli smo u Solanžinu sobu baš kad je Džefri odveo Houp u jednu od gostinskih soba sa sopstvenim kupatilom. Zatvorio je vrata za njom i zaključao ih uz zlokoban zvuk koji je nekako nastavio da odzvanja. Zastao je s druge strane Solanžinih vrata i ja sam skoro očekivala da i nas zaključa.

– Idite na spavanje, vas dvoje – promrmljao je pre nego što se udaljio. Okrenula sam se prema Nikolasu, koji se već ispružio preko Solanžinog kreveta naslonivši obraz na jastuk koji sam joj poklonila za deveti rođendan.

– Šta ćemo sad? – pitala sam. Oči su mi bile nadražene i suve. Bila sam budna skoro dvadeset četiri sata. Osećala sam blagu vrtoglavicu. Nikolas nije ni otvorio oči.

– Moram da spavam. – Reči su mu bile nerazgovetne. Sela sam pored njega i dodirnula mu čelo. Koža mu je bila nezdravo bleđa. – Spasi Solanž.

Veoma dugo ništa nije rekao. Ubola sam ga prstom.

– Nikolase?

Ništa.

Osećala sam kao da ne bi trebalo da spavam dok mi je najbolja drugarica tamo negde, prepuštena na milost i nemilost odmetnutim vampirima i lovcima na učenjene glave. Bafi ne bi spavala.

Naravno, Bafi je imala natprirodne moći.

A ja?

Ne baš.

– Prekini više s tom Bafi – promumlao je Nikolas. Nisam ni shvatila da sam pričala naglas. Nije otvorio oči, samo me je vukao za rukav dok se nisam prevrnula i pružila se pored njega. – Spavaj.

Krevet je bio mek i mirisao je na omekšivač s vanilom. Osećala sam se sigurno pored Nikolasa. Već je ponovo zaspao. Neće primetiti ako se ušuškam još samo malo bliže.

Samo bezbednosti radi, naravno. Na kraju krajeva, loši momci bili su svuda oko nas. Čovek mora biti spreman na sve.

Okrenuo se usred hrkanja i privio me bliže sebi.

Zaspala sam osećajući se bolje nego cele prethodne nedelje.

17.

Solanž

Gubi se, Blek. Ovo te se ne tiče. – Agent koji je predvodio grupu napeto je zgrčio ramena lagano spuštajući ruke prema oružju za pojasom. Sunčeva svetlost odbijala se o njegove naočari za noćno osmatranje koje je podigao navrh glave. Ostali su razmenili zabrinute poglede. Nešto se osećalo u vazduhu, neka tajna koju nisam mogla da dokučim.

– Đavola me se ne tiče – rekao je Kiran.

– Vidi, dečko, nisi nam potreban. Idi kući.

– Idi dođavola – uzvratio je Kiran. – Ja sam punopravni agent i zaslužujem deo.

Šta god da je visilo u vazduhu pre toga, atmosfera je iznenada postala opuštenija.

– Šta hoćeš time da kažeš, Blek?

– Hoću da kažem da je nagrada dovoljno velika za sve nas.

Neko se podsmehnuo. – Zna li tvoj stric šta radiš? Zar nisi čuo? Helios-Ra je opozvao ucenu.

Šta? – pitala sam. – Šta onda radite sa mnom kog đavola?

Kiran nije obraćao pažnju na mene. Crni čepovi za nos visili su mu oko vrata, a na kaiš preko grudi bili su mu nanizani kočevi.

– Vampiriska kraljica i dalje nudi nagradu za njenu glavu, zar ne? Hoću deo – ponovio je.

Ni ja to nisam znala. Počela sam da mrzim svoj šesnaesti rođendan. Pufnasta bela haljina, torta ukrašena ružama od ružičaste glazure i mučan ples s dečacima u odelima koja im ne pristaju počeli su da mi deluju kao odlična alternativa. Ozbiljno. Dobrovoljno se prijavljujem. Ne bih se čak ni požalila.

– Moraćeš da se dokažeš.

Kiran je zavrnuo rukav pokazujući tetovažu sunca. – Već sam se dokazao, hvala lepo.

– Ne planiramo da im odvedemo samo ovu devojčicu, kakva god da je čudakinja.

– Baš me briga, vidi, ja samo hoću pare. – Progurao se do mene. Šuma mi je delovala toliko blistavo da sam zaklonila lice rukom. Oči su mi bile osjetljivije nego ikada. Drveće mi je izgledalo kao sazdana od smaragda i ispunjeno sunčevom svetlošću. Prijala mi je tama njegovih očiju.

Koje su me značajno gledale.

Uzvratila sam mu pogled.

Skrenuo je pogled taman toliko da zvirne desno, brzo kao svetlosni signal svica. Moj pogled je malo izgubio na snazi dok sam pokušavala da shvatim šta se dešava. Agenti s njegove desne strane nisu bili tako gusto zbijeni. Skoro da je bilo dovoljno mesta za beg. Kiran se sapleo o koren drveta naletevši laktom na grudni koš jednog stražara. Stražar je poleteo unazad. Prostor se povećao. Kiran me je zgrabio za ruku i bacio me kroz privremeni prolaz. Osećala sam kako me gura otpozadi. Agenti su urlali iza nas. Začuo se pucanj i na manje od pola metra od moje glave sa bora je otpalo parče kore. Kiran me je gurao. – Brže.

– Pokušavam – rekla sam zadihano. Samo me je adrenalin terao napred i počinjalo je da mi bude muka. Lomatila sam se po šumi, nimalo tiho, nimalo kao vampir. Gluvo i slepo mače moglo bi da prati moje tragove.

Približavali su se.

Nije bilo šanse da im pobegnemo. Pogotovo što sam ja već brektala i saplitala se. Saplela sam se o sopstvenu nogu i prućila se po tlu. Kiran se sagnuo da me uspravi.

– Čekaj, nemoj – rekla sam. Prepoznala sam zarez na hrastu blizu moje glave, baš kod korena. Na prvi pogled nije se mogao videti, a na drugi je izgledao kao da se o drvo očešao jelen ili kojot. Ali ja sam znala šta predstavlja.

Sigurnosni znak.

I baš kao što sam mislila, kad sam počela da bauljam po rastinju, pronašla sam drvenu ručicu, izrezbarenu tako da liči na ogoljen koren prekriven mahovinom. Vrata su bila od običnog drveta, detaljno prekrivena blatom i lišćem koje ih je zaklanjalo čak i nakon što bi se otvorila.

– Jesi li normalna? Ustani!

Umesto toga sam čučnula i povukla ručicu. Otvorila sam duboku rupu s konopcem pričvršćenim sa strane tako da visi do dna.

– Hajdemo – rekla sam mu uvlačeći noge u rupu. Konopac mi je žario dlanove. Potom je ušao i vrata su se tupo zatvorila iznad nas. Kad sam dodirnula tlo stopalima, tama nas je progutala. Kiran se spustio pored mene. Polako sam ispružila ruku da opipam zidove osećajući pod dlanovima zemlju i žilice rastinja tanke kao dlake. Sa zemlje sam prešla na Kiranovo rame.

– Uh... izvini.

Čula sam njegovo isprekidano disanje dok mi je dah goreo u grlu i plućima. Nije bilo mnogo prostora za manevrisanje. Pomerila sam se i leđima udarila o zid iza sebe. Pomerila sam se ponovo i očešala mu kuk. Uhvatio me je za ruku.

– Stani. – Glas mu je bio promukao. Čula sam kako nešto traži po odeći. Pitala

sam se treba li da se brinem zbog hipnosa. Ali bilo je glupo da me drogira sad kad mi je pomogao da pobeđnem.

Osim ako nije želeo nagradu samo za sebe.

Bila sam mu dovoljno blizu da sam mogla da ga udarim u neki vitalni organ nogom ili pesnicom. Ako bude u nesvesti dok traju efekti hipnosa, neće moći da iskoristi moje stanje. Začulo se škljocanje i skočila sam na njega. Obgrlio me je pre nego što smo udarili o zid, toliko jako da mi se sve u stomaku prevrnulo. Ujela sam se za obraz. Osetila sam ukus krvi.

Plavičast sjaj slomljenog štapa za osvetljavanje ispunio je mali prostor.

Ipak nije pokušavao da uzme hipnos – samo se trudio da skine izvor svetlosti s pojasa.

– Šta to radiš, dođavola? – Mumlao je trljajući udareno koleno. Bila sam pritisnuta uz njega, od grudi do članaka. Mučila sam se i oslanjala o zid. Nije mi ostalo mnogo snage. Gnevni skok oduzeo mi je poslednje atome. Malo sam popustila.

– Mislila sam da pokušavaš da izvadiš hipnos.

Oči su mu bile veoma tamne na ovom čudnom, plavičastom svetlu. Toliko se namrštio da su mu se obrve skoro sastavile.

– *Pokušavam* da ti spasem život.

– Uh. Hvala? – pokušala sam da se osmehnem, a potom odlučila da i ja njega mrko pogledam. – Daj, pogrešila sam.

– Ako ti kažeš.

I dalje me je držao. Kad me je pustio, naslonila sam se na zid i sklopila oči.

– Šta ti je? – pitao je. U glasu mu se čula zabrinutost, dobro skrivena svom tom ljutnjom. – Jesi li povređena?

– Preobražaj.

– Šta... sad? – Vrlo je moguće da je vrisnuo.

– Zapravo, otprilike za dva dana. Srećan mi rođendan.

– Zar ne bi trebalo da te ojača?

– Naravno – rekla sam jetko. – Ako me pre toga ne ubije.

– Ne možemo da ostanemo ovde.

– Tunel vodi do druge sigurne prostorije.

– Neće prestati da nas traže. Pročešljaće celu šumu.

– Ne mogu više da trčim – rekla sam pokajnički. – Jednostavno ne mogu. Povuci tu ručicu pored glave.

Spustio je ručicu, a potom skočio u stranu kad se kapija naglo zatvorila zaprečivši prilaz tunelu.

– Ovuda – rekla sam mu, doslovno vukući noge. Došao je do mene i obgrlio me

oko struka da mi pomogne. – Dobro sam – promrmljala sam.

– Skoro si pozelenela. Osim divnih zakrvavljenih očiju, naravno.

– Oh. – Sujeta mi je bila povređena. Znala sam da je to glupo, imala sam mnogo veće probleme, ali ipak nisam želela da pred njim izgledam izmučeno i gadno. Osećala sam toplinu njegovog tela i odjednom sam počela da drhtim od zime. Vlaga i hladnoća zemlje nisu mi pomogle. Zubi su mi cvokotali. Samo sam želela da nađem neki ćošak gde bih mogla da se sručim. Kiran me je skoro nosio kroz prolaz. Mirisalo je na blato, zelenilo i vodu koja je kapala negde u daljini. Tunnel se proširio i našli smo se u kružnoj prostoriji popločanoj kamenom, sa uzanim krevetom u dnu pored zida. Bio je tu i sanduk s ćebadima, šibicama i drugim potrepštinama, uključujući termos pun krvi. Druga kapija bila je zaštićena alarmnim sistemom. Crveno svetlo treptalo je kao oko. Kiran mi je pomogao da legnem na krevet, a potom se zagledao u alarm dok sam se saginjala da izvučem ćebad iz metalnog sanduka.

– Možeš li da otvoriš vrata?

Odmahnula sam glavom. – Rešetka koju si zatvorio u tunelu i ova vrata automatski su podešeni da ostanu zaključani do zalaska sunca. – Podigla sam obrvu. – Sigurna sam da ne treba da ti objašnjavam zašto.

– Nisam imao pojma da ovako nešto postoji. Izgleda kao stari vojni bunker.

– Postoji bar sto godina. Pomaže nam da se krećemo i izbegavamo sunce. – Zevajući sam se spustila na ćebe. – A pošto nas stalno napadaju snajperisti, ratnici i idioti, izgleda da jesmo u ratu.

– Šta sam ja, snajperista, ratnik ili idiot?

– Još nisam sigurna.

– Pa, baš ti hvala. – Namrgođeno je gledao unaokolo. – Ako Helios-Ra nađe ulaz, bićemo zarobljeni ovde.

– Neće ga naći – stvarno je dobro skriven. A postoji i način da se zaobiđe alarm, ako nam bude neophodno. Ali zasad nije. – Pokušala sam da pozovem roditelje, ali mobilni telefon mi nije radio. – Istrošila se baterija – promrmljala sam. – Naravno. – Pogledala sam ga. – A šta je s tvojim telefonom?

– Ako ga sad uključim, Helios-Ra će aktivirati GPS čip za praćenje. – Glas mu je smekšao. – Izgleda da ćemo morati da čekamo.

Kapci su mi bili veoma teški. Morala sam da verujem kako me neće probosti kocem ako zaspim, jer nisam bila u stanju da još dugo *ostanem budna*. Dokazao je da zavređuje poverenje, makar za jednu dremku. Čula sam kako pretura po sanduku, a potom i zvuk paljenja šibice i fitilja debele sveće. Veštačko plavičasto svetlo izbledelo je uz svetlost sveće. Miris voska koji se topi potisnuo je vlagu.

– Plašiš li se, Solanž?

Zaškiljala sam. Pažljivo me je posmatrao sedeći na sklopljenom ćebetu na sanduku. Treperava svetlost odbijala se o stakla naočara koje su mu visile oko vrata, o kopče na njegovim kargo pantalonama i metal ispod izgrebane kože njegovih vojničkih čizama.

– Da li se plašim čega?

– Što ćeš postati vampir.

Skrenula sam pogled, a onda ga ponovo pogledala. I dalje me je gledao, kao da ništa drugo na svetu nije vredno njegovih misli.

– Ponekad – prošaputala sam iskreno. – Ne toliko zbog toga što ću biti vampir: živim u tom svetu otkad znam za sebe. Više se plašim preobražaja. – Drhtala sam.

– Moj brat koji je poslednji prošao kroz to skoro da se nije vratio u život.

– Nisam znao da je toliko opasno.

– Zbog toga su preobražaj u devetnaestom veku mešali sa sušicom.

– Sušicom?

– Tuberkulozom.

– Oh. – Zaćutao je. – Stvarno?

– To vas ne uče na akademiji? – Nisam uspela da obuzdam smešak.

Nije mi uzvratio. – Ne.

Osetila sam se loše što sam mu se podsmevala. Ipak mi je spasao život.

– Imamo iste simptome kao kod tuberkuloze, naročito s tačke gledišta romantičarskih pesnika. Bledi smo, umorni, iskašljavamo krv.

– To je romantično?

Morala sam da se nasmejem. – Romantično u književnom smislu. Znaš, kao Bajron i Kolridž.

Šaljivo se stresao. – Prestani, molim te. Jedva sam prošao englesku književnost.

Namrštila sam se. – Ja nisam mogla da biram. Bajron je bio ljubavnik jedne moje strine.

– Nemoj da pričaš.

– Ozbiljno. Lusi je zbog toga neviđeno ljubomorna.

– Ta devojka je...

– Moja najbolja drugarica – oštro sam se nadovezala.

– Samo sam hteo da kažem da je jedinstvena.

– Onda dobro. – Soba je polako počela da se okreće, a konture da nestaju.

Neću još dugo moći da se borim sa snom. – Samo da ne bude nesporazuma.

– Znaš, i ona se isto tako zaštitnički odnosi prema tebi. – U glasu mu se čuo smeh.

– Znam. Brinem se za nju. Mislim da se ovo neće dobro završiti.

– Mislim da si u pravu.

– Je li tačno da je Helios-Ra povukao nagradu?

– Jeste.

Okrenula sam se na stranu kako bih ga videla a da ne moram da podignem glavu koja mi je u ovom trenutku bila teška otprilike kao automobil. – Zbog čega me onda progone?

Stav mu se promenio, kao da se oslobodio nečeg što ga je sputavalo. – Jedna jedinica se odmetnula. Javili su mi baš kad su uhvatili tebe i tvoju braću.

Naslonila sam obraz na ruku. – To se stvarno dešava? Mislím, da se jedinica odmetne?

– Nije se desilo skoro dvesta godina, ali da, dešava se. Ovo je bila loša godina za organizaciju. Moj stric vodi glavnu reč, i on je sjajan, stvarno jeste, ali otkad su mu zamenili partnera, ništa više nije isto.

– Zbog čega? Ko mu je bio partner?

– Moj otac.

Morala sam da pitam. Nisam znala šta da kažem. Setila sam se da je rekao kako mu je oca ubio vampir. Osećala sam potrebu da mu se izvinim zbog toga. Što je bilo besmisleno – nisam ga ja ubila, a nije ni niko koga znam. I što bih se onda izvinjavala? Da li bi se on meni izvinio zbog toga što je Helios-Ra agent ubio jednu moju rođaku?

Ipak. Izgubio je oca.

– Žao mi je što ti je otac ubijen.

Stegnuo je vilicu. – Hvala. – Glas mu je bio promukao.

– Nismo mi to uradili.

U tom trenutku, na tom mestu, nešto se u tom malom mračnom prostoru rodilo između nas. Nisam znala šta, ali znala sam dovoljno da shvatim kako je nevakidašnje i delikatno. I delovalo je toliko stvarno, kao da mogu da ga dotaknem ako ispružim ruku i pokušam.

– Slobodno spavaj – rekao mi je nežno. – Čuvaću te.

18.

Lusi

Nedelja posle podne

Probudila sam se kasno sutradan gušeći se prekrivena svojim ličnim vampirskim ćebetom. Probala sam polako da se pomerim, ali Nikolas nije ni trepnuo. Obmotao je ruke oko mene nemilosrdno me stežući uz grudi. To možda zvuči strastveno u ljubavnim romanima, ali u stvarom životu je bilo neudobno. Ruka mi je bila utrнула, nos mi se gužvao o njegove grudi i stvarno sam morala da piškim.

– Nikolase – prošaputala sam.

Ništa.

Udarila sam ga po ramenu.

I dalje ništa.

Nijedan od pomenutih romana nikad ne daje predlog kako se izvući iz nadljudskog zagrljaja. Bilo je tu logističkih problema. Na primer, činjenica da bih mogla da polomim ruku pokušavajući da je izvučem dok on i dalje bezbrižno spava. Ipak sam pokušala da je izvučem, za svaki slučaj.

– Prokletstvo, Niki. Budi se, ti nepočivši lenjivče.

Nije bio dobar znak to što nisam uspela čak ni da isprovociram odgovor. Pored Solanžinog kreveta nalazio se uzan prozor. Činilo mi se da ću uspeti da ga dohvatim nožnim prstima. Istezala sam se sve dok stopalo i list nisu počeli da mi se grče od bola.

– Ovo je smešno – dahtala sam nastavljajući da istežem nogu. Osećala sam kako mi lice crveni od napora. Kakve sam sreće, probudiće se baš u ovom trenutku – da me vidi kako se napinjem i dahćem na nekoliko centimetara od njegove glave, kao da izbacujem kamen iz bubrega.

Konačno sam uspela prstima da uhvatim kanap za povlačenje roletni. Povukla sam ga, brzo ga pustila i roletne su se podigle. Kasno popodne sunce obasjalo je krevet i njegovo blede, smireno lice. Staklo je imalo zaštitu, naravno, tako da nije bilo opasno, ali mladi vampirski instinkti naterali su Nikolasa da uzmakne pred iznenadnim talasom svetlosti. Sakrio se iza sigurnosti ćebeta, pomerajući ruku i stavlajući je iznad glave za svaki slučaj.

Jedini problem bio je to što je sve to uradio toliko brzo da me je inercija zgurala s kreveta pravo na pod. Dočekala sam se uz vrisak i prilično trapavo

mlataranje udovima na sve strane, što mi svakako nije pomoglo da ublažim pad.

Lakat me je pekao, trtična kost mi je pulsirala od bola, ali sam detaljno upoznala prašnjave zečice ispod Solanžinog kreveta. I spazila ručno pravljenju suknju, koju sam mislila da sam izgubila prošle godine, zgaranu ispod kutije prekrivene nalepnicama. Da, čak i devojčice vampirskog porekla prolaze kroz fazu skupljanja nalepnica. Skočila sam na noge mršteći se. Nikolas je mirno nastavio da spava izgledajući kao mermerna statua usnulog anđela. Ha.

Nije bilo ničeg anđeoskog u njegovom poljupcu.

Kad sam uhvatila sebe kako se smeškam, shvatila sam da sam mnogo slabija nego što sam mislila. Žurno sam izašla iz sobe pre nego što se nepovratno osramotim. U kući je vladala tišina. Budika je ležala ispred Houpinih vrata. Mahnula je repom kad me je ugledala, ali nije se pomerila. Mora da ju je Lijam poslao da čuva sobu. Otišla sam po Gospođu Braun i izvela je da maltretira divljač po zadnjem dvorištu. Ako sam išta naučila od svoje porodice, bilo je to da moramo da izvršavamo obaveze prema svojim životinjskim prijateljima, nikako „kućnim ljubimcima“, koji zavise od nas. Nema izgovora. Nikad. Kad sam imala sedam godina, molila sam roditelje da mi kupe zlatnu ribicu jer sam volela da hranim ribice u budističkom hramu u koji smo išli svake novogodišnje večeri. Jedino što sam zaboravila da hranim svoju, pa smo je jedne nedelje ujutru zatekli kako pluta po akvarijumu stomaka okrenutog nagore. Malo je reći da je reakcija moje majke bila preterana. Organizovali smo sahranu, uključujući vikinški brod od papira koji smo zapalili, i poslali duh moje zlatne ribice u Valhalu preko jezera Vajolet.

– Požuri – viknula sam Gospođi Braun, koja je mrdala svojom malom zadnjicom od sreće što je na ivici travnjaka pronašla goveđu kost koju je tu ostavio Bajron. Sunčevi zraci bili su blagi, kao topao med koji pada po drveću i ružama i obasjava prozore kuće. Bio je to jedan od onih savršenih, dugih letnjih dana, baš pred početak školske godine. Solanž i ja bismo obično lunjale po gradu žaleći se kako nam je dosadno i kako je skroz bez veze to što ja moram nazad u školu, a ona mora da uči kako se služi čaj na pravi viktorijanski način. Zna, ako slučajno Šarlot Bronte svrati na čajne kolačiće. Dala bih sve na svetu da se sad ponovo tako dosađujem.

Želela sam da znam gde je Solanž i da li je dobro. Nismo znali čak ni da li je pri svesti. Ostalo je samo još dva dana do njenog rođendana. Ako neko ne bude pored nje da joj pomogne da prođe kroz preobražaj, biće mrtva pre nego što doživi šesnaesti rođendan – ili će se pretvoriti u *hel-blara*.

Ako već nije bila mrtva.

– Ne smeš tako da razmišljaš – promrmljala sam bacivši ružu koju sam

nesvesno ubrala. Pokidane latice rasule su se po tlu. Gospođa Braun je skočila na njih kao da su poremetile njen smisao za red. Od njenog glasnog režanja nisam čula da je neko otvorio prozor, ali čula sam kad me je Houp glasno pozvala.

– Jesi li ti Laki?

– Niko me tako ne zove – podigla sam pogled zaklonivši oči rukom. – Na prozorima su alarmi, a ako skočiš, Bajron će krenuti za tobom. – Pucnula sam prstima u pravcu kudravog psa koji se došunjao s trema pokorno spuštajući glavu čim je ugledao Gospođu Braun. Morao je malo da poradi na pretećem izgledu.

– Neću skočiti – uveravala me je Houp. – Ionako bih s ove visine slomila nogu.

– Odlično. – Nisam znala šta drugo da kažem.

– Mogu ti pomoći da pobegneš odavde – dodala je tiho.

Sad sam tačno znala šta da kažem.

– Nećeš valjda i ti – rekla sam nestrpljivo. – Ja nisam zarobljenik, a Drejkovi nisu čudovišta. Oni su mi kao porodica.

– Ti nisi vampir. – Lice joj se smračilo. Nisam znala da tako veselo lice može da izgleda toliko besno. – Jesu li te preobrazili?

– Naravno da nisu. – Ljutito sam uzvratila. – Čekaj, otkud znaš moje ime?

– Ti si Solanžina najbliža prijateljica. Naravno da znamo ko si.

– Onaj glupi vodič, je l' da? A znate li i koliko ste jezivi? Uhodite petnaestogodišnjakinju u onim svojim vojnim uniformama?

– A piti krv nije jezivo?

– Ništa jezivije nego jesti mrtvu kravu.

Odmahivala je glavom. – Kiran je rekao da nećeš hteti da se oslobodiš.

– Da se oslobodim čega? Svojih prijatelja?

– Vampira. Njihovog životnog stila. – Rukom je pokazala na specijalno prozorsko staklo – Sistema zaštite, noćnih šetnji i mačevanja.

– Dobro, kao prvo, ja slučajno obožavam mačevanje. A kao drugo, tvoj životni stil tajnog agenta ubice odjednom je idilični život u predgrađu? Daj, molim te.

– O, Laki, nisi u pravu.

– Zovem se Lusi – ispravila sam je sikćući. – A tvoji ljudi su pokušali da mi ubiju najbolju drugaricu, tako da ćeš mi oprostiti ako nisam preterano zainteresovana da saznam vaše tajne.

Tužno je odmahivala glavom. – Trebalo bi da se zabavljaš s dečacima i provodiš vreme u tržnim centrima, a ne da nosiš kočeve za pojasom.

Slegla sam ramenima – Tržni centri su bez veze.

– Mogu da ti pomognem.

– Kao što si pomogla Solanž? Ne hvala.

– Možeš da imaš normalan život. Još nije prekasno za tebe.

Skoro sam se nasmejala. – Očigledno nisi upoznala moje roditelje. Normalan život nikad nije bio opcija. – Prekrstila sam ruke i sarkastično se nasmejala. – Ti možeš da napustiš Helios-Ra. Možemo ti pomoći da prestaneš da ubijaš ljude samo zato što ne razumeš njihov zdravstveni problem.

Duboko je udahnula. – To nije tačno.

– E baš jeste. *Bože*.

– Tako si mlada. Ne vidiš dalje od nosa.

– Imam šesnaest godina, nisam idiot.

– Mogli bismo da te iskoristimo. – Rekla je to kao da to treba da me raduje. – Toliko toga te možemo naučiti. Vidi se da imaš dobre instinkte.

Stresla sam se od same pomisli. – Ne.

– Ponuda i dalje važi. Ako se predomsliš. – Delovala je mlado s tim konjskim repom i okruglim obrazima. Ipak, pogled joj je bio star, znalački. Bruno me je počeo daljeg razgovora kad je izronio iz šume na ivici travnjaka.

– Ludo devojče – rekao je zgroženo izraženim naglaskom. – Skoro je sumrak. Vuci guzicu unutra. – Nisam ni primetila da se nebo prelivalo ljubičasto i crvenkasto, s nijansama boje zapaljenog papira. Smrknuto je gledao Houp – A ti, uđi unutra i zatvori taj prozor. Ako pokušaš da pobegneš, imamo načine da te vratimo. Neće ti se svideti.

– Ja nisam zatvorenik – podsetila ga je blago. – Ja sam ovde u znak dobre volje.

Frknuo je, ali joj nije odgovorio. Umesto toga me je ugurao unutra kao pravi škotski siledžija.

– Dobro, dobro, ulazim – mumlala sam. – Neko je morao da izvede Gospođu Braun.

Zatvorio je vrata za mnom i zaključao ih. Oči su mu bile crvene od umora. Gospođa Braun je vijala Bajrona po dnevnoj sobi sve dok se cvileći nije sakrio ispod stola u biblioteci. Zbog toga je barem veče delovalo normalno. Nije prošlo dugo pre nego što su nam se pridružili Helena i Lijam, a za njima i Džefri, Sebastijan i Nikolas, sav pogužvan. Iz nekog razloga sam crvenela kad god me pogleda.

– Hajasint se još nije javila – rekla je Helena namršteno i bez uvijanja.

Bruno je odmahnuo glavom. – Ne možemo da uđemo u trag njenom telefonu. Moguće je da je van dometa.

Lijam je zavrteo glavom. – To je malo verovatno. Razgovarao sam s Hartom i on tvrdi da niko od njegovih ljudi nije bio u dodiru s njom.

– A mi mu verujemo? – pitao je Nikolas naslanjajući se na okvir kamina i zevajući.

Lijamov telefon je zazvonio iz dubine džepa na kožnoj jakni. Javio se, saslušao i

izgovorio samo jednu reč. – Dobro. – Pogledao je svoju ženu. Ramena su joj se malo opustila, a potom su kroz vrata nagrnula ostala braća Drejk. Jurnuli su unutra blatnjavi, odrpani i ljutih lica.

– Gde je? – pitao je Logan. – Gde je Solanž?

– Ne znamo – odgovorio mu je Lijam.

Logan je kratko sklopio oči lica blede kao latice ljiljana. Kvin je oštro psuvao. Konor je udario rukom o zid ostavivši rupu u malteru.

– Gde vam je rođaka? – mrštila se Helena nakon što je svakog od njih pogledala od glave do pete kako bi se uverila da nisu povređeni.

– London je zbrisala – uzdahnuo je Markus. – Zaključala je rešetku za sobom i zbrisala.

– Šta? – Nikolas se odgurnuo od zida. – Šališ se. Ona vas je i uvalila u sve ovo.

Logan se sručio na fotelju. – Mislím da joj je bilo neprijatno. Ili je bila zbunjena. Ona voli leđi Natašu, znate to.

– A Solanž?

– Dobra vest je to što joj je Veronik dala ampulu krvi da joj pomogne za vreme preobražaja. Loša vest je to što se mala ludača predala agentima da bi nas spasla.

– To baš i nije tačno. Vaša sestra se predala odmetnutoj jedinici koju Helios-Ra trenutno ne priznaje.

– E pa to je baš sjajno.

Braća Drejk bi posramila i razuzdane navijače na fudbalskom stadionu kad ih nešto pokrene. A ništa ih ne može pokrenuti kao vest da se njihova mlađa sestra zbog njih žrtvovala nekom još gore od Helios-Raa. Onaj čuveni kočijaš bi pocrveneo od srama kad bi čuo psuvke koje su letele na sve strane. Helena je morala da zazviždi kroz prste kako bi galama utihnula. Uspravila se dok joj je duga crna pletenica padala niz leđa, a iz svetlih očiju joj sevale munje kao za vreme letnje oluje.

– Dosta. Nemamo vremena za ovo. – Prstom je bocnula Logana i Nikolasa. – Vas dvojica ostajete ovde s Lusi. Sebastijan, Džefri, vaš otac i ja ćemo pronaći vašu sestru. Ostali će pomoći Brunu i njegovim ljudima da nađu vašu strinu. – Kad je pucnula prstima, kao da se začuo pucanj. – To je sve. Neću da čujem ni reč. Krenite. *Odmah.*

Kuća se ispraznila toliko brzo da je tišina pala na nas kao šamar. Netremice sam gledala Nikolasa i Logana.

– Ne očekuju valjda stvarno da ćemo sedeti ovde i čekati, zar ne?

– Naravno da očekuju – odgovorio je Nikolas.

– Vidi, nema teorije da sedim ovde. Moramo da pomognemo Solanž.

– Nisi svesna u šta se upuštaš – rekao je Logan. – Imaš šesnaest godina i nisi vampir.

– Umukni.

– Stvarno to mislim, Lusi. Solanž bi nas ubila kad bismo ti dopustili da upadneš u nevolju.

– Logane, ne budi kreten.

– Spavao sam u blatu. Prijav sam i krvav, a ovo su mi bile omiljene pantalone pre nego što sam se umazao rakunskim izmetom.

Uzvratila sam potpuno neprimerenim osmehom. – Rakunskim izmetom?

– Lusi.

Poljubila sam ga u obraz mršteći se. – Zašto ne odeš gore da se istuširaš. A ako prestaneš da se žališ, čak ću te i sačekati pre nego što smislim šta ću dalje.

Ustao je stenjući kao starac. – Mislim da mi se više ne sviđaš.

Potapšala sam ga po glavi. – Ne budi blesav, ti me voliš.

– Pokušaj da ne upadneš u nevolju narednih deset minuta, dok se ne istuširam.

– Ništa ne obećavam – odgovorila sam smerno.

Pogledao je Nikolasa zlobno se smeškajući. – Nek ti je sa srećom, braco.

Mrko sam ga gledala dok je odlazio.

– Šta je to trebalo da znači?

19.

Solanž

Nedelja zalazak sunca

Kad sam otvorila oči, Kiran je čučao pored mene držeći mi ruku na ramenu. Refleksno sam se izmakla. Iznenađen, i on je učinio isto.

– Polako – rekao je. – To sam samo ja.

Treptala sam pridižući se u sedeći položaj. Malo manje sam se osećala kao da me je pregazio kamion i potom se vratio u rikverc da potvrdi kako je posao dobro urađen. Sad sam se osećala kao da me je kamion pregazio samo jednom.

– Koliko je sati? – pitala sam pospano.

– Skoro je sumrak. Pokušao sam ranije da te probudim, ali nisi odgovarala. Prestravila si me – promrsio je ustajući. – Više bih voleo da budemo daleko odavde kad sunce zađe.

Prebacila sam noge preko ivice kreveta.

– Dobro, treba mi minut – zevala sam.

– Oho. – Zurio je u mene. Oduprla sam se nagonu da obrišem lice kako bih videla imam li bale na obrazu ili tako nešto.

– Tvoje oči.

– Šta? Šta? – žestoko sam ih protrljala užasnuta zbog pomisli da možda imam one odvratne krmelje u uglovima. Ili su bile još krvavije? Čula sam da to može da se desi kad se beonjača ispuni krvlju.

– Mislim... da im se menja boja. – Ućutao je. – Je l' to uopšte moguće?

– I to je sve? Sad si ti mene prestravio – mrmljala sam. – Stvarno.

– Mogao bih se zakleti da su bile tamnije pre nego što si zaspala.

– Bile su.

– Ali sada stvarno izgledaju kao da su plave.

– Verovatno i jesu – odgovorila sam. – Oči nam postaju svetlije. Kod veoma starih vampira obično posive.

– Oh.

Provrpoljila sam se postišeno. Nisam znala kako da shvatim njegov pogled. Bilo me je sramota od njega i poželela sam da se zakikoćem. A ja *baš* nisam od onih što se kikoću.

– Zar nisi hteo da odemo odavde? – pitala sam.

– Aha. – Dodao mi je svoju jaknu, koju sam obukla preko Lusine haljine,

pocepane i krute od blata s jedne strane. – Jesi li... gladna?

Ukočila sam se i pogledala ga kroz trepavice. Nije mi nudio krv... zar ne? Pokušala sam da zaustavim povraćanje.

– Samo sam mislio... – Uši su mu se zacrvenele. – Hoćeš li energetsku čokoladicu? – objasnio je vadeći jednu iz džepa jakne.

– Oh. – Uzela sam je iznenada osećajući kako mi krči stomak. – Hvala.

Tiho smo žvakali dok sam pokušavala da smislim šta da kažem mladiću koji je pokušao da me otme kako bi dobio nagradu, a potom me je u roku od nedelju dana spasao od gomile svojih naoružanih saboraca. Shvatala sam da je to uradio zbog svoje voljene organizacije, kako bi zaustavio odmetnutu jedinicu pre nego što nanese ozbiljnu štetu ugledu Helios-Raa, ali opet, nisam mogla da se otmem utisku da mu je bilo bar malo važno hoću li preživeti rođendan.

– Možeš li da nas izvedeš odavde? – pitao je kad smo dovršili „obrok“. Umirio mi je napad gladi, ali sam isto tako ožednela. Usta su mi bila suva. – Ili stvarno moramo da čekamo da sunce zađe?

– Bilo bi lakše da sačekamo, ali mislim da ću uspeti da isključim alarm. – Podigla sam obrvu. – Moraćeš da okreneš leđa.

Polako se okrenuo. Otpozadi je izgledao jednako dobro kao i spređa. Skoro da sam mogla da čujem Lusi kako mi se podsmeva. Možda sam ja ćerka vampira, ali ona loše utiče na mene. Bez sumnje. Uverila sam se da Kiran ne pokušava da vidi šta se dešava i prekrila prste drugom rukom dok sam ukucavala šifru. Crveno svetlo je prestalo da trepće i počelo je neprestano da gori. Bilo je toliko jako da sam počela da škiljim i oči su mi zasuzile.

– Sranje.

– Sranje? Kako to misliš „sranje“?

– Sve je u redu – žurno sam ga uverila. – Samo sam upotrebila staru šifru. I, hm, podesila alarm na najviši stepen opasnosti.

Brzo se okrenuo. – Možeš li da ga isključiš?

– Naravno. – Zvučala sam samouvereno za nekog ko to nije bio. Mozak mi je brzo radio pokušavajući da se seti šifara. U glavi mi se neprekidno smenjivalo najmanje sedam različitih nasumičnim redosledom. Naučili su me da ih pamtim kao što uče decu da zapamte svoj telefonski broj. Trebalo bi da bude lako.

Ni druga šifra nije upalila.

Kao ni treća.

– Neće početi da ulazi gas ili tako nešto, zar ne? – pitao je Kiran nervozno.

– Naravno da neće. – Začutila sam. – Mislim da neće.

Ukucala sam narednu šifru, ali prsti su mi bili klizavi i pogrešila sam poslednju cifru. Pokušala sam ponovo. Svetlo je na trenutak ostalo crveno, a potom je

pozelenelo i isključilo se. Osetila sam kako mi se ramena malo opuštaju.

– Vidiš? – rekla sam nehajno. – Nikakav problem.

Kapija se glasno otključala i ja sam je otvorila. Kiran je bio odmah iza mene. Miris vlage se pojačao, a potom nestao mešajući se s mirisom sunčeve svetlosti i trave. Tunel nas je odveo do merdevina. Zastala sam kod najniže prečke.

– Spreman?

– Možda bi trebalo da me pustiš da idem prvi.

– Zaboravi. – Popela sam se na sledeću prečku. Uhvatio me je za članak i pogledala sam nadole. – Opusti se, Blek. Umem da se popnem uz merdevine.

– Šta će se desiti kad se popnemo, Solanž?

– Trčaćemo koliko nas noge nose dok ne budemo na sigurnom? To je prost plan, ali meni se sviđa.

– Odmetnuta jedinica je možda još tu.

– Možda. Ali izaći ćemo prilično daleko od mesta gde smo im nestali pred nosom. Hoćeš da mi kažeš da su u stanju da presede ovde ceo dan, za svaki slučaj?

– Voleo bih da znam.

– Pa, ne možemo ostati ovde celu noć.

U sledećem trenutku sklonio je ruku s mog članka. Nastavila sam da se penjem i dalje osećajući toplinu njegovog dlana na koži. Mala vrata na tavanici nisu odmah htela da se otvore. Kiran je morao da se uglavi između mene i zida, pa smo oboje gurali dok se vrata uz škripu nisu podigla. Zrak sunca spustio se između nas kao koplje. Oči su mu bile boje zemlje – one tamne, plodne, na kojoj uvek raste najlepše cveće i najukusnije povrće. Bio mi je vrlo blizu, toliko blizu da sam videla kako mu čekinje izbijaju na bradi i kako su mu dugi zulufi pravilno izbrijani, onako kako uvek nose muškarci iz filmova kao što je *Gordost i predrasude*. Zbog toga je izgledao kao gusar-džentlmen. Tu sliku je još više dočaravalo oružje koje mu je visilo preko grudi. Izdigao se netremice me gledajući, čak i kad se provukao pored mene i ipak prvi izašao iz tunela.

– Sve je čisto – tiho je dobacio.

Sagnuo se da me uhvati za ruke i izvukao me na šumsko tlo. Sunce je promicalo između lišća, a duge senke bacale su plavičast sjaj na paprat i opale borove iglice. Ptice su cvrkutale, nesvesne našeg prisustva. Nije bilo otisaka stopala na tlu. Ustala sam brišući ruke o haljinu. Kiran je izvadio kompas iz džepa i okretao ga tamo-amoo.

– Tamo – rekao je pokazujući glavom prema dolini prekrivenoj papratima i drevnim rastinjem. – Kuća ti je tamo. U pravcu severozapada.

– Hvala. – Gledala sam nelagodno unaokolo, pa ponovo u njega. – To je onda

to?

Namrštio se. – O čemu pričaš? Ne ostavljam te ovde samu.

Progutala sam knedlu i pokušala da se osmehnem. – Imaš ti svoje probleme.

– Solanž, oči ti menjaju boju.

– Pa? Kakve to veze ima s bilo čim?

– Objasniću ti ovako. – Kretao se toliko brzo da sam bila zadivljena i protiv svoje volje. Gurnuo me u rame. Posrnula sam, udarila u obližnji hrast i stropoštala se u blato. Rame mi je bolno pulsiralo.

– Jao! Zašto si to u radio, dođavola?

– Samo dokazujem da sam u pravu – rekao mi je namrgođeno. – Misliš da ne vidim koliko si umorna? Kako si sve slabija?

Namrštila sam se trljajući ruku. – Gurnuo si me.

– Jedva sam te dotakao – naglasio je. – A ti si pala. Budi sigurna da će odmetnuta Helios-Ra jedinica biti mnogo gora. Da ne spominjem ledi Natašine lovce na ucenjene glave.

Mrzela sam to što je u pravu.

– Vodim te kući. – Izgledao je tvrdoglavo, buntovno. Isti taj izraz viđala sam na licima svoje braće. I nije postojao lep način da ih odbijem. A ni smislen i inteligentan. Imao je oružje. Ja nisam. Da me neko napadne u šumi, mogla bih samo da ga uspavam zevanjem. I to je devojka koje se ledi Nataša, kraljica vampira, plašila.

– Ideš li? – pitao je Kiran nestrpljivo, ali sa smeškom, kao da je znao o čemu razmišljam.

– Važi, ali ako nas napadnu vampiri, hoću da pobegnem.

– Sigurno, čim napravim piruetu u ružičastoj baletskoj haljinici. – Stao je i sačekao da ga stignem. – Hajde već jednom.

Šuma je bila tiha i mirna, čulo se samo zujanje insekata i skriveni zečevi i bodljikave svinje. Žabe su kreketale u obližnjem jezercetu zaklonjene zelenom čipkom od letnjeg lišća. Bilo bi romantično da nisam bila ubeđena kako iza krivine neko čeka da nas ubije. Pogledao me je krajičkom oka. Pa još jednom.

– Šta? – pitala sam ne okrećući glavu.

– Škiljiš. Je l' te bole oči?

– Malo. – Dok nije pomenuo, nisam bila svesna koliko su mi zgrčeni mišići oko očiju. Oči su mi bile osjetljivije, kao da mi sunčeva svetlost, čak i ovako blaga, zabija iglice u lice. Volela sam da sedim na suncu s Lusi. Bila sam pomalo tužna pri pomisli da više neću moći to da radim. Kiran mi je dodao naočari. Prsti su nam se dodirnuli. Stvarno je bio nekako sladak, za agenta koji radi za kult posvećen potpunom uništenju mene i cele moje porodice.

– Hoće li i tebi izrasti zubi?

Skoro da sam se ukopala u mestu. I dalje me je držao za ruku.

– Valjda. – Oblizala sam zube jezikom.

– Je l' tvoj dečko zabrinut?

– Nemam dečka. – Ironično sam se osmehnula. – Malo mi je teže da dovedem nekog kući i upoznam ga s roditeljima – i braćom.

– Imaš pravo. – Stegnuo mi je ruku. – Pazi gde staješ.

Mileli smo preko ogoljenog korenja drveta koje se verovatno srušilo u poslednjoj oluji. Još nije bilo prekriveno mahovinom ni onim čudnim naboranim gljivama. Silazili smo u dolinu dok se sunce spuštalo sve niže na horizontu ostavljajući nas u debeloj, hladnoj senci. Tlo pod našim nogama bilo je meko. Išli smo po širokoj brazdi koju kao kao da je napravilo nešto što se skotrljalo niz padinu.

Za polomljenu granu upletenog rastinja bilo je zakačeno parče čipke.

Srce mi je poskočilo. Osetila sam da mi se dlanovi znoje pre nego što sam uspela da izustim smislenu rečenicu. Čipka mi je bila poznata.

– Ne – prošaputala sam podižući je kao da je pokidana crna ruža. – Ne. – Sjurila sam se niz padinu klizajući se po prašini, derući cevanice i dlanove. Kamenčići su mi prštali pod nogama i bockali me po goljoj koži. Grane su me grebale po rukama.

– Solanž! – dozivao me je Kiran pokušavajući da me stigne. – Čekaj. Kuda ćeš?

Spoticala sam se i klizala poslednjih nekoliko metara.

– Pazi! – vikao je iza mene.

Skoro da nisam osećala bol, toliko sam se usredsredila na praćenje brazde širine ljudskog tela u trulom lišću i borovim iglicama.

– O, bože – rekla sam primetivši karner od čipke i tila. Svuda bih prepoznala tu crnu podsuknju, svileni korset i crne perle. – Strina Hajasint – pozvala sam je puzeći bliže, kidajući paprat ispred sebe. – Strina Hajasint, drži se, drži se.

Ležala je na leđima ruke prebačene preko lica. Ruka od lakta do zgloba i cela leva strana lica bili su joj prekriveni plikovima i ranjavi. Samo su je godine i debela hladovina u dolini spasli od punog dejstva sunca. I pored toga, nije se pomerila, nije uopšte reagovala. Nadvila sam se nad njom ne želeći da je dodirnem da je još više ne povredim.

– Je li... – Kiranovo pitanje ostalo je nedovršeno dok mi je prilazio pokušavajući da dođe do daha.

– Mislim da je još živa, takoreći – kazala sam gutajući knedlu od straha i bola koja mi je stajala u grlu. – To je moja strina. – Maltene joj je virila kost ispod povređenog obraza. Samo sunčeva svetlost nije mogla toliko da je povredi.

Namrštila sam se.

– Sveta vodica – procedila sam kroz zube. Vodu koju je Helios-Ra koristio kao oružje zvali smo „sveta vodica“. Obogaćivali su je UV zračenjem i vitaminom D, jer smo bili smrtno alergični na tako velike koncentracije. – Neko ju je polio svetom vodicom i gurnuo je niz padinu. Helios-Ra koristi svetu vodicu, zar ne? – insistirala sam.

– Solanž – rekao je tiho, napeto.

– Zar ne? – vikala sam.

Nervozno je klimnuo glavom. – Ponekad.

– Jesi li i dalje tako siguran da je tvoj savez potpuno bezgrešan u svemu?

Pogledaj je!

– Žao mi je. Znam kako je to kad izgubiš člana porodice. Mog oca su ubili vampiri, sećaš se?

– Još je nisam izgubila – rekla sam smrknuto izvlačeći debeli lanac ispod haljine. Tečnost je bila tamna, zagasita.

– Šta je to? – pitao je Kiran.

– Krv – rekla sam ne skidajući pogled sa strine Hajasint. Nikad je nisam videla tako krhku, nepomičnu. Nije fer. Progonili su je zbog mene, zbog proklete nagrade za moju glavu. Da nije bilo mene, bila bi kod kuće, na sigurnom, pijuckala bi čaj ili kritikovala Lusin naklon.

– Drevna krv – objasnila sam. – Od Veronik Duboa, našeg matrijarha. Imá isceljujuća svojstva za sve članove njene porodice. Dala bih joj svoju, ali trenutno nije dobra zbog preobražaja.

Nisam pomenula da se u ampuli nalazi samo jedna jedina doza, namenjena meni, da me ojača, čak i ako neko bude pored mene na moj šesnaesti rođendan da mi pomogne prilikom preobražaja. A neće biti nikog.

Postaraću se za to.

Ali prvo sam morala da spasem strinu Hajasint. Palcem sam podigla poklopac koji se malo zalepio.

– Izdrži, strina Hajasint – molila sam je. – Molim te, izdrži. Molim te, molim te, izdrži.

Prinela sam ampulu njenim usnama i polako je nakrenula. Krv joj je pala na usne cureći u usnu duplju, po zubima, slivajući se niz bradu. Bila je tako bleđa, skoro plava, dok su joj se krvni sudovi borili da prihvate jedinu materiju koja može da je spase. Grlo joj se polako pomeralo, grčilo.

– Progutala je! – skoro sam zaplakala od olakšanja. Držala sam joj ampulu iznad usana sve dok više nije mogla da guta. I dalje nije otvarala oči, nije progovarala. Ali više nije delovala kao da će se istog trenutka pretvoriti u prah. –

Ništa više ne mogu da učinim – rekla sam puštajući da mi lanac sklizne s prstiju. – Potrebno joj je još, ali preslaba je da popije ostatak. Ostaviću ampulu kod nje kako bi neko mogao da je iskoristi i održi je u životu ako je pronađe dovoljno brzo da može da je oživi.

Preturala sam joj po torbici dok nisam pronašla mobilni telefon. Isključio se kad je pala i plastika je napukla, ali ekran je zasvetleo plavo kad sam konačno uspela da ga uključim. Ukucala sam šifru da pokrenem GPS čip. Nismo bili toliko daleko od kuće. Neko će je pronaći na vreme.

Ali nisam smela da im dopustim da pronađu mene.

Moja braća su umalo zarobljena, a strina povređena, i to sve zbog mene. Ne bih mogla da podnesem da umre, ili da moji roditelji poginu u borbi da me sačuvaju. A Lusi bi skočila u bunar kad bi bila sigurna da će me to spasti. Čak se i Kiran izlagao opasnosti zbog mene i nije sledio pravila koja je naučio na obuci. Nisam mogla da dopustim da se iko od njih žrtvuje za mene. Jednostavno nisam mogla.

Svi su želeli da me spasu, a ja sam samo želela da spasem njih.

I postojao je samo jedan način da to učinim. Oduvek sam to znala, ali nadala sam se da grešim. Dok sam klečala u šumi držeći strinino izgorelo telo, postala sam svesna da sam ipak bila u pravu.

Izvadila sam svoj telefon, ali nisam ga uključila, samo sam ga lagano spustila na tlo. A potom sam ga udarala kamenom sve dok se nije raspao i iskrivio toliko da ga je bilo nemoguće popraviti. Pogledala sam Kirana i po načinu na koji me je gledao, znala sam da mi je izraz lica postao surov.

– Potrebna mi je tvoja pomoć.

20.

Lusi

Nedelja uveče

Dok se Logan sređivao, ponovo sam izvela pse napolje. Vrtovi su noću izgledali drugačije, kao neuredan gustiš. S poljana na obodu šume dopirala je vesela pesma zrikavaca. Mesec se žuteo među čipkom od oblaka. Nikolas je stajao kod zadnjih vrata kao stražar i namršteno gledao u daljinu. Oči su mu sijale.

– Požuri – rekao je.

– Ne mogu da nateram pse da brže obave nuždu. – Nije me pogledao, već se naglo okrenuo kad je nešto šušnulo u žbunju. – Izgledaš kao agent tajne službe. Fale ti samo crno odelo i izglancane cipele.

– Samo sam oprezan.

– Bruno stražari, a udaljeni smo od vrata jedva nekoliko metara. Osim toga, *mene* niko ne traži.

– Reče devojka koja nosi red kočeva preko grudi. – Zaćutao je. – Jesu li to ružičasti kamenčići?

– Jesu – rekla sam ponosno. – Ko kaže da je nemoguće savladati protivnika sa stilom? Vidiš ovaj? – pokazala sam na kolac pored onog ukrašenog ružičastim kamenčićima. Na njemu sam crnim flomasterom nacrtala lobanju i ukrštene kosti.

– Gusarska tema. – Samo je vrteo glavom. Slegla sam ramenima i povukla povodac kad je Gospođa Braun celim prednjim delom tela uronila u ružin grm. Besno je vrtela zadnjicom. – Izlazi odatle – rekla sam joj. – Pre nego što izgrebeš njušku.

Morala sam još jednom da povučem povodac kako bih je uverila da mislim ozbiljno. Gegala se unazad prekrivena roze laticama. Svetlost s prozora sobe u kojoj je bila Houp padala je na travu pred mojim nogama. Osvetljavala je neki predmet koji se zakačio za rešetkastu senicu ispod simsa. Morala sam da se propnem na prste da bih ga dohvatila. Bilo je to veliko bronzano sunce sa zracima okačeno na kožnu pertlu. Povukla sam ga pitajući se da li ga je Houp ispustila kad se nagnula kroz prozor pokušavajući da me ubedi da se odreknem svog groznog ropskog života.

– Idemo – rekao je Nikolas otvarajući vrata kako bi pustio velike pse unutra. Gospođa Braun im je bila za petama, osmehujući se na svoj pseći način kad su poskočili kako bi pobjegli od nje. Nikolas me je ugurao u bezbednu staklenu baštu

pritiskajući mi dlanom udubljenje u dnu leđa. Osetila sam njegov hladan dodir kroz majicu. I ovde je bilo mračno, puno ljiljana, narandžinog drveća i retkih orhideja. Noćni leptir klepetao je krilima pod staklenim krovom, kao da je mesec sveća koja nam gori iznad glava.

Nikolas je ćutao, nije se pomerao. Umesto toga, spustio je glavu prelazeći mi usnama ispod uha, a potom niz vrat. Zabacila sam glavu. Deo mene čekao je da čuje kako mi zubima buši kožu, ali osećala sam samo njegove usne i jezik. *Ja* sam se okrenula i nežno ga ujela za usnu resicu. Rukom me je privukao bliže sebi. Borila sam se da se setim zbog čega se nismo slagali svih ovih godina. Nisam mogla da se setim ničeg da započnem svađu.

U stvari, nisam uopšte mogla da mislim.

Sva sam drhtala i preznojavala se. Opijao nas je miris cvetova noćnog jasmína. Da sam sklopila oči, poverovala bih da smo na nekom egzotičnom mestu, u džungli, ili nekom tajnom vrtu u Indiji. Tek što sam mu obavila ruke oko vrata, svetla su se upalila i ugasila. Ukočili smo se.

– Alarm – prošaputao je Nikolas. – Neko je otvorio vrata u tunelu u podrumu.

Požurili smo hodnikom, baš kad je Logan strčao niz stepenice još mokre kose u dopola zakopčanoj košulji. Na vratima stepeništa koje vodi u podrum bila je senka. Kad je krenula prema nama, pretvorila se u London, iskeženu kao i uvek. Iako joj je kosa uvek bila strogo slepljena uz glavu, sada su joj tamne, masne bodlje štrčale na sve strane.

– Ti! – viknula sam i bacila se na nju. Eksplodirala sam od besa, kao pita predugo ostavljena u mikrotalasnoj pećnici. Nikolas me je zaustavio obavijajući mi ruku oko struka. Osećala sam se kao lik iz crtanog filma koji mlatara rukama i nogama i psuje. London je samo stajala, bleđa i tiha. Više me je stišalo to nego Nikolasov napor da me smiri. Bio je to prvi put da mi se London ne podsmeva i da me ne začikava. Nije joj pristajalo da bude pokajnički skrušena. To me je uplašilo skoro isto koliko i sve što se danas desilo.

– U redu je – promrmljala sam da bi me Nikolas pustio. Sklonila sam kosu s očiju.

– Gde si bila, dođavola? – zahtevao je Logan da mu odgovori ljutito se ustremivši na nju sa izrazom kakav nikad nisam mislila da ću videti na njegovom lepom licu. – Mislili smo da si mrtva. Ili da si nas izručila pravo toj kučki u ruke.

– Nisam znala – rekla je tiho, očajno. – Kunem se, nisam znala. – Podigla je glavu i izraz lica joj je očvrsnuo, tako da je malo više ličila na sebe. – Gde su svi?

– Pokušavaju da pronađu Solanž – rekao joj je Logan. – Koja se predala da bi spasla sve nas. Uključujući i tebe.

– Nisam znala da je Nataša ucenila vaše glave. Služila sam joj godinama, volela

sam je kao rođenu majku. Kako sam mogla da znam? Ili ste zaboravili da je ona bila uz mene kad Drejkovi nisu? – Nisam dosad čula za ovu mrlju u porodičnoj istoriji Drejkovih. Uvek sam pretpostavljala da je London prirodno nadrnđana. – Zatražila je od mene da joj dovedem Solanž kako bi stala na kraj glasinama da Solanž želi da započne građanski rat. Misli da će je Montmartr primiti nazad kad joj kruna više ne bude ugrožena.

– Zaboga, London – promrmljao je Nikolas.

– Mislila sam da ću biti od pomoći. I zaklela sam joj se na vernost, na vernost kraljevskom dvoru. – Uzvratila mu je London žestoko. – Šta je trebalo da uradim?

– Svakako ne da predaš sopstvenu nećaku toj kučki, za početak – brečno se Nikolas.

London je skupila oči. Pretpostavila sam da će ga zasuti otrovnim rečima, ali umesto toga, napravila je tri toliko brza koraka prema meni da sam leđima naletela na zid pokušavajući da je izbegnem. Bes je kuljao iz nje. Da nisam imuna na njene feromone, onesvestila bih se od takve navale. Ovako mi se samo malo zavrtelo u glavi. Nikolas je stao ispred mene.

– Prekini, London.

– Odakle ti to? – Zgrabila je bronzano sunce koje mi je visilo na grudima među kočevima. Stisak joj je bio toliko jak da se bronza iskrivila. Bila sam u klopci između nje, Nikolasa i zida.

– Malopre sam ga našla. Skloni se od mene.

– Znaš li šta je to?

– Ne. Pronašla sam ga ispod Houpinog prozora.

U uglovima svetlih očiju pojavilo joj se crvenilo. Nikad to nisam videla. Ustuknula sam da se sklonim od nje, iako nisam imala kud.

– Houp? Houp je ovde? – Mrko je pogledala Logana. – Gde je? Gde je ta helioska kučka?

– Ona je počasni talac. Ako ona ne bude povređena, neće ni Solanž. – Logan je zaprečio pristup stepeništu.

– Ona je izdajnik. – Rekla je to toliko tiho da je skoro nisam čula. Međutim, čula sam kako škrguće zubima.

– O čemu pričaš? – pitao je Logan.

– Kad sam otišla od vas, vratila sam se na dvor. Uprkos uceni, i dalje imam prijatelje tamo, prijatelje koji će pomoći Drejkovima ako bude potrebno. Houp pokušava da prevari Helios. Ima sopstvenu jedinicu koja kuje tajni plan s leđi Natašom. Ako Houp pomogne leđi Nataši da se oslobodi Solanž i svih Drejkovih koji joj ugrožavaju presto, leđi Nataša će zauzvrat pomoći Houp da stekne kontrolu nad agentima Helios-Raa odbijajući da sklopi sporazum s bilo kim osim s

njom.

– Ledi Nataša nikad ne bi sklopila sporazum s ljudskim bićem – rekao je Logan tiho. – Oduvek je to odbijala.

– Tačno tako. Bila bi to velika pobjeda za Helios. A ledi Nataša bi dobila sopstvenu ljudsku vojsku spremnu da ukloni svakog vampira koji nije u njenoj službi.

– Pa to je baš sjajno. – Logan je provukao ruku kroz kosu. Sprečio je London da prođe pored njega. – Ne možeš da je ubiješ – ubeđivao ju je. – Solanžina bezbednost zavisi od toga. Bio je to fer sporazum kad smo ga sklopili.

– Ne brine me Solanž u ovom trenutku. – London je otkinula bronzano sunce s kanapa povlačeći me napred silinom svog pokreta.

– Hej! – Spotakla sam se i potom ispravila gledajući je popreko. – Jao, prokletstvo.

– Zna li šta je ovo? – vikala je London na nas visoko podigavši sunce. – Imate li ikakvu predstavu? – Bacila ga je na pod i pljunula ga. – Pomoću njega Houp doziva svoju jedinicu. Oni znaju da je ona ovde – znali su sve vreme.

– Sama se ponudila – prošaputala sam pogledavši Nikolasa. – Sećaš se? Hart je rekao da će on ostati, ali Houp je insistirala da to bude ona.

– To je objava rata – nastavila je London. – To znači da u ovom trenutku dolaze ovamo da je oslobode i ubiju svakog ko im se ispreči na putu. Moramo da idemo odavde.

– Ne možemo tek tako da im prepustimo imanje, čak i ako mogu da prođu pored Bruna i njegovih ljudi – rekao je Logan.

– Ali neko mora da upozori ostale – kazao je Nikolas.

– Pozovi ih – rekla je London. – Ali brzo. Moramo da idemo odavde.

– Oni su trenutno pritajeni, telefoni su im sigurno isključeni – rekao je Nikolas.

– A kladim se u šta god hoćeš da su u ovom trenutku mama, tata, ili oboje, na putu ka dvoru. Znaš da će tata pokušati da pregovara o uceni. Ući će pravo u njenu klopku.

Logan je izvadio telefon iz džepa.

– Hajde barem da upozorimo Bruna. – Okrenuo je broj i čekao stisnutih usana. Očnjaci su mu delovali izduženo, oštrije. Posle kratkog prigušenog razgovora prekinuo je vezu. – Imam dobre i loše vesti. – Krenuo je uz stepenice preskačući po dva stepenika odjednom. Ostali su krenuli za njim, a ja sam morala da zgrabim zadnji kraj Nikolasove košulje kako bih mogla da ih pratim. – Pronašli su strinu Hajasint. Bruno je otišao po nju.

– Znači, sami smo – rekla je London namršteno.

– Tu je i straža. Kakva je to buka? – Nikolas se mrštio dok smo jurili niz hodnik.

Budika je glasno zalajala i počela da grebe po Houpinim vratima. Logan je srušio vrata jednim šutom.

Čuo se zvuk elisa helikoptera.

Houp se bacala s prozora prema konopcu. Drveće se povijalo dok je snažan vetar ubacivao lišće u sobu. Zidovi su se tresli od glasnog zvuka motora, sa zida je pala slika i začula se lomljava stakla.

Tri vampira i veliki pas skočili su na Houp, i niko je nije uhvatio na vreme.

Njen konjski rep i sandale s kaišićima izgledali su čudno pored helikoptera dok su je agenti uvlačili unutra, van našeg domašaja. Strele su zasule prozor čim su je sklonili na sigurno. Jedna strela zabila se u krevet, tri su pale na pod, a još jedna je promašila Loganovo uvo samo zahvaljujući tome što ga je London gurnula iza ormara. Skočila sam na Budiku i povukla je za ogrlicu. Sklonila sam je iza vrata dok nas je Nikolas obe gurao jer nismo bile dovoljno brze za njegove pojmove. Sve vreme je psovao.

– Ludačo, ostavi prokletog psa.

– Umukni, i ona je član ove porodice!

– Ona zna kako da se sakrije.

– U tvojoj porodici se pije krv. U mojoj se brine o životinjama.

Budika je režala pokušavajući da mi se otme i da se vrati do prozora.

– Ako ste vas dvoje završili s urlanjem – rekao je Logan jetko – treba da znate da su otišli.

– Ali dolaze ostali – rekla je London. – Pešadija – dodala je pošto smo svi zbunjeno gledali u nju. – Zar zaista mislite da će dozvoliti da im promakne ovakva prilika? Znaju da pola familije na sve strane traži Solanž i Hajasint.

– Pa, sranje.

– Baš tako.

– Idem ja – izjavio je Logan.

– Ne smeš – rekla sam jureći za njim niz stepenice.

– Naravno da smem. – Klimnuo je glavom prema Nikolasu. – Odvedi je u sigurnu sobu i zaključaj je.

– Nosí se, Logane – uzvratila sam besno. Ne možeš tek tako da upadneš na dvor, idiote. Ti si jedan od Drejkovih i svaki lovac na ucenjene glave u zemlji želi tvoju krv.

– Pa? Ne možemo da dopustimo da ostali slepo odu tamo.

– Znam. Predlažem da ti i London ostanete ovde i branite kuću.

– A ti? – pitao je Nikolas oprezno, sumnjičavo. – Šta si ti utvila sebi u glavu?

– Houp je zdušno pokušavala da me nagovori da postanem njen agent – rekla sam saginjući se da dohvatim iskrivljeni privezak koji je pripadao Houp. – Što to

ne bismo iskoristili?

21.

Solanž

Nedelja uveče, kasnije

Grozno izgledaš – rekao je Kiran.

Pogledala bih ga rasrđeno, ali bila mi je potrebna najveća moguća usredsređenost samo da stavljam nogu pred nogu.

– Prestani to da govoriš – promrmljala sam. Nadala sam se da ne zaplićem jezikom, jer mi je čak i on bio umoran. Noć mi je pomagala, metabolizam mi je već bio jači kad je sunce zašlo. Ipak, znala sam da ću se onesvestiti čim svane. Nije me mnogo brinulo to što ću se onesvestiti; brinulo me je to što nisam znala hoću li se posle toga probuditi.

Rođendan mi se približavao. Neće biti žurke, očigledno; neće biti poklona umotanih u srebrni papir, ni torte – samo krvavi puding. Povraćalo mi se. Nisam mogla da prestanem da razmišljam o očajničkoj borbi moje braće da prežive preobražaj. Oslabili bi toliko mnogo, tako brzo, da su izgledali kao da su pali u komu. To ne bi dugo trajalo, ali pogodilo bi ih naglo i jako. Samo eliksir kao što je Veronikina krv pružio bi mi veću šansu.

Eliksir koji više nisam imala.

Nisam smela da razmišljam o tome. Neće mi pomoći, a i uradila bih to ponovo da mogu da biram. Suplela sam se o koren drveta, uhvatila se za hrastovu granu i skoro sebi iskopala oko. Kiran me je uhvatio za lakat. Morala sam brzo da trepćem kako bih izoštrila vid i kako mi se ne bi priviđala dva Kirana koja plešu jedan s drugim.

– Sve ti je gore.

– Ako mi još jednom kažeš da grozno izgledam, šutnuću te u cevnicu, veruj mi.
– Zevnula sam klateći se na nogama. – Sutra.

– Pokušaj samo da ne zaspiš pre nego što padneš. Tako te je teže uhvatiti. – Znala sam da pokušava da zvuči samouvereno, ali mogla sam da namirišem njegovu zabrinutost. Mogla sam stvarno da je namirišem, kao pečene bademe. Čudno. Jače sam onjušila vazduh. Podigao je obrve – Je l' ti to mene njušiš?

Osmehnula sam se postišeno. – Da, izvini. – Protrljala sam nos. – Zabrinut si za mene. To miriše na bademe.

– Ozbiljno?

– Aha. Čudno, je l' da? – Ponovo sam onjušila vazduh i namrštila se. – I osećam

miris ustajale vode i blata, ili tako nešto.

– Mirišem na ustajalu baru?

Polako sam odmahivala glavom dok mi umorne moždane vijuge najzad nisu dale pravi signal. Preplavila su me sećanja s majčinog treninga i priče moje braće koje sam čula zahvaljujući tajnom mestu na stepeništu koje vodi na tavan.

– Ne ti – rekla sam iznenada. – *Hel-blari*.

Kiran se sledio, ali samo na trenutak. – Ovde? Sada?

Pokušala sam da ubrzam korak. Zgrabio me je za ruku i povukao. *Hel-blari* nisu za zezanje. Plavokošci crvenih očiju koji zaudaraju na trulež imali su nezasitu želju za krvlju. Životinjskom ili ljudskom, bilo da se opire ili ne.

I bili su tihi kao šišmiši.

Međutim, mora da mi se sluh izoštravao i dok sam slabila, jer sam ih čula kako se šunjaju među drvećem, prate nas, opkoljavaju nas kao čopor besnih pasa.

– Dolaze – prošaputala sam. – Neću moći da im pobegnem u ovakvom stanju.

Kiran je klimnuo glavom mršteći se i izvukao pušku čudnog izgleda.

– Sveta vodica – objasnio je. Postarala sam se da budem daleko od putanje njegovih modifikovanih metaka. – Ostani iza mene – rekao je bespotrebno. Već sam stajala iza njega naslonjena na javor s gomilom oštrih kolaca u rukama. Smrad trule vegetacije i gljiva odjednom mi je ispunio osetljive nozdrve. Želudac mi se prevrnuo.

– Ovde su.

Sama njihova brzina bila je zastrašujuća, kao i životinjski sjaj njihovih očiju. Praktično su lebdeli, beli kao utvare, tanki skoro kao skeleti. Očnjaci su im bili oštri i šiljati, ali takvi su im bili i svi ostali zubi. Jedan se oblizivao dok me je gledao.

– Samo zalogaj, princezo – balavio je. – Možda će ti se svideti. Šta kažeš?

Zabila sam mu kolac u grudi i eksplodirao je u oblaku prašine boje lišaja. Svi vampiri se pretvaraju u pepeo. Ako umrem za vreme preobražaja, i ja ću se pretvoriti u pepeo, ali to bi moglo potrajati nekoliko sati. Stric Džefri je tvrdio da je to darvinovski odbrambeni mehanizam kojim se osiguravamo da niko ne otkrije postojanje naše vrste, čak ni posle smrti.

Ovo uopšte nije bio trenutak za takvo razmišljanje.

Ostali su siktali i režali dok sam se ja kostrešila sve do poslednje dlake na rukama. Kiran je povukao obarač. Svetlost je buknila poput žeravice, vrteći se u vazduhu kao neki vašarski trik. Još jedan miris izmešao se s mirisom vlažne truleži: oprljeno meso i nagorele dlake.

– Ima ih previše – stenjao je Kiran. I ja sam zastenjala i bacila još jedan kolac. Promašio je metu i vratio se prema nama tako brzo da je zakucao šav moje

haljine za drvo. Kora drveta razletela se na sve strane bockajući me po nogama. Opsovala sam i povukla haljinu da se oslobodim.

– Preblizu – mrmljala sam toliko umorna da mi je skoro bilo nebitno hoću li pasti i ostati da ležim dok me ne pojedu.

– Drži se – brečno se Kiran ponovo ispaljujući metak. Jedan *hel-blar* je poleteo kao krpena lutka i pao na svog kolegu. Već sam bila na kolenima. Taj busen guste paprati bio je tako primamljiv. Kiran me je podigao jednom rukom nastavljajući da puca drugom.

– Treba da bežiš – mumlala sam zevajući. – Obećao si.

– Malo sutra sam obećao. – Bacio me je iza ogromnog brešta. – Moramo da pobegnemo odavde. Ima li ovde negde neki tajni ulaz?

Jaka skoro kao sunčeva svetlost, mesečina mi je pržila zenice. Sve ostalo bilo je mutno. Škiljila sam pokušavajući da razaznam oblik drveća oko nas, doline, reku.

– Tamo? – rekla sam oklevajući. – S druge strane te doline. Možda.

Nastavio je da puca da bi nas barem malo zaštitio, a ja sam se usredsredila da se ne onesvestim. Ona gomila kamenja delovala mi je udobno isto kao paprat. Samo da dremnem.

– Da se nisi usudila – rekao je Kiran oštro. – Ne smeš još da zaspiš.

– Ali tako sam umorna.

– Nastavi da hodaš.

– Čekaj. Kamenje... – protrljala sam oči. – Iza onog kamenja je ulaz.

– Dobro, ustaj... *uf*. – Bodež mu je okrznuo ruku prosecajući debelu kožnu jaknu i kožu. Krv se skupljala kao zrele maline. Stisnuo je zube. – To je samo posekotina. Nastavi da hodaš.

Morala sam da puzim kroz rastinje pokušavajući da napipam kvaku među trulim lišćem. Osetila sam hladnoću gvožđa pod prstima, hrapavu kvaku pod dlanom.

– Našla sam je.

Kiran je šutnuo *hel-blara* koji je bio suviše blizu da bismo bili bezbedni. Šutnuo ga je ponovo i uzeo drugu pušku, koja je ispaljivala male ampule. Prva je pala na zemlju i razbila se ispuštajući mešavinu praha i izmaglice. Delikatna kao čipka, izmaglica je lebdela je u vazduhu. Osetila sam se čudno opčinjeno gledajući kako pada po lišću i *hel-blarima*.

Hipnos.

– Stani – naredio je Kiran namršteno. *Hel-blari* su zbunjeno stali. Neprekidno su siktali, ali nisu se pomerali. Ni ja se nisam pomerala. – Vi – rekao je vampirima okovanim nevidljivim lancima. – Gubite se odavde i ne vraćajte se. Nastavite da trčite dok ne napustite zemlju. A ako pokušate da popijete kap ljudske krvi,

ostaćete budni čekajući da izađe sunce.

Zavijanje, režanje.

– Idite. – Odgegali su se. Ja sam ležala na istom mestu nemoćna da se pomerim. Kiran je čučnuo pored mene s pokajničkim ali odlučnim izrazom lica.

– Žao mi je – rekao je.

– Kir...

– Šššš – prekinuo me je. – Ništa ne govori. – Udovi su mi bili teški, a glas mi se gubio zbog dejstva hipnosa. – Moram to da uradim, Solanž – promrmljao je. Lagano mi je spustio usne na čelo, nežno kao krila noćnog leptira. U meni su goreli bes i strah, a izdaja je požar koji može da spali celu šumu. Kad sam predložila da me izda, nisam mislila da će me shvatiti bukvalno. Bila sam budala što sam mu verovala.

A sad je bilo prekasno.

22.

Lusi

Nedelja uveče, još kasnije

Ne znam kako sam dozvolio da me nagovoriš na to – mrmljao je Nikolas dok smo pognuti išli kroz tunel. – To je loša ideja.

– Sjajna je – tvrdila sam odlučnije nego što sam se stvarno osećala. U hodniku je bilo vlažno, hladno i skućeno, i teško da nam je to bila prednost u borbi. Ali jedina druga mogućnost bila je šuma koja je vrela od odmetnutih agenata.

Moj život je ponekad baš bio čudan.

Nikolas se držao blizu, ispruživši ruku iza sebe kako bi mogao da dohvati moju. Cimnula sam ruku da probam da se oslobodim. I on je cimnuo moju.

– Gubim osećaj u prstima – žalila sam se. Jedva primetno je olabavio stisak. Svetlost baklje ogledala mu se u očima koje su bleštale kao vučje. Nije to bio samo onaj Nikolas s kojim sam se svađala odmalena, nije bio čak ni onaj Nikolas koji me je juče izludeo poljupcima; bio je to jedan sasvim drugačiji Nikolas. Lovac je izbio na površinu.

Verovatno je trebalo da brinem što ću uskoro ući u vampirski dvor umesto što sam mu piljila u zadnjicu. Ali dok sam mu gledala u zadnjicu, manje sam se preznojavala.

– Diši – mrmljao je Nikolas napeto, pokušavajući istovremeno da me ohrabri. – Srce ne treba tako da ti preskače.

Obrisala sam slobodan dlan o pantalone nadajući se da dlan koji je bio u njegovoj ruci nije tako znojav. Presvukla sam se u Solanžine kargo pantalone misleći da ću tako pre izgledati kao tajni agent nego u svojoj plišanoj suknji i marami sa šljokicama. Cela leva nogavica bila je od gline. Ne znam zašto, ali zbog toga mi se plakalo. Trudila sam se da ne razmišljam o hiljadu grozota koje su mogle da se dese mojoj najboljoj drugarici. Sigurno je bezbedna. Ništa drugo nije bilo prihvatljivo. Nikolas mi je palcem nežno kružio oko zgloba. Izdahнула sam vazduh da se opustim. Oči su prestale da me peku. Mi to možemo. Mi to jednostavno *moramo*.

– Dobro mi je – prošaputala sam.

– Ja... – začutao je i snažno mi stisnuo ruku. Srce mi je stalo, a potom naglo počelo ubrzano da kuca. Bez obzira na to što sam se naprezala da čujem šta se dešava, od krvi koja mi je navirala u glavu nisam čula ništa osim kapanja vode.

Nikolas je onjušio vazduh. Celo telo mi je bilo u grču; osećala sam napetost čak i u kopcima. Podigao je tri prsta. Pošto nije progovarao, čak ni šapatom, pretpostavila sam da su u pitanju vampiri.

Odjednom su se začuli koraci, neverovatno blizu nas. Dohvatila sam jedan kolac odjednom se pitajući hoću li biti u stanju da ga zabijem nekome u grudi. Teoretski je sve to bilo izvodljivo, ali nisam bila sigurna hoću li stvarno moći da zabijem komadinu glogovog drveta kroz kost, meso i srce. U svakom slučaju, nisam imala vremena da razmatram koje su mi mogućnosti. Nikolas me je gurnuo uz vlažan zid. Zario mi je ruku u kosu i povlačio mi glavu sve dok mi vrat nije bio potpuno ogoljen. Otkinuo je kameju s grbom Drejkovih koju sam zaboravila da skinem. Pogledi su nam se sreli dok je polako kezio zube. Očnjaci su mu bili oštri, dugi i blistavi kao biseri. Nisam bila imuna na njegove feromone onoliko koliko sam pretpostavljala. Skamenila sam se, a on se pribio još bliže uz mene.

A onda više nismo bili sami.

Znala sam da je primetio kad su se tri vampira stvorila u holu, ali nije se okrenuo, ukočio niti odao na neki drugi način. Samo je približavao usne mom ogoljenom vratu sve dok nisam počela da drhtim. Tobolac i luk su mi visili iza leđa.

– Hej – smeškao se jedan od njih.

Nikolas im je i dalje bio okrenut leđima – opasno, ali manje opasno nego da otkriju da je on jedan od braće Drejk. Zubima mi je zagrebao grlo. Ponovo sam se stresla.

– Zauzeto – otezao je. – Nađite sebi drugu.

– Nemamo vremena za piće – odgovorili su. – Lovimo Drejkove. Jesi li video nekog?

Nikolas je slegnuo ramenom.

– Obično su na imanju. Druga vrata iza ćoška odvešće vas u šumu. – I pravo u ruke spremnih, željnih agenata pod Houpinim zapovedništvom.

– Hvala.

Samo je zarežao dok mi je grickao uvo. Kosa mi je pala preko njegovog lica zaklanjajući ga. Ostali smo u istom položaju sve dok čak ni on više nije čuo korake u daljini. Odvojio se od mene kao da je to nešto najteže što je ikad uradio. Toliko je stisnuo vilicu da su mu iskočili mišići na obrazima.

– Ovo je bilo blizu – procedio je.

Klimnula sam glavom pokušavajući da dođem do daha. – Hvala bogu što su toliko žurili.

– Nisam na to mislio – prošaputao je.

– Oh. – Ostala sam ukopana čak i kad se naslonio na suprotni zid žustro

provlačeći ruku kroz kosu. – Jesi li dobro?

– Hajde da završimo s tim – zarezao je.

– Kako ćemo pronaći tvoje roditelje? – pitala sam kad smo potrčali niz hodnik.

– Ako već nisu na dvoru, sigurno su u šumi odmah ispred. Ovuda. – Otvorio je rešetku na tavanici i šakama mi napravio lopovske lestve da mogu da se popnem. Skočila sam, on me je pogurao i gornji deo tela završio mi je u prašini dok su mi noge visile. Nekako sam se iskobeljala i pomerila. Skočio je iz mesta i elegantno doskočio na zemlju. Sklonio je kosu s lica.

– Idemo.

Topao vetar provlačio se među lišćem, ali nije bilo drugih zvukova – nijedan zrikavac, nijedan zečić koji traži zaklon. Išla sam što sam pažljivije mogla, trudeći se da ne slomim grančicu i ne odam naš položaj. Planina se nadvijala nad nama, masivna i puna tajni. Nekad sam brinula zbog medveda u divljini, a ne zbog vampirskih kraljica. Neko vreme smo trčali, sve dok nisam morala da stanem i oslonim se na brest boreći se da dođem do daha. Pluća su mi gorela, a kosa mi je bila natopljena znojem. Pritisnula sam ruku o grudi.

– Samo malo – dahtala sam. – Samo malo.

Nikolas se osvrnuo oko sebe raširenih nozdrva.

– Nema nikog – rekao je stiskajući pesnice. – Nigde ne osećam njihov miris – osećam samo ledi Natašu i njene proklete araksake. – Udario je jednu nisku granu. – Solanž više nema vremena.

– Znam – rekla sam tiho. – Ali jača je nego što misliš.

– Ne za vreme preobražaja. Neće znati za sebe.

– Čak i tada – tvrdoglavo sam nastavljala. – Ne poznaješ je tako dobro kao ja.

– Lusi. – Delovao je poraženo. – Slušaj, moraš se suočiti...

– Ne – prekinula sam ga ljutito. – *Ti* slušaj. Naći ćemo je. Izbavićemo je. I tačka. U redu? – Sklopila sam oči da zaustavim suze boreći se s napadom histerije koji mi se skupljao u grlu. – U redu?

Prišao mi je bliže i morala sam da obrišem suze da bih ga jasno videla.

– Ššš. – Veoma nežno me je pomazio po obrazu. – U redu, Lusi. U redu.

Prestala sam da se naslanjam na drvo iako su mi noge i dalje klecale. – Nastavićemo da tražimo.

Dugo me je gledao i potom klimnuo glavom. – Ako mama planira da napadne dvor, uradiće to kroz onaj spoljni ulaz. Niko ga više ne koristi. Ako nisu tamo, ostavićemo im poruku.

Stavila sam strelu u luk. Nikolas je ustuknuo.

– Pažljivo s tim.

– Da, da.

Popeli smo se kroz rastinje hvatajući se za korenje drveća dok se kamenje kotrljalo za nama bez obzira na to koliko sam se trudila da se pažljivo krećem. Ulaz je bio skriven iza kamenja.

Nikolasovi roditelji nisu bili tu.

Nikolas se nije ponovo iznervirao, već je samo čučnuo i ivicom polomljenog kamena urezao neke znakove u stenu. Nije bilo drugih znakova, koji čekaju da ih on rastumači. Njegovi roditelji ipak nisu dolazili tu.

– A šta ako je tvoj tata imao neki plan?

– Onda već unutra pregovara o sporazumu.

– Možda i dalje traže Solanž, možda su je pronašli i odveli kući.

– Možda.

– Šta ćemo sad?

– Plan B.

Gledala sam ga razrogačenih očiju dok su mi trnci silazili niz kičmu. – Plan B?

Klimnuo je glavom mršteći se. – Kraljevska straža dolazi sa zapada.

– Sranje. – Pokušavala sam da izvučem lisice koje smo pronašli u oružarnici. Postarali smo se da olabavimo karike na lancu koji ih spaja kako bi Nikolas mogao da se oslobodi ako stvari krenu naopako, što je već počelo da se dešava. Ispružio je ruke i stavila sam mu lisice. Ja sam barem mogla da zadržim sve oružje, mada me je naterao da sakrijem kolac ukrašen ružičastim kamenčićima. Počela sam samouvereno da koračam. Bila sam prilično sigurna da Helios-Ra agenti uče kako da budu samouvereni isto kad i kako da naoštire oružje i ispravno upotrebe svetu vodicu.

– Što tako hramlješ? – pitao je Nikolas.

– Šepurim se – obavestila sam ga.

– Izgledaš kao da imaš pelenu.

Divno. I ovaj mladić se meni sviđa.

Čekaj.

Ovaj mladić se meni sviđa?

– Šta je sad? – pitao je. – Praviš čudne grimase.

– Ništa – brzo sam odgovorila. – Nema veze. – Jedan problem bio je dovoljan.

Kad sam spomenula problem...

Dvoje Natašinih araksaka ustremilo se na nas, brzo kao osice. Na levoj strani lica imali su istetoviran znak Natašine kuće: tri verno prikazana gavranova pera. Jedan je bio ogroman muškarac namazan uljem, koji bi se odlično uklopio u snimanje *Konana Varvarina*. Druga je bila sitna crnokosa žena tako divljeg osmeha da su dlanovi ponovo počeli da mi se znoje.

– Ko ste vi? – zahtevala je odgovor.

– Došla sam po nagradu – izjavila sam tek neznatno drhtavim glasom. Zbacila sam kosu nadajući se da izgledam opušteno, a ne kao da imam tikove od nervoze, iako je to definitivno bila istina. Žena je onjušila vazduh i zaškiljila.

– Čovek.

– Odlazi, devojčice – rekao je muškarac osorno. – Ne želiš da uđeš ovamo.

Žena je koraknula bliže. – Ljudi ne love vampire zbog nagrade – zarežala je. – Helios.

Malo sam pomerila luk i dalje ga držeći uperen u njene grudi. Mesečina je obasjala iskrivljeni privesak na mojim grudima. – Zapravo, ja služim Houp.

Izraz lica im se za trenutak promenio, ali nisam mogla da ga pročitam. Odmahnula je glavom pokazujući nam da je sledimo. Bocnula sam Nikolasa lukom u rame.

– Kreni – naredila sam. Hodao je lagano ispred mene, a ja sam se trudila da ne izgledam nervozno kao da ću ispustiti luk i ustreliti se u nogu. Što uopšte nije bilo isključeno.

Trebala nam je čitava večnost da se spustimo do ulaza u pećinu. Na vratima su stajala još dva stražara. Nisu rekli ni reč. Jedva da su nas i pogledali. Na pola puta kroz vlažan tunel jedna žena duge kovrdžave kose stala je ispred nas, a još nekoliko stražara došlo nam je iza leđa. Naklonili su se, ali samo kratko, tako da sam pogodila da to nije ledi Nataša. Pretpostavljala sam da vampirska kraljica ne bi tako zlovoljno pućila usne. S druge strane, nikad nisam imala prilike da sretnem plemstvo, ni vampirsko ni neko drugo.

– Je li ovo jedan od Drejkovih dečaka? – Prezirno ga je onjušila. – Lepuškast je, priznajem, ali teško da je vredan tolike frke.

– Džulijana, odlazi – prasnula je stražarka nestrpljivo.

Džulijana se namrštila. – Trebalo bi da budeš ljubaznija. Ipak sam ja kraljičina sestra.

– Odlazite, *gospo* – ispravila se. – Ledi Nataša je naredila da vas držimo na sigurnom.

– Ne verujem da ova deca predstavljaju neku opasnost za mene – rekla je prezrivo, ali ipak je otišla. Ostali stražari su se načičkali iza mene. Tišina je bila napeta, kao luk pre nego što odapne strelu. Znala sam pravila: ne pokazuj strah. I nisam mogla da čekam dok ne odluče da mi preseku grkljan.

– Slušajte, hoćemo li stajati ovde celu noć i gledati se? Hoću svoju nagradu.

– Ovuda.

Zapravo, stajanje mi se odjednom više sviđalo.

Vlažna pećina pretvorila se u kameni lučni prolaz osvetljen uljanim lampama umetnutim u duboke pukotine. Kako smo ulazili dublje u pećinski lavirint, prljavi

pod prešao je u kamene ploče prekrivene persijskim tepisima. Araksake su se raširile, tri napred, tri pozadi. Osećala sam se kao usred pretrpanog vampirskog sendviča.

Senke su se stapale s mračnim otvorima posmatrajući nas dok smo prolazili. Oči i zubi zlokobno su svetlucali. Dok smo stigli do centralne pećine, koja je imala iznenađujuće visok svod ukrašen stalaktitima, čekala nas je gomila svetlookih vampira. Kvarc je svetlucao po zidovima između ručno rađenih goblena koji su prikazivali različite događaje iz vampirske istorije i predanja. Bilo je mnogo crvenog konca. Nameštaj je predstavljao raznoliku mešavinu antikviteta skupljenih vekovima. Uglavnom je bio od starog drveta, uglačanog od drevne patine, a tu i tamo kontrast mu je pravilo nekoliko modernih komada.

Svesrdno sam se trudila da se ne usredsredim na siktanje. Čak ni odrastanje s Drejkovima nije bilo dovoljno da budem imuna na toliko vampira. Vazduh je bio toliko težak od feromona da mi je adrenalin jurnuo krvotokom. Zbog toga sam se osećala pomalo nervozno i ošamućeno. Mnogi vampiri su oblizivali usne zureći u mene kao da sam čokoladni mus. Preteći sam podigla luk. Ustuknuli su, ali jedva primetno.

Svuda su bila ogledala. Bilo ih je ogromnih u pozlaćenim okvirima, visokih pokretnih i sitnih komada zalepljenih na zidove. A u središtu pećine stajao je tron od drveta belog gloga, onog od kog se prave najbolji kočevi, na kojem je bilo izrezbareno desetak svetlih gavranova. Svako pero im je bilo urađeno do najsitnijih detalja, a njihove oči od opsidijana svetlucale su na svetlosti baklji. Na tronu je sedela ledi Nataša blago se osmehujući. Naravno, bila je lepa, upečatljiva, duge, ravne, plave kose. Šiške su joj bile ravno odsečene i padale su joj na izvijene obrve iznad svetloplavih očiju, toliko svetlih da su delovale prozirno. Bila je vitka i bela kao brezova mladica.

– Koga to imamo ovde? – promrmljala je omamljujuće, kao duga letnja noć. U glasu joj se skupio čitav okean napetosti kao da je čaša vode. – Ivica i Marica, izgubljeni u šumi?

Tih smeh obavio nas je kao plašt. Skupila sam kolena da mi ne zaklecaju.

– Došla sam po nagradu – izjavila sam. – Uхватила sam jednog od Drejkovih.

– Jesi li, zaista? – Jedan stražar dodao joj je stakleni pehar pun krvi. Prefinjeno je otpila gutljaj i pritisnula čipkanu maramicu na usne. – A ti si?

– Ja služim Houp.

– Tako znači. – Nakrivila je glavu. – Arogantan osmeh, divne jagodice. Da, to je definitivno jedno od Lijamovih derišta.

– Idi dođavola – Nikolas je pljunuo.

– I Helenino derište, jasno. Grozni maniri.

– A nagrada? – pitala sam dok mi je mozak grozničavo radio. Morali smo da napustimo ovu dvoranu prepunu vampira, ali nisam znala kako da nas izvučem odatle.

A onda je situacija postala još gora.

Mnogo, mnogo gora.

Kiran Blek je koračao prema nama iza stražara. Lice mu je bilo koščato, osmeh oštar i drzak. U rukama je držao drvenu kutiju optočenu biserima. Pre nego što je iko od nas uspeo da se pomeri ili progovori, podigao je poklopac.

Unutra je ležalo srce krvareći kroz gvozdene šarke.

– Srce Solanž Drejk – objavio je. – Vaše veličanstvo.

23.

Lusi

Sve je stalo.

Nisam mogla da se nateram da skrenem pogled s crvene grudve koja je krvarila u elegantnoj kutiji. Biseri su počeli da crvene od krvi. Osetila sam mučninu. Nisam mogla da sklopim smislenu rečenicu niti da se maknem. Jedva sam mogla i da dišem.

Ne Solanž. Ne Solanž.

Kiran je stajao kao svaki dobar vojnik i gledao pravo dok mu je krv kapala po nogama. Bio je blatnjav i umoran, a rukavi su mu bili podvrnuti kako bi se videla tetovaža Helios-Raa. Nikad u životu nisam osetila toliku mržnju prema nekome kao prema njemu u tom trenutku.

– Ne – konačno sam prozborila. – To je nemoguće.

– Toliko darova – prela je ledi Nataša ustajući elegantno.

A potom je zavladao haos.

– Moja sestra – vrisnuo je Nikolas skočivši uvis iskeženih očnjaka i kidajući lisice nadvoje. Ciljao je Kiranov vrat očiju blistavih kao dva srebrnjaka. Ledi Nataša je podigla obrvu, a kao da je ispustila ratni poklič. Araksake su se ustremile iz svih pravaca tako brzo da su im tetovaže klepetale kao prava krila.

– Nikolase, iza tebe! – To nije bilo dovoljno da mu pomogne na bilo koji način, ali bilo je taman koliko treba da se potpuno odamo. Teško da sam mogla biti član Houpine jedinice ako sam pokušavala da spasem svog zarobljenika. A jesam pokušavala. Počela sam da izvlačim kolac iz opasača, ali pokreti su mi bili kao usporen film, dok su pokreti svih ostalih delovali ubrzano, kao u onim dokumentarcima o prirodi u kojima orhideja procveta i osuši se za tri sekunde. Samo što smo mi bili zarobljeni u vrtu punom vampira koji su nicali kao smrtonosno velebilje žedno naše krvi.

Nikolas se nije prizemljio onako kako je očekivao jer ga je s kursa skrenula staromodna čizma jednog araksake koji ga je udario posred grudi. Kiran se otkotrljao i ustao nekoliko metara dalje, dok se krvavo srce kotrljalo po podu. Povraćalo mi se kad mi se onako vlažno zaustavilo pored levog stopala. Tresla sam se gutajući žuč što mi se skupila u grlu, nemajući snage da se oduprem stražarima koji su me zgrabili.

– Sklanjaj se s nje. – Nikolas, kome je krv polako lila iz nosa, borio se dok su ga

podizali na noge. Kiran nije smeo da me pogleda. Ledi Nataša je podigla ruku.

– Kakva drama – rekla je kao da smo neka dosadna večernja tačka.

Što se mene tiče, možda smo i bili večernja tačka.

I večera, kad smo već kod toga.

– Nemam ja vremena za decu – rekla je. – Treba završiti s pripremama za sutrašnji bal. – Rukom je potapšala sedalo stolice pored svog trona. – Sedi pored mene, dečače dragi. – Osmehnula se Kiranu pokazujući svoje zube nalik uglačanim školjkama. – Imamo mnogo razloga za slavlje. Sprečen je građanski rat, delimično zahvaljujući i tebi.

– Ja samo želim novac.

Pljunula sam u njegovom pravcu. Nisam mogla da se suzdržim. Nisam mogla da mrdnem uklještena između dva araksaka, i to je bilo jedino što sam uspela da uradim.

U tom trenutku.

Jer, bez obzira na karmički teret, polomiću mu nos, i još ponešto, ako se izvučem živa iz ovoga.

Ledi Nataša je zgroženo onjušila vazduh. – Kakav varvarizam. – Odmahnula je rukom – Odvedite ih, molim vas. Zamaraju me.

Odvukli su Nikolasa i mene iz elegantne dvorane. Bila sam niža od svojih porobljivača i noge su mi visile iznad zemlje. Grubo uklesano u kamen, stepenište je bilo usko i vlažno, a vodilo je u još veću vlagu i još gušću tamu. Jedan od njih me je gurnuo i skotrljala sam se niz poslednjih nekoliko stepenika dočekavši se na kuk. Čula sam Nikolasa kako se bori i psuje.

– Lusi, Lusi, jesi li dobro?

– Dobro sam – naterala sam se da izgovorim kad mi se vratio dah. – Jao! – Ponovo su me podigli na noge, ne previše nežno. Stepenište je vodilo dole u tamnice. Prave tamnice isklesane u kamenu s gvozdenim rešetkama i cijukanjem pacova. – Ovo je veoma loše – mrmljala sam jer me je, kao i uvek, strah nagonio da pričam. – Ne mislite valjda ozbiljno da nas držite ovde. Mi imamo prijatelje, znate, ljute prijatelje. A vi služite paranoičnoj, sebičnoj... *ar*. – Moju tiradu prekinula je ruka koja me je stegla oko vrata. Nisam mogla ni da gutam, ni da dišem, samo sam osećala da mi lice crveni. Pokušala sam da pustim glas grebući nepopustljive prste. Pogled koji se susreo s mojim bio je hladan, bezosećajan. A potom sam poletela unazad u ćeliju udarajući o zid dovoljno snažno da vidim sve zvezde. Pala sam pokušavajući da dođem do daha. Nikolasa su gurnuli u drugu ćeliju, preko puta moje.

– Moja porodica će doći – obećao je mračno.

– Tako i treba – rekao je stražar. – Klan Drejkovih će prisustvovati konačnom

krunisanju ledi Nataše i neće biti nikog da joj otme presto.

– Solanž nije ni želela vašu glupi krunu – kreštalala sam kroz odrano grlo. – Niti vaš presto.

– Ona je bila pretnja, sada više nije.

Zaustila sam da viknem. Bila sam besna, skrhana bolom i uplašena, i zbog svega toga bilo mi je teže nego obično da obuzdam svoju narav. Nikolas me je upozoravao pogledom. Bio je u pravu. Mogla sam da psujem i besnim koliko sam htela, to ništa ne bi promenilo. I već sam sva bila u modricama, a bili smo ovde manje od pola sata. Nisam baš bila neko na koga se može računati. Naslonila sam se na zid zadržavajući suze sve dok kraljevska straža nije otišla ostavljajući nas same s promajom i buđi od vlage. Jecaji su najzad izašli iz mene i nisam mogla da ih zaustavim. Jecala sam glasno i ružno, ne kao na filmu, gde to uvek rade tako delikatno i suzdržano. Suze su me pekle i bolele i nisam se osetila nimalo bolje.

Poznavala sam Solanž čitavog života. Ponekad sam je znala bolje nego sebe. Bila je usamljenica, pametna i prefinjena, čak i kad je tvrdoglavo tvrdila da to nije tačno. Bila je posebna, i ne samo zato što je bila jedina vampirska ćerka. Bila je odana i uvek tu kad mi je trebala, bez obzira na okolnosti. Pomogla mi je da preživim nebrojene nesmotrene poraze; krišom mi je donosila sladoled kad su moji roditelji otkrili deserte od tofua i prestali da kupuju sve drugo. Bila je tiha, snažna umetnička duša.

Bilo je nezamislivo da je mrtva.

Nastavila sam da ronim suze. To nije bilo u redu. Nije tako trebalo da se desi. Trebalo je da budemo kod njene kuće, gde bi u ponoć prvi put probala krv i probudila se kao nepočivša šesnaestogodišnjakinja – zapravo ponovo rođena ili tako nešto. Ne ovo. Nikako ovo.

– Lusi – Nikolas se naslonio na gvozdene rešetke. Nisam imala pojma koliko dugo me je dozivao. Sklupčala sam se na podu nateklih očiju. Obrisala sam nos rukavom.

– Žao mi je – rekla sam trepćući da uklonim poslednje suze. Još ih se nakupilo ispod kapaka, u grlu, ali morala sam da ih zadržim. Nije bilo karakteristično za mene da jednostavno odustanem, čak ni kad sam to očajnički želela. Nisam mogla da se nateram da se nasmešim, ali barem sam mogla da se uspravim. Nikolas je izgledao zabrinuto i žalosno. – Šta ćemo? – pitala sam.

Stisnuo je rešetke.

– Nekako ćemo izaći odavde. Odvešće nas u dvoranu za bal. Ledi Nataša će hteti da likuje i pokaže vampirskim klanovima kako je porazila Drejkove. Sve je to poziranje.

– Stvarno je mrzim.

– Znam.

– Ne, mislim, onako, strašno.

– I ja isto.

– I Kirana, tog pacova. – Zagrcnula sam se. – Ponovo ću mu polomiti nos. I sve ostalo.

– Pomoći ću ti.

– Ako preživimo, mama će me naterati da narednih deset godina svaki vikend provodim u ašramu kako bih se pročistila od sveg ovog nasilja.

– *Kad* preživimo – ispravio me je. Bio je bleđ, skoro mlečnobeo pod treperavom svetlošću jedne jedine baklje na zidu između nas. Ispod niske tavanice skupljao se dim zaklanjajući kamen. – Zora je blizu – rekao je iznervirano. Oči su mu delovale umorno, čak i izdaleka. – Neću još dugo uspeti da ostanem budan. – Seo je na zemlju i naslonio leđa na zid.

– Žao mi je što nisam mogao da te zaštitim.

– Takođe.

Nasmešio se. – Potrudi se da te tvoj dugački jezik ne uvali u nevolju dok spavam.

– Ništa ne obećavam.

– Moja porodica će *sigurno* doći – ponovio je.

Pomislila sam na Lijamovo smrknuto lice i na Helenu kako vitla mačem.

– Jedva čekam.

24.

Solanž

Dugo sam ležala. Nisam znala da li su prošli sati, dani, meseci. Osećala sam samo svoj dah, sve duži, sve dublji, sve sporiji. Bila sam kao cvet maslačka koji se pretvorio u paperjasto belo seme i lebdi na povetarcu praćen zamišljenom željom nekog nestašnog deteta. Nadala sam se da mi je porodica na sigurnom, u bezbednosti stare kuće. Nedostajale su mi njene nepravilne prostorije, škripavi podovi i moja grnčarska kolibica s pogledom na polja, šumu i planine u daljini. Nedostajalo mi je Nikolasovo zvocanje da budem oprezna, Lusi koja se sa svima svađa oko svega, Kiranovo smireno samopouzdanje.

Prvo sam pomislila kako mi se učinilo da čujem tiho zveckanje.

Ali glasovi su bili stvarni i odjekivali su sve do mog ležaja. Pokušala sam da se pomerim, da otvorim oči, ali ništa se nije desilo.

– To je ona – neko je rekao grubim glasom. – Osećam njen miris.

– Jes', kao krvavo vino koje samo čeka da ga gucnemo.

Koraci su se približavali. Uspela sam malo da otvorim jedno oko, ne toliko da bilo ko primeti, ali taman dovoljno da sam na slaboj svetlosti kroz trepavice razaznala dva muškarca i ženu. Na licima su imali istetovirana tri gavranova pera, znak kraljevske kuće.

Araksake.

Pokušavala sam da se pomerim, da vrisnem, da ih šutnem. Činilo mi se kao da moje telo jedva pripada meni – skoro da nije obraćalo pažnju na moja izbezumljena naređenja.

– Nisi se sasvim onesvestila, zar ne, srce? – Pokušala sam da se borim, ali telo mi je mlitavo visilo u njegovim rukama kad me je podigao. Usta su mu bila vrlo blizu mog vrata. Snažno sam se stresla. – Samo zalogajčić.

– Ne, Majkle. – Neko me je uzeo, kao jabuku s drveta. – Ledi Nataša bi te pogubila – rekao je. – A što je još bitnije, i mene.

– Ali tako divno miriše.

– Stavi proklete čepove za nos – znaš da je to zbog feromona koji se luče za vreme preobražaja.

– Koji si ti namćor.

– Ako ste vas dvojica završili s udvaranjem – prasnula je žena gledajući dole dok se pela uz konopac ka šumskom tlu – nemamo mnogo vremena.

Moj porobljivač me je prebacio preko ramena i popeo se uz konopac, brz kao kolibri. Svetlost u šumi bila je bledosiva, a nebo kao crni biser. Osećala sam da sviće, onako kako to nikad dosad nisam osećala. Kao da mi je nešto pritiskalo grudi; kao da sam na dnu okeana vezana lancima.

I stražari su je osećali isto kao ja. Znala sam to po načinu na koji su spustili glave i trčali brže nego što sam ikad videla vampira da trči. Drveće se stapalo u senke, lišće nas je lagano šamaralo dok smo prolazili. Kojoti su besomučno kevtali u dolini iza nas. Planina se sve više približavala zaustavljajući treperavu svetlost koja se pomaljala na horizontu. Žena je opsovala. Potrčali su brže. Nadala sam se da će se pretvoriti u pepeo, čak i ako se ja pretvorim u pepeo zajedno s njima.

A onda smo stigli do pećina. Skočili su unutra kao da im tabani gore. Prvi zrak sunca sjurio se s neba, prošao između grana i udario o tlo. Pozlatio je crnicu pod njihovim nogama, kovrdžavu paprat i sljuštenu belu brezinu koru. Žena je još jednom opsovala.

– Prokletstvo, preblizu.

To je bio moj poslednji trenutak na suncu. Za sva vremena. Cela koža me je svrbela. Bila sam sigurna da bih bila prekrivena plikovima da sam ostala napolju, isto kao i drugi vampiri.

Nosili su me niz uzani tunel sve do kružne dvorane s tepisima na podu i goblenima na zidovima. Svuda su gorele baklje i sveće, kao zvezde u vedroj zimskoj noći. Gavrani očiju crnih kao ugalj graktali su u kavezima od kovanog gvožđa postavljenim od poda do plafona. Malobrojni vampiri koji su se tu zatekli prestali su da rade ono čime su se bavili i krenuli su iza nas prema belom tronu, kao veo na venčanici koji se vuče po podu. Ledi Nataša je stajala lica tako bledog da je izgledalo kao isklesano od mesečevog kamena. Čak joj je i kosa delovala preneraženo, bela kao orhideja. Možda bih i uživala u tom kratkom trenutku trijumfa da nisam ugledala Kirana, isto tako bledog, pored nje. Šta je on još tražio ovde? Plan nam se urušavao, a ja nisam mogla ništa da učinim.

– Je li to Solanž Drejk? – glas joj je bio toliko hladan da je mogao da preseče čelik. Nisam mogla tačno da odredim kakav joj je to akcenat. Delovao je delimično francuski, delimično ruski.

Stražar koji me je i dalje držao kleknuo je na koleno.

– Da, moja gospo. Našli smo je u šumi.

– Čuješ li ovo? – Jedva primetno je okrenula glavu prema Kiranu. On je zurio u mene dok mu se na licu smenjivalo toliko emocija da nisam imala vremena da ih sve rastumačim.

Naš plan ipak nije uspeo.

Nataša je uperila prst prema srebrnom tanjiru u kom je pečeno srce plivalo u jezeretu krvi. Biserima optočena gvozdena kutija koju je Kiran izvadio iz sanduka pre nego što me je ostavio da bi krenuo u lov stajala je pored njih. – A šta je, moliću lepo, ovaj delikates koji umalo nisam pojela?

Kiran joj nije odgovorio i nije skrenuo pogled s mene dok su me puštali da padnem na tepih.

– Pitala sam te nešto, dečače. – Jedan zamah rukom i Kiran je tresnuo o sto rušeci vazu s ružama, kristalnu činiju i srebrni tanjir. Srce je udarilo o bočnu stranicu prestola i polako skliznulo ostavljajući za sobom lepljiv, krvav trag. Podigao bi mi se želudac, ali bila sam preumorna od preobražaja za bilo kakvu reakciju. Kiran se nakašljao trljajući grudi dok se podizao u sedeći položaj.

– To je jelensko srce – odgovorio je bez uvijanja.

– Kako si mudar – prela je ledi Nataša. Jedan kraljevski stražar zadrhtao je na zvuk njenog glasa. Podigla je obrvu pogledavši stražara koji je i dalje klečao na kolenu.

– Izgleda da imamo mnogo posla. Bal će se nastaviti po planu, a ovu Drejkovu ćemo postaviti na podijum da svi mogu da gledaju kako umire, zajedno sa svakom pretnjom našem jedinstvu.

– Ne. – Kiran je skočio na noge.

Nasmejala mu se.

– A ti ćeš gledati svaki trenutak, a posle toga ću iščupati srce iz tih tvojih slabašnih grudi i poješću ga. Pošto mi je ta poslastica uskraćena.

– Solanž ne želi ni vaš presto ni Montmartra – bio je uporan Kiran povlačeći se kad su dva stražara krenula prema njemu i naslanjajući se na goblen s mladom devom koja je pila krv belog jednoroga. – Ona ne želi da bude kraljica prokletih vampira.

– Ne budi glup. – Ledi Nataša je zastala i okrenula se prema prolazu. Uzdahnula je. – Šta je sad? Ne sećam se da sam te pozvala.

– Došlo je do promene plana. – Houp je umarširala u prostoriju u pratnji dva agenta. Zaškiljila je. – Kirane. Šta ti, dođavola, radiš ovde?

Nataša je podigla glavu.

– Kiran? – ponovila je ledenim glasom. – Sin Hartovog brata? Kad si ga ubila, rekla si da sve držiš pod kontrolom.

Kiran se sledio. Izgledao je kao da će se ugušiti od besa.

– Šta? – polako se okrenuo prema Houp. – Šta je to ona upravo rekla?

– Sve je pod kontrolom, ali nisam baš očekivala da ćeš pozvati agenta Helios-Raa na svoj dvor.

– Doneo mi je srce. – Ledi Nataša je pokazala glavom prema meni. Ja sam

dalje ležala na tepihu. – Očigledno ne njeno.

– Pa, Drejkovi sad znaju šta smeram – prasnula je Houp.

– Ti – procedio je Kiran kroz zube stisnutih pesnica.

Houp nije delovala previše zabrinuto zbog njegovog izliva mržnje.

– Radim ono što moram za dobrobit Helios-Raa i garantujem da je to više nego što bi tvoj otac i stric ikad postigli. Ledi Nataša to razume. Mi pazimo na svoje ljude.

Kiranu više nije bilo do rasprave; bacio se na nju. Naravno, nije uspeo da joj se približi pored njenih ljudi i araksaka. Nije imao nikakve šanse. Čisto sumnjam da mu je to bilo bitno.

– Stvarno, ova današnja deca. – Nataša je mahnula rukom, kao da se dosađuje.
– Vodite ih.

25.

Lusi

Ponedjeljak ujutru

Mora da sam zadremala, iako mi je i sama pomisao na to delovala nemoguće. Probudilo me je otključavanje gvođenog lokota. Bila sam na nogama i pre nego što sam sasvim otvorila oči. Bio je to onaj statista iz *Konana* koji nas je juče doveo u dvoranu. Mišići su mu bili još veći izbliza, ali delovao je malo ispijeno. Nisam imala pojma koliko dugo sam spavala, ali Nikolas je i dalje ležao u svojoj ćeliji i nije se ni pomerio na zvuk otvaranja gvođenih vrata i škripanja šarki. Možda bih i pokušala da se provučem pored stražara, ali bio je dovoljno širok da zapreči ceo prolaz, a i uostalom, kuda bih otišla? Uz stepenice u glavnu dvoranu?

Spustio je bokal vode na pod. – Treba da se urediš. – Namrštila sam se. – Šta? Zašto? – Iz nekog razloga mi se učinilo da mi je njegov glas poznat, ali bila sam prilično sigurna da bih ga se setila da sam ga ranije videla.

– To se očekuje.

– Pa, možeš da staviš to tvoje...

– Ne ustaj – naložio mi je tiho. – I ućuti.

Da li je on to stvarno pokušavao da mi pomogne? Jabuka koju mi je bacio umalo me je pogodila u lice. Refleksno sam je uhvatila. A onda sam shvatila odakle mi je poznat njegov glas. Bio je to vampir koji se pojavio pod prozorom kuće Drejkovih i ponudio da im se zakune na vernost.

Uspravio se kad su se začuli koraci na stepeništu. Izraz lica mu je postao surov, bezizražajan. Dve žene su mu prišle s leđa. Nisu imale tetovažu araksaka na licu, ali nisu baš delovale ni prijateljski. Unele su korpu i jednu lepu haljinu od brokata i izvezenog somota s četvrtastim izrezom, korsetom i podsuknjom. Bila je tamnocrvena sa svetloplavim kristalnim perlama i satenskom trakom na prsima i oko poruba. Haljinu su okačile na kuku koja se koristi za kačenje gvođenih lanaca i drugih sprava za mučenje.

Sad sam stvarno bila zbunjena.

To što su se u korpi nalazili četka sa srebrnom drškom, ručno ogledalo, četvrtasti sapun od lavande i bočica parfema nije mi nimalo pomoglo da shvatim šta se dešava.

– A... šta je sve ovo?

Žena me je kritički posmatrala.

– Trebalo bi da ti bude taman. Izgleda da su ti cipele male; moraćeš da ideš bosa.

– Je l' vi to očekujete od mene obučen ovaj kostim? – U svakoj drugoj situaciji bila bih presrećna da treba da se šepurim u nekoj staromodnoj haljini koja se ne vidi od ukrasa.

– Baš i ne možeš da ideš na bal u tim prljavim ritama, zar ne? – Podsmešljivo mi je gledala pantalone. – Bila bi to uvreda za kraljicu.

Prenerazila sam se. Morala sam da pritisnem slepoočnice rukama.

– Čekaj, to je pravi bal? S valcerom, slanim zalogajčićima i staklenim cipelicama? – Moj prvi bal, i to u čast ubilački nastrojene ludače, koji će se verovatno završiti tako što će me neki vampir ubiti. I još sam morala da se sredim za to zadovoljstvo?

– Nemoj da isprljaš haljinu – rekla je jedna od njih.

– Što da ne?

– Ledi Nataša bi bila... nezadovoljna.

– Ovo je potpuno nestvarno – mrmljala sam nakon što su me ostavile samu s mojom ličnom balskom haljinom. Sa strane je imala rajsferšlus pa barem nisu očekivali od mene da se izokrenem kako bih sama sebi zapertlala haljinu otpozadi. Hajasint je uvek govorila da je razlog što su dobrostojeće dame imale sluškinje to što odeća nije bila nimalo praktična. Haljina je bila lepa, ukrašena ručnim radom, savršeno urađenim do najsitnijih detalja. A ja ni najmanje nisam želela da je obučen. Lagano sam se odmicala od nje, kao da je potopljena u otrov.

Umesto da upotrebim vodu iz bokala da se umijem, popila sam je do poslednje kapi. Bila sam toliko gladna i žedna da mi se stomak zgrčio oko jabuke koju sam pojela. Neko vreme sam šetala po ćeliji jer doslovno nisam znala šta ću od sebe. Ovo je poslednja situacija u kojoj sam očekivala da ću se naći. Bila sam potpuno nemoćna.

– Nikolase – pozvala sam ga. Ležao je na leđima nepomičan kao kamen. – Nikolase – pokušala sam ponovo. Ništa. Ni treptaj. Odustala sam i nastavila da šetam. Posle sat vremena šetanja listovi su me boleli i osećala sam vrtoglavicu. Poslužila sam se posudom za nuždu znajući da Nikolas još spava, a potom sam odlučila da obučen haljinu kad sam shvatila da će me verovatno stražari skinuti ako siđu dole i vide da sam još u Solanžinim kargo pantalonama. Prvo je išao beli svileni kombinezon, pa korset, koji se zapravo sastojao od dve korpice koje su visile sa širokog kožnog kaiša koji se stavljao oko struka. Osećala sam se čudno i nezgrapno. Haljina je išla preko svega i bila je teža nego što izgleda. Materijal je bio krut i toliko je prijanjao da nisam imala izbora osim da ispravim leđa. Dobila

sam i plavu somotsku vrpcu za vrat. Poželela sam da i dalje imam kameju s grbom Drejkovih; u inat bih je okačila o vrpcu.

A možda bi me i ohrabrila.

Iako sam bila jaka na rečima, zapravo sam osećala slabost u kolenima, kao da su od vode, i bilo mi je muka. Uspela sam da prikrijem paniku, ali pratila me je tiho i neprimetno nikad me sasvim ne obuzimajući, ali nije ni nestajala.

Stoga sam stvarno pomislila da haluciniram kad se Konan vratio.

U Nikolasovu ćeliju bacili su Kirana, krvavog, izubijanog lica, dok mu je leva ruka visila preko grudi kao da je slomljena. Ali ono što mi je zapravo privuklo pažnju bilo je telo u Konanovim ogromnim rukama koje je nežno spustio na ležaj pored mene.

Solanž.

26.

Lusi

Bilo mi je neočekivano teško da čučnem pored Solanž, ne samo zbog ove komične haljine. Glavu je nakrivila na stranu, kao da joj je i vrat suviše umoran da bi je držao. Nisam mogla da vidim da li diše i ruke su mi se tresle dok sam se nagnjala bliže. Zaista nisam želela da vidim kako u grudima moje najbolje drugarice zjapi rupa. Ne bih samo isprljala ledi Natašinu haljinu, isповраćala bih se po njoj.

– To nije bilo *njeno* srce – stenjao je Kiran iz svoje ćelije. – Bilo je to *jelensko* srce.

– Umukni – breknula sam se. – Još ne znam da li pričam s tobom.

Dodirnula sam Solanžino rame. Bila je hladna i blatnjava.

– Solanž?

– To je zbog preobražaja.

– Rekla sam ti da umukneš – dobacila sam preko ramena. – Znam šta je, ona mi je najbolja drugarica, zar ne? – Zaškiljila sam. – A ti izgledaš grozno.

– Slomljena mi je ruka – složio se. Lice mu je bilo sivo, ispijeno. – Houp mi je ubila oca.

– Rekla sam ti da nisu Drejkovi. – Podigla sam nos. U glavi sam čula očeve reči kad mi je govorio o saosećanju. – I žao mi je. Mada i dalje želim da ti zavrnem šiju.

– Morao sam da budem ubedljiv, mada nam to nije mnogo pomoglo. Houp je gore. Ona me je odala.

– Hoćeš li da joj slomim nos?

– Naravno.

– Dodaću je na spisak.

– Šta uopšte ti i Nikolas tražite ovde?

– Houp – rekla sam mu. – Pobegla je i poslala svoju jedinicu da zauzme imanje. Nikolas i ja smo otišli odande. Nadali smo se da ćemo uspeti da upozorimo njegove roditelje, ali nismo mogli da ih nađemo. A oni su još napolju i traže Solanž.

– Siguran sam da su već ovde, ili u blizini. Ne deluju mi kao ljudi koji će se dugo držati van centra zbivanja.

– To je tačno – rekla sam ohrabreno. Okrenula sam se prema Solanž. – Hvala bogu, živa je. Kad se probudi, ubiću je. – Zagladila sam joj kosu. – Sol, ako me

čuješ, bolje bi ti bilo da se izvučeš iz ovoga. Znam da ti to možeš. Tvoja glupava braća su uspela, pa možeš i ti. – Pokrila sam je svojim džemperom. – Šta je uopšte pokušavala da uradi? – pitala sam Kirana.

– Bežala je.

– Nema šanse.

– Pronašli smo Hajasint.

Srce mi je stalo. – Je li...?

– Trebalo bi da preživi ako su je dovoljno brzo odneli kući.

– Naravno, pod pretpostavkom da ta kuća još postoji. Houp se nameračila da je uništi.

Pomerio se i opsovao kad je udario ruku. Bacila sam mu svoj kaiš pošto nisam bila sigurna da će uspeti da skine svoj. Nikolas je još ležao na gomilici u uglu.

– Evo ti, namesti ruku.

– Hvala. – Znoj mu je oblio čelo dok se trudio da namesti kaiš oko ramena. Delovalo je kao da zna šta radi. – Imaš iskustva iz medicine na bojnopolju, a?

– Upoznao si Drejkove.

– U pravu si.

Gledala sam ga kako se muči i nervozno uzdahnula. – Pretpostavljam da te ipak ne mrzim.

– Pokušao sam da je spasem. – Snažno je zategao kaiš zubima. Oko usana su mu se urezale linije od bola. – Trebalo je da bude na bezbednom podzemlju.

– Sve je tako zbrkano – promrmljala sam.

– Gore je nego što misliš.

– Naravno da je gore. – Protrljala sam lice. – Bojim se da pitam; stvarno se bojim – Izgleda da je barem panika počela da jenjava.

– Ledi Nataša želi da gleda Solanžinu smrt kao zabavnu tačku na svom ludačkom balu.

Škrgutala sam zubima. – O, *ne* verujem. – Potražila sam ampulu Veronikine krvi za koju je Logan rekao da je Solanž nosi oko vrata. Namrštila sam se i podigla joj glavu da vidim da se nije zavukla iza nje. – Gde je ampula? Kirane, gde je?

– Iskoristila ju je da spase Hajasint.

– Šta? – pustila sam da joj glava padne, ne baš nežno. – To je jedino što je moglo da je spase. – Besno sam lupila nogom o pod. – Znaš li šta to znači? – pitala sam smrknuto.

– Šta?

– Da će se ledi Nataši možda i ostvariti želja.

Ponedeljak uveče

Kad se Nikolas konačno probudio, to nije bio lep prizor. Toliko brzo je iz stanja nesvesti prešao u stanje hiperaktivnosti da nisam primetila kad se to desilo.

– Ti prokleta kopile. – Oči su mu sijale dok mu se približavao. – Ubio si mi sestru!

– Čekaj – vrisnuo je Kiran kad ga je Nikolas snažno uhvatio za slomljenu ruku. Šutirao je vazduh ciljajući Nikolasova kolena. Čulo se stenjanje i pesničenje i zvuk kao kad noga naleti na meso.

– Nikolase! – urlala sam kroz rešetke. – Nikolase, prekini.

– Ubio je Solanž.

– Ne, nije. – Kiran je visio u vazduhu lica crvenog od napora. – Spusti ga.

– Mora da plati.

– Nikolase Drejk.

Nije ga pustio, ali konačno se okrenuo i pogledao me. Uperila sam prst u Solanž i njena leđa na ležaju. Toliko brzo je spustio Kirana da se ovaj sapleo.

– Solanž? Solanž!

– Nije se pomerila otkad su je doneli ovde.

Konačno se široko osmehnuo, kao Nikolas kog se sećam kad je za Božić dobio svoj prvi bicikl. – Nije mrtva! – Namrštio se. – Zašto ti nisi srećna?

– Potrošila je ampulu krvi.

– Potrošila je... majku mu.

Naslonila sam čelo na hladne rešetke.

– Današnji dan je grozan. – Pokušala sam da se osmehnem. – S druge strane, videću te kako se šetkaš u helankama.

Pomerila mu se samo obrva, ali i to je bilo dovoljno. – Molim?

Uperila sam prstom u gomilu odeće na tlu pored njegovih nogu. – Tvoja svećana odeća.

Prešao je pogledom preko odeće, a onda se zagledao u mene. – Dobra ti je haljina. Možeš li da dišeš u tome?

Zagladila sam suknju spreda. – Bilo bi mi mnogo zabavnije nositi je da nije namenjena da me sahrane u njoj.

– Neće te sahraniti. – Zastao je i sumnjičavo dohvatio odeću. – Vampiri ne sahranjuju svoje žrtve – dodao je rasejano.

– Hej, treba mi malo utehe.

– Izvini. – Protresao je dublet s penušavom čipkom na manžetnama. – Logan bi se oduševio. – Podrugljivo mi se nasmejao. – Nema helanki. – Bacio je sve na zemlju. – Nema šanse da obučem ovu glupost.

– Delovali su mi prilično odlučno.

– Može da me poljubi u... hej. – Mrko je pogledao Kirana. – Imamo samo jedan

kostim. Kako to da ti ne moraš da se obučeš kao neki drkadžija iz osamnaestog veka?

Kiran se i dalje držao za ruku, kose mokre od znoja. Bio je bledunjav, ali ipak je uspeo da se nasmeje. – Ja nisam princ iz slavne porodice Drejk.

– Prekini. – Nikolasu su se zacrvenele uši. Nameravala sam da ga zezam zbog toga kasnije. – Ja nisam prokleti princ.

– Kao da jesi. – Kiran je slegnuo zdravim ramenom. – Ledi Nataša zna da bi je pola dvora napustilo kad bi Solanž to zatražila. Samo čekaju bolju ponudu.

– I dalje ne nameravam da obučem ovo. – Nikolas je povukao vrpcu na crnom somotskom rukavu dubleta.

– Moraćeš – rekla sam razdragano. – Ili će te oni svući do gole kože kad dođu po nas.

Dugo me je ljutito gledao, a potom je skinuo košulju sve vreme mrmljajući teške psovke. Na trenutak sam pogledom uhvatila njegove gole grudi pitajući se da li da skrenem pogled i dam mu malo privatnosti, ali sam onda shvatila da mi je to možda poslednja šansa da ga vidim bez majice. Ruke su mu bile vitke i izvajane, kao kod plivača.

– Ja tebe nisam gledao dok si se skidala – žalio se.

– Tako ti i treba kad spavaš ceo dan – uzvratila sam. Pomerio se u senku da skinje svoje pantalone i obuče kratke kožne. Šteta. Kad se pojavio, izgledao je veoma dobro i pored toga što odeća nije bila u njegovom stilu. Imao je sreće što nije dobio helanke. Nakrivio je glavu.

– Sviđa ti se.

– Umukni. – Pocrvenela sam. Mrzela sam što vampiri imaju izvanredno izoštrenu percepciju. Nije bilo fer to što može da čuje otkucaje mog srca, da oseti miris moje kože i sve ostalo.

– Devojke su tako čudne.

Kiran je frknuo. – Pričaj mi o tome.

– Molim vas, pre deset minuta ste se tukli, a sada ste najbolji drugovi? – rekla sam iscrpljeno. – *Muškarci* su čudni. – Okrenula sam se prema Solanž i uhvatila je za ruku. – I dalje se ne pomera.

I Nikolas i Kiran su se namrštili i utihnuli.

– Trebaće joj krv – na kraju je rekao Nikolas. – Ali siguran sam da je Bruno dosad uspeo da nađe moje roditelje i da će je oni poneti sa sobom. Sumnjam da je i dalje tajna da je Solanž ovde. Deluje kao da se Nataša zaista trudi da to svima objavi.

– Imamo li plan?

– Tući ćemo se kao ljudi.

– Dobar plan.

Ubrzo potom araksake su sišle niz kameno stepenište da nas isprate u dvoranu. Nisam htela da pustim Solanžinu ruku čak ni kada ju je jedan stražar podigao da joj navuče vezenu srebrnu haljinu preko njene iscepane. Izgledala je tako krhko s tom crnom kosom i bledim licem. Sproveli su nas uz stepenice. Na sebi su imali bele svilene košulje i debele kratke pantalone, u čemu je trebalo da izgledaju smešno, ali su ipak delovali još strašnije. Jedan me je gurnuo kad sam mu se isprečila na putu jer sam još držala Solanž za ruku. Suplela sam se.

– Hej, ne pipaj mi devojkicu – kipteo je Nikolas.

– Devojkicu? – zbunjeno sam ga pogledala. Smatrao je da sam mu devojkicu? Onda sam gurnula stražara pre nego što iko primeti da sam pocrvenela. – Mislim, skini se s mene.

Dvorana je lepo izgledala, prepuna sveća i lampiona koji su visili s tavanice, i svuda je dodato još ogledala. Očigledno je ledi Nataša baš volela da se ogleda. Na dugačkom stolu bilo je nebrojeno mnogo pehara najrazličitijih oblika: srebrnih optočenih rubinima, zlatnih, od izrezbarenog mahagonija, oslikanih porcelanskih. Znala sam da se u svakom od njih nalazi krv. Iz ugla su dopirali nežni zvuci harfe, klavira i violine šireći se dvoranom.

Bilo je lako prepoznati ledi Natašine dvorane – svi su u kosi imali gavranova pera. Ostali su nešto suptilnije izražavali svoje podaništvo; nisam znala kakvo značenje krije većina porodičnih privesaka i izvezenih grbova. Nisam videla London, ni bilo koga drugog od Drejkovih. Videla sam metre i metre somota i svile izvezene zlatnim koncem, haljine od brokata, komplikovane frizure i perike. Ne bih se mnogo iznenadila ni da sretnem Mariju Antoanetu. Haljine su lelujale, vrtele se i elegantno se prelivale po sofama i gomilama jastuka.

Solanž su podigli na postolje prekriveno crvenom indijskom tkaninom. U sredini se nalazio stakleni odar na koji su je položili. Ruka joj je pala pored tela i ostala tako mlitavo da visi. Svuda oko nje bile su ruže. Jedan gavran se spustio s tavanske grede i strpljivo se smestio kod Solanžinih nogu. Potom je sleteo još jedan, pa još jedan. Ubrzo je bila okružena ogromnim crnim ptičurinama koje su je sve gledale u iščekivanju. Starinski sat pokazivao je da je blizu ponoć. Kad utihne dvanaesti otkucaj, Solanž će tada i tamo morati da se probudi.

Ili se nikad neće probuditi.

– Dobro došli, dobro došli – pozdravljala je ledi Nataša sa svog belog trona. Usmerili su nas ka njoj. Na sebi je imala svilenu belu haljinu s korsetom ukrašenim šljokicama. Svetla ravna kosa dopirala joj je do laktova, a na glavi je imala srednjovekovnu krunu s roščićima s koje je visio providni veo sve do poda.

Bila je prekrivena dijamantima; bili su joj oko vrata, zglobova, na prstima, pa čak su virili i oko članaka ispod lelujave bele podsuknje. Houp je sedela pored nje u večernjoj haljini i sandalama s visokim potpeticama. I baš kad sam pomislila da situacija ne može biti nestvarnija, ledi Nataša je kraljevski pljesnula rukama.

– Neka slavlje počne.

Gosti su se uparili vrteći se uz sve glasnije zvuke valcera po velikoj dvorani. Neki su imali srednjovekovnu odeću, stare nordijske haljine, tjudorovske haljine s korsetima od kitove kosti, drugi viktorijanske plesne cipele, odela na štrafte iz dvadesetih godina prošlog veka, gizdave gusarske košulje i šinjele od velura. Kružili su u kaleidoskopu boja i materijala sve dok mi se od tolike siline nije zavrtelo u glavi.

Solanž je nepomično ležala; čak joj se ni grudi nisu micale, zarobljene usred preobražaja. Usne su joj pomodrele, kao da su izubijane. Plave vene providele su joj se kroz kožu boje pergamenta, kao reke koje protiču kroz zimski pejzaž.

– Usne su joj pomodrele – prošaputala sam Nikolasu. Smrknuto je klimnuo glavom.

– Nije joj ostalo mnogo vremena.

Nikad u životu se nisam osećala tako bespomoćno. Mogla sam samo da stojim u toj elegantnoj balskoj dvorani usred planine i gledam kako se moja najbolja drugarica bori sa smrću. Napravila je jedan pokret trgnuvši se kao da ju je udarila struja. Kiran je zakoračio prema njoj, ali stražar ga je grubo vratio nazad. Ledi Nataša se zvonko i slatko nasmejala.

– Uskoro će sve biti gotovo – rekla je samouvereno.

– I pre nego što misliš.

27.

Lusi

Hitro smo se okrenuli prepoznavši glas. Lijam je stajao okružen oblakom bele prašine sa srebrnim čepovima u nosu. Prstom je uperio u tri stražara koja su jurnula prema njemu s podignutim sekirama.

– Spavajte.

Sručili su se na pod uz zvečanje sekira po kamenim pločama.

Hipnos.

– Ti – podrugljivo se nasmejala ledi Nataša. – Zakasnio si. Tvoja ljubljena ćerka je skoro nepovratno izgubljena. Moj presto je siguran, ovo kraljevstvo je sigurno.

– Videćemo, zar ne? – rekla je Helena s blistavim mačem u rukama i s crnom pletenicom koja joj je uredno padala niz leđa. Njeni sinovi su nagrnuli iza njih zajedno s Hartom i njegovim agentima. Nikad u životu nisam videla toliko čepova za nos i vojne opreme.

Dvorani su s valcera prešli na malo grublju igru. Muziku je ugušio zvuk ukrštanja mačeva. Plemena su se opredelila na koju će stranu i u toj podeli Drejkovi i Helios nisu uopšte bili u manjini kao što sam se plašila. Araksake su se zbile oko ledi Nataše – svi osim Konana. Poslušala sam njegov savet i pritajila se. Zapravo, puzala sam do odra preko polomljenog posuđa. Gavranovi su ostali pored Solanž zlokobno grakćući. Kad je jedan sagnuo glavu spremajući se da je ključne u oko, uzela sam parče kristala i bacila ga na njega. Uvređeno je graknuo i odleteo raščerupanog perja. Poželela sam da mi je pri ruci luk.

Helena se prevrtala kao poludeli akrobata bacajući usput noževe i kočeve. Za sobom je ostavila trag od pepela i prašine. Agenti Heliosa, koji su se razmiledi kao bube, ispuštali su hipnos kako bi sklonili vampire s puta. Bilo je kao u dvorcu Uspavane lepotice – dame u svečanim haljinama i gospoda u gizdavim odelima potali su po persijskim tepisima. Kristalne vaze padale su sa stolova; drvene stolice kršile su se pod snažnim udarcima.

Hartovi agenti prestali bi da obraćaju pažnju na ledi Natašine dvorane čim ih obore, radije napadajući Houpinu odmetnutu jedinicu. Krv je prskala po kamenu i ostavljala fleke na goblenima.

Lijam je otišao do odra nijednom ne skidajući pogled s lica svoje jedva žive ćerke. Savladao je tri vampira nijednom ne skrećući pogled. Jedan od Houpinih ljudi poleteo je unazad posle opakog udarca, a lice mu je poplavelo još pre nego

što je leđima udario o zid.

Nikolas se dokotrljao do mene zaustavljajući se kod mog lakta. Vatreno me je gledao. Zgrabio me je za bradu i snažno me poljubio. Bilo je gotovo pre nego što sam uspela da odreagujem.

– Ostani dole – naredio je.

– Svakako – uzvratila sam i poljubila ga isto tako brzo i snažno pre nego što se okrenuo da pokupi kočeve od usnulog stražara. Podigao se iz čučnja i bacio ih kao da su smrtonosne konfete. Svi su se kretali toliko brzo da su izgledali kao akvarel, mrlje i stopljene boje. Žena odevena u crvenu svilu iskezila je očnjake i bacila tanak, gladak kolac. Logan ga je uhvatio pre nego što se zabio Nikolasu u grudi.

– Bila bi šteta da pocepaš tako lep kaputić – rekao je.

– Trebalo ti je vremena da stigneš – uzvratio je Nikolas sa osmehom okrećući se hitro da se suoči sa sledećim napadom. Borili su se rame uz rame kao pobesneli vrtlog.

Helena je doprla do ledi Nataše surovo se osmehujući. Ledi Nataša je oholc podigla bradu, ali je stala iza jednog stražara. Helena je neumorno udarala po tetovaži gavrana dok nisu ostale samo ona i kraljica. Mačevi su im se ukrstili, kao led koji se lomi na površini mora.

Hart je krenuo za Houp kroz tunel kad je pokušala da pobegne. Ostali su nastavili da se bore, u isto vreme neverovatno brzo i nepodnošljivo sporo.

Nastavila sam da puzim preko tela izbegavajući čizme i oružje u letu. Morala sam da dođem do Solanž. Stigla sam do odra zaradivši samo površinske ogrebotine i modricu zahvaljujući laktu nekog nespretnog agenta. Terala sam gavrane sve dok nisu odleteli i smestili se na obližnji nameštaj zlobno me gledajući. Solanž je bila hladna, toliko hladna da sam brzo sklonila ruku s nje. Kapci i vrhovi prstiju poplaveli su joj isto kao usne. Čudno je šištalala, kao da pokušava da diše, a ne može. Otvorila je usta i potom ih zatvorila, kao ptica koji željno iščekuje svoj prvi obrok.

A ja nisam imala ništa da joj dam.

Što čak nije ni bio naš najveći problem.

– Nataša, dušo, uvek si znala kako da prirediš dobru zabavu.

Borba je stala. Kao da je neko pritisnuo neko kosmičko dugme i sve zaustavio. Svi su se okrenuli i zurili u vampira koji je stajao na ulazu u pećinu okružen ratnicima u smeđim kožnim tunikama. Podrugljivo se smeškao upečatljivog bledog lica uokvirenog dugom crnom kosom. Kako su svi reagovali, pomislili biste da je upotrebio hipnos. Polako se približavao, kao da ima sve vreme ovog sveta. Stražari su ga pratili u stopu.

– Montmartre – promrmljala je ledi Nataša zadovoljno. – Znala sam da ćeš

doći.

Leander Montmartr i njegova horda. Ledi Nataša je jedina bila zadovoljna zbog novog razvoja događaja. Čak je odgurnula Helenu da bi namestila kosu. U ogledalima se video njen samozadovoljni ledeni osmeh.

– Da, draga, ali deluješ mi malo zapušteno. – Sivim očima ispratio je Solanžino isprekidano disanje i pomodrele usne. – U stvari, došao sam zbog nje.

Ledi Natašin osmeh prešao je u režanje. – Ne.

– Naravno. – Onjušio je vazduh kao da miriše na parfem. – Niko drugi nije dovoljno dobar za mene, sigurno ti je to poznato.

– Ona je dete. Ti voliš *mene*.

– Ljubav. – Mahnuo je neočekivano negovanom, nežnom rukom. Priče o njemu bile su toliko strašne da sam očekivala da ima duge nokte okorele od krvi. – To je tako banalno.

– Dozvolio si da te ponesu priče o proročanstvima i nasleđu. Ali ja ću to promeniti, videćeš. Ona je skoro mrtva.

– Biće moja, Nataša – rekao je hladno.

– Pre ću te ubiti – besno je odgovorila. – Araksake!

Na Natašinu zapovest njena istetovirana straža poletela je u napad. Bacila je glogov kolac dok su joj se očnjaci presijavali. I Montmartrova horda se iskezila i skočila u bitku. Dlake na rukama su mi se nakostrešile od urlikanja i režanja. Vampiri oko Montmartra pretvorili su se u pepeo, kao da stoji na prašnjavoj poljani po vetrovitom danu.

– Trenutak, moliću – prekinuo ih je.

Bitka je ponovo stala.

– Nema potrebe da se međusobno istrebimo – rekao je prijatnim glasom. – Ja samo želim devojkju.

– Da se nisi približio mojoj ćerki – kiptela je Helena. I ona ga je gađala kocem, ali neko iz horde ga je presreo pre nego što je pogodio metu.

– Potreban sam tvojoj ćerki – rekao joj je Montmartr. – Stoga bi ti bilo bolje da vodiš računa kako pričaš sa mnom. – Podigao je lanac s kog je visila staklena ampula ukrašena srebrnim lišćem bršljana. – Moja horda je sledila tragove u šumi i naišla na ovu veoma zanimljivu stvarčicu. – Sva Solanžina braća su zarežala. – Siguran sam da se u njoj nalazila Veronikina krv namenjena Solanž. Ostalo je samo još nekoliko kapi, ali trebalo bi da bude dovoljno. Deluje mi kao da joj je potrebna.

Solanž skoro da nije disala i bila je toliko bleđa da je zbog plavetnila vena izgledala ljubičasto.

Umirala je.

Ili se pretvarala u *hel-blara*.

Nisam znala šta je gore.

– Drži se – šaputala sam. – Molim te, molim te, drži se.

– Spreman sam da joj je dam – nastavio je Montmartr ljuljajući lanac. Drejkovi su ga gledali kao hipnotisani. – Ali želim nešto zauzvrat.

– Šta želiš? – pitao je Lijam stojeći pored Helene s rukom na njenom ramenu. Napinjala se da ne eksplodira od besa.

– Pa, želim kraljicu, naravno.

– Ja sam kraljica – zarežala je ledi Nataša. Montmartr nije obraćao pažnju na nju, što ju je još više razljutilo. Beonjače su joj polako crvenele.

– Dajte mi Solanž, a ja ću joj podariti život.

– Ne dolazi u obzir – zakreštala sam, mada niko nije obraćao pažnju na mene.

Lijam je odjednom ostario, kao da su mu se sve godine u istom trenutku skupile na licu. Klimnuo je glavom.

– Tata, ne! – Kvin je istupio.

– Umreće – rekao je Lijam. – Više nema vremena. Nemamo izbora.

Montmartr se naklonio i krenuo prema odru u pratnji horde. Lijam se laktao pokušavajući da zadrži svoju porodicu.

– Verujte mi – prošaputao je.

Bilo mi je muka. Montmartr se nagnuo i podigao Solanžino nepokretno telo.

– Ne – poludeo je Lijam. – Sada. Daj joj krv sada da svi vidimo.

– Ne sećam se da je to deo pogodbe – rekao je. Solanž je delovala tako sitno naspram njegovih grudi.

– *Sada*.

– Montmartre – prekinuo ih je jedan nov glas, mlad ali snažan. – Zar nije trebalo da nas pozoveš na venčanje?

Devojka je bila otprilike mojih godina, ali bila je vampir, pa je mogla imati i sto godina bez obzira na to što meni nije tako izgledala. Imala je dugu, crnu kosu, kožnu tuniku i ukrase od kostiju u kosi. Dlanovi i ruke su joj bili istetovirani.

Kun mamau. Psi.

Horda je zarežala. Devojka i njeni ratnici uzvratili su im režanjem. Bili su to vampiri koje je Montmartr preobrazio i koji su se potom okrenuli protiv njega. Horda nije mogla očima da vidi pse. Ni Montmartr nije delovao previše srećno. I prvi put je izgledao malo uznemireno.

– Izabo, idi kući, devojčice.

– Psi ne podržavaju tvoje pretenzije da zauzmeš presto – rekla mu je vrlo polako, s francuskim akcentom. Klimnula je glavom Lijamu i Heleni u znak pozdrava. – Izvinjavam se zbog kašnjenja. – Okrenula se prema Montmartru. – T

nećeš biti naš vladar.

– Nije ni bitno šta vi divlje zveri želite – rekao je, ali držanje mu se promenilo. Čak sam i ja to primetila. Više nije bio tako samouveren. Bes i još nešto što nisam uspela da raspoznam uvukli su mu se u pokrete. Kratko je pogledao hordu. – Uхватite je.

Još jedna bitka. Horda i psi bili su izjednačeni. I sve je to bilo veoma lepo, osim što Solanž nije imala toliko vremena.

Krv i pepeo rasuli su se po podu. Sve se desilo toliko brzo i divljački da nisam uspela da ispratim šta se dešava. Uspela sam da vidim Nikolasa koji je puzao i po podu. Potom je nestao u vidu magle, a Montmartr je izgubio tlo pod nogama. Ispustio je Solanž iz ruku i ona je završila ispružena pored odra.

Jedan pas je pesnicom udario Nikolasa posred lica i bacio ga preko dva člana horde koji su se borili sa psom. Udario je o sto i ostao nepomično da leži. Vrisnula sam.

– Čovečja devojko! – jedna članica pasa viknula je pre nego što je podigla ampulu s poda i dobacila mi je. Ampula je letela prema meni dok se svetlost sveća odbijala o srebrni lanac.

Ruka ju je uhvatila u letu.

Ne moja ruka.

– Mora da se šališ! – Cičala sam. Bila je to Džulijana, Natašina zlovoljna sestra koja se muvala oko nas kad su nas prvi put uhvatili. Mahala je ampulom tako da je vidim. Poželela sam da joj iskopam oči. Bacila sam se na nju. Nedostatak veštine nadoknađivala sam besnim mlataranjem i tvrdoglavom željom za osvetom. Nisam nameravala da izgubim Solanž. Ne opet, i ne sad kad je pomoć bila tako blizu.

Nažalost, nisam bila dorašla Džulijani. To mi je bilo jasno posle prvog udarca u lice. Kod drugog sam se sagla, ali nisam bila dovoljno brza da izbegnem treći, pravo u stomak. Zateturala sam se bez daha osećajući mučninu u želucu. Ampula mi se klatila ispred nosa mučeći me. Pokušala sam da je dohvatim i promašila.

A onda se odjednom tu stvorio Kiran zamahujući zdravom rukom. Ampula mu je pala pored čizme. Džulijana je posegnula za njom i ja sam je šutnula iz sve snage, pravo u grlo. Poletela je unazad režeći i pokazujući očnjake. Kiran je bio bliže ampuli, ali nije mogao da savlada Džulijanu sa slomljenom rukom.

– Idi – viknula sam mu. – Idi, idi, idi.

Zgrabio je ampulu i proklizao do Solanž baš u trenutku kad sam ja tresnula o elegantnu stolicu koja je bila toliko fina da se raspala od udara. Otpala joj je jedna nogara, oslikana ružičastim ružinim pupoljcima. Sad sam barem imala oružje.

– Ubiću te, devojčice! – vikala je Džulijana.

Drvena noga joj nije baš probola srce, ali bila je dovoljno blizu da se Džulijana sledi, izgubi dah i uhvati se za grudi.

– Lusi! – Dokrajčila sam je kocem koji mi je dobacio Nikolas. Pepeo mi se polako spustio na stopala, kao izmaglica. Prvi vampir koga sam ubila. Kad stignem kući, moraću milion puta da se pomolim kako bih umirila svoju majku. I svoj stomak koji se prevrtao. Ali ne sada; sada sam mogla na trenutak da likujem. Ali vrlo kratko.

Jer je to jednostavno bio jedan od onih dana.

Presamitila sam se preko naslona klupe pokušavajući da ubedim svoju izubijanu dijafragmu da je stvarno neophodno da se uspravim. Kiran se nadvio nad Solanž sipajući joj sadržaj ampule u usta. Dragocene kapi skliznule su joj u grlo. Međutim, i dalje nije delovala mnogo bolje.

– Nikolase – zakreštala sam. – Ne pomaže.

Sagnuo se da izbegne bodež sa zarđalom drškom. – Više se ne oseća loše, ali sada mora da se nahrani. – Bacio je celu stolicu na araksaku koji se ustremio na njega. – Potrebna joj je ljudska krv – bolje je za prvi put.

Pokušavala sam da se odvučem do odra, ali Kiran je već zasekao svoju nadlakticu. Prineo ju je Solanžinim usnama šapatom je hrabreći da pije.

– Pij – molio ju je. – Ne smem sad da te izgubim, ne posle svega. Pij, dođavola. – Iz nekog razloga, zbog načina na koji joj se obraćao navrle su mi suze na oči.

Ledi Nataša je urlikala dok joj se duga svetla kosa vijorila kao zastava. Haljina joj je bila umrljana krvlju. Nekoliko izrezbarenih gavranova otpalo je s trona. – Montmartre! Ti voliš mene – vrištala je čak i dok je pokušavala da se odbrani od Helene.

Montmartrova horda nije gubila bitku od pasa, ali nije ni pobeđivala. Lovci, odmetnuti vampiri, polovina kraljevskog dvora pod Konanovim vođstvom i porodica Drejk, svi zajedno su joj se suprotstavili. Montmartr je psovao.

– Povlačenje – naredio je. Horda se istog trenutka povukla i okružila ga. – Ona će mi biti kraljica – obećao je Montmartr pre nego što je mahnuo rukom. Horda je zbila redove oko njega i povukli su se kroz jedan tunel.

Ledi Nataša, koju su svi napustili, usmerila je svoj bes na Helenu, koja je vrtela kolac u ruci dok ga nije dobro uhvatila. Borba se nastavila, dve odlučne žene sklone drevnom oružju. Bio je to lep ples, na određeni način, uz blesak oštrica i okrete u vazduhu. Ali na kraju je Helenin kolac pronašao metu. Ledi Nataša je trepnula ne shvatajući šta se desilo, a potom se njena prazna haljina spustila u delikatnu gomilu svile posute pepelom.

Buka i gnev u dvorani zaustavili su se tako brzo da su maltene nastavili da

odjekuju. Čak su i araksake zastale.

Jedan po jedan, vampiri su kleknuli na jedno koleno ispred Helene.

U skladu s naslednim pravom, ubistvo vladajućeg monarha obezbeđivalo vam je krunu.

Nikolas je dohramao do mene i čvrsto me uhvatio za ruku. Stegla sam mu prste pomerajući se malo unazad tako da nam se bokovi spoje, osećajući se bolje uz njegovu hladnu kožu na mojoj. Nismo progovarali. Nije bilo potrebe.

Na staklenom odru Solanž je konačno udahnula, a potom željno progutala krv. Kad je otvorila oči i ugledala na desetine vampira na kolenima odevenih u najfiniju dvorsku odeždu, slabašno je zastenjala usana umrljanih krvlju.

– O, bože, nisam valjda postala kraljica vampira?

Epilog

Solanž

Srela sam Lusi u gradu. Bila je odlučna da me natera barem na privid normalnog života i nalaženje na kafi svakog četvrtka uveče bio je deo njenog trenutnog plana. Čekala me je u parku. Nije prošlo ni nedelju dana otkad sam se preobrazila i nisam bila spremna da se suočim sa iskušenjima u kafiću punom ljudskih srca koja kucaju svuda oko mene. Uspela sam da zanemarim veverice i lisicu skrivenu u obližnjem žbunju.

Lusi je sedela na klupi s dve plastične čaše i posudom u koju su joj zapakovali ostatke pite od višanja prelivene čokoladom. Otresla je mrvice s ruku.

– I dalje slavim – mumlala je punih usta. – Ako ovako nastavim, ništa neću moći da obučem. – Kritički me je odmerila. – To si obukla?

Namrštila sam se gledajući svoje pantalone umrljane glinom. – Pa? Nisam znala da moram da se sredim za tebe.

Ponovo me je odmerila. – Kako si?

– *Dobro* sam. Ista si kô moja braća. – U stvari, osećala sam se više nego dobro. Osećala sam se snažno i okretno, oči su mi upijale svaki tračak svetlosti mesečine, zvezda, uličnih lampi. Morala sam da priznam da su mi otkucaji njenog srca i miris njene tople krvi tik ispod kože malo odvrćali pažnju. I malo me je brinulo to što su moja braća bila u pravu kad su rekla da će mi krv biti ukusnija od čokolade. Zapravo, nisam se mnogo sećala one večeri u pećinama, samo Kiranovog ukusa u mojim ustima. Otišao je sa svojim stricem pre nego što sam mu propisno zahvalila.

– Jesi li se čula s Kiranom? – pitala je Lusi tiho, kao da je znala da razmišljam o njemu.

Odmahnula sam glavom trudeći se da izgledam kao da mi nije stalo. Uostalom, bilo je mnogo toga da mi skrene misli. Moja majka je bila nova kraljica, što je značilo da proročanstvo zapravo nije ispunjeno. Nismo bili sigurni šta da mislimo o tome. I morali smo ponovo da podignemo ceo jedan zid kuće koji je Houpina jedinica spalila. Vrtovi su bili puni vode i gareži. Bruno je morao na ušivanje, a Hajasint je odbijala da izađe iz sobe, kao i da skine crni čipkani veo s lica. London je ponovo nestala u tunelima, niko nije znao kuda, a ja sam uhvatila Nikolasa kako šalje ruže na Lusin adresu i njih dvoje su sve vreme pričali telefonom.

A i Montmartr je još bio tamo negde. Poslao mi je verenički poklon:

dijamantski prsten.

Bacila sam ga u ve-ce šolju.

Dakle, bila sam prezauzeta da bih razmišljala o Kiranu Bleku.

– Oh, izvoli – Lusi mi je dala paket uvezan ukrasnom trakom. – Zakasneli rođendanski poklon od mog tate. – Zakolutila je očima kad sam izvukla parče izrezbarenog jelenskog roga na kožnoj vrpici. – Kad je čuo za jelensko srce, rekao mi je da ti kažem kako je jelen očigledno tvoj totem i da to treba poštovati.

Stavila sam ga oko vrata, a ona je ispila ostatak pića. Oči su joj zasuzile.

– Jao, još je vruće. – Brzo je ustala.

Zurila sam u nju. – Kuda ćeš? Tek sam stigla.

Široko mi se osmehnula skrećući pogled prema trotoaru.

– Imaš sastanak.

Sledila sam se.

– Lusi Hamilton, šta si to uradila?

– Moram da krenem! – zbrisala je iz parka pre nego što sam uspela još nešto da kažem. Nisam morala da pogledam da bih znala ko tamo stoji. Osećala sam njegov miris, ukus.

Kiran.

– Solanž – rekao je nežno. Dobro je izgledao, čak i sa žućkastim modricama na bradi i povezom koji mu je držao ruku. Nije se smešio, ali osetila sam vrućinu zbog načina na koji me je gledao. Ustala sam.

– Kirane. – Nisam znala šta još da kažem.

Stoga sam se nagnula i poljubila ga.

Zahvalnica

Zahvaljujem i šaljem slatke poljupce:

Svojoj urednici Emili Iston i svim zaposlenima, znanim i neznanim, u Vokerbuksu/Blumsberiju, koji su pomogli da ova knjiga nastane. Vi ste razlog što sam mnogo puta igrala od sreće po kuhinji.

Svom divnom agentu, Marleni Stringer, koja mi pomaže da ostvarim snove.

Svojim roditeljima, koji me uvek podržavaju i vole me onakvu kakva sam, s tetovažama, roze kosom i svim ostalim.

Svojoj dugogodišnjoj najboljoj drugarici Džes, neprikosnovenoj kraljici Gugla, na navijanju, saosećanju i zahtevima da napišem još knjiga.

Svom suprugu Kajmanu, koji čuva moje vreme za pisanje skoro isto toliko revnosno koliko i ja i koji od mene želi samo da uvek budem ono što jesam.

Svim svojim prijateljima i porodici, naročito Kristal, koja stalno dolazi #269;ak do farme samo da bi me posetila.

Inhaltsverzeichnis

Probodena srca	2
Ukratko	3
Prolog Lusi	5
1. Solanž	9
2. Lusi	16
3. Solanž	22
4. Lusi	31
5. Solanž	38
6. Lusi	43
7. Solanž	48
8. Lusi	51
9. Solanž	57
10. Lusi	66
11. Solanž	71
12. Lusi	77
13. Solanž	82
14. Lusi	88
15. Solanž	92
16. Lusi	97
17. Solanž	101
18. Lusi	107
19. Solanž	113
20. Lusi	120
21. Solanž	126
22. Lusi	130
23. Lusi	137
24. Solanž	141
25. Lusi	145
26. Lusi	148
27. Lusi	154

Epilog Solanž
Zahvalnica

161
163